

virtual-project.eu

B L A K E
C R O U C H

*Materia
întunecată*

BLAKE CROUCH

MATERIA ÎNTUNECATĂ

Original: *Dark Matter* (2015)

Traducere de:
ADRIANA BĂDESCU

virtual-project.eu

RAO International Publishing Company

2016

*Tot ce-ar fi putut fi și tot ce-a fost
Trimit către același sfârșit, mereu prezent.
Ecou de pași răsună-n amintire
Pe drumul pe care nu am apucat.
Spre uși pe care nu le-am deschis.*

T.S. ELIOT,
Burnt Norton

UNU

Îmi plac serile de joi.

Au ceva care transcende timpul.

E o tradiție a noastră – să petrecem doar noi trei o seară în familie.

Fiul meu, Charlie, e așezat la masă și desenează în caietul de schițe. Are aproape cincisprezece ani. A crescut cu încă cinci centimetri peste vară și acum e cât mine de înalt.

Mă întorc de la ceapa pe care o tai și întreb:

— Pot să văd și eu?

El întoarce caietul spre mine și-mi arată un șir de munți care seamănă cu un peisaj de pe o altă planetă.

— Îmi place, spun eu. Desenezi așa, de plăcere?

— E un proiect pentru școală. Trebuie să-l predau mâine.

— Atunci, întoarce-te la treabă, domnule Aștept-până-în-ultimul-moment.

Stau în bucătăria mea, cât se poate de fericit și o idee cam beat, fără să am habar că în seara asta se vor sfârși toate. Se va sfârși tot ce știu, tot ce iubesc.

Nimeni nu-ți spune că totul e pe cale să se schimbe, să-ți fie luat. Nu există nicio alertă de proximitate, niciun indiciu că ai ajuns pe buza hăului. Și poate că asta face ca tragedia să fie atât de greu de suportat. Nu doar faptul că se întâmplă, ci și *cum* se întâmplă: o lovitură de grație care se abate asupra ta de nicăieri, când nici nu te aștepți. Și n-ai timp să fugi ori să te pregătești.

Luminile din plafon strălucesc pe suprafața vinului meu, iar mirosul cepei începe să-mi întepe ochii. Vocea lui Thelonius Monk răsună la vechiul pick-up din birou. Înregistrările analogice au o tonalitate de care nu mă satur niciodată, mai ales de acel pârâit dintre piese. Biroul e plin cu teancuri de discuri de vinil, pe care îmi tot spun că voi începe să le rearanjez într-una dintre zilele următoare.

Soția mea, Daniela, stă pe blatul din bucătărie, răsucind paharul de vin aproape gol într-o mână și ținând telefonul în cealaltă. Îmi simte privirea și surăde, fără a-și lua ochii de pe micul display.

— Știu, spune ea. Încalc regula fundamentală a serii în familie.

— Dar ce-i atât de important? o întreb eu.

Ea ridică spre mine ochii ei întunecați, spanioli.

— Nimic.

Mă apropii de ea, îi iau ușor telefonul din mână și-l așez pe blat.

— Poți să-ncepi să pregătești paste, îi spun.

— Prefer să te privesc pe tine gătind.

— Serios? Te excită, nu-i așa? o întreb apoi pe un ton mai scăzut.

— Nu, dar e mai distractiv să beau vin și să stau fără să fac nimic.

Respirația îi e dulce de la vin și afișează unul dintre acele zâmbete care par, arhitectural vorbind, imposibile. Pe mine încă mă topesc. Îmi golesc paharul.

— Ar trebui să mai deschidem o sticlă, nu-i așa?

— Ar fi o prostie să n-o facem.

În timp ce eu scot dopul, ea pune mâna din nou pe telefon și-mi arată ecranul.

— Citeam articolul din *Chicago Magazine* despre expoziția Marshei Altman.

— Au fost drăguți cu ea?

— Da. În principiu, articolul e o scrisoare de dragoste.

— Bravo ei!

— Întotdeauna mi-am zis...

Lasă fraza în vânt, însă eu știu cum ar fi continuat. Cu cincisprezece ani în urmă, înainte de a ne fi întâlnit, Daniela era o nouă stea pe scena artistică din Chicago. Avea un studio în Bucktown și își expunea lucrările în șase galerii. Tocmai își prezentase prima expoziție individuală în New York când viața venise peste ea. Eu. Charlie. Un acces de chinuitoare depresie post-partum.

Destabilizarea.

Acum le predă elevilor de gimnaziu lecții de artă, în particular.

— Nu spun că nu sunt fericită pentru ea. Adică... e genială, merită totul cu prisosință.

— Dacă asta te face să te simți mai bine, Ryan Holder a câștigat premiul Pavia.

— Ce-i asta?

— O distincție multidisciplinară acordată pentru realizările în domeniul fizicii și al biologiei. Ryan a primit-o pentru activitatea lui în neurologie.

— E ceva substanțial?

— Milioane de dolari. Alte premii. Deschide calea burselor și a finanțărilor.

— Asistente mai arătoase?

— Evident, ăsta-i trofeul real. M-a invitat la o mică petrecere în seara asta, dar l-am refuzat.

— De ce?

— Fiindcă e seara noastră.

— Ar trebui să te duci.

— Aș prefera să stau.

Daniela își ridică paharul gol.

— Deci zici că amândoi avem motive serioase să bem mult în seara asta.

O sărut, apoi torn în pahare porții generoase din sticla abia deschisă.

— Ai fi putut câștiga tu premiul acela, spune ea.

— Ai fi putut cuceri tu scena artistică din Chicago.

— În schimb, am făcut amândoi asta, răspunde ea, schițând un gest spre pereții înalți ai casei pe care o cumpărasem eu cu banii dintr-o moștenire, în

epoca dinainte de a o întâlni. Și asta, adaugă ea arătând spre Charlie, care desenează mai departe cu o superbă intensitate, ce-mi amintește de momentele în care Daniela e cufundată într-o pictură.

E ceva straniu în a fi părinte de adolescent. Una e să crești un băiețel și cu totul altceva când o persoană în pragul maturității așteaptă îndrumare de la tine. Simt că am foarte puțin de oferit. Știu că există tați care privesc lumea într-un fel anume, cu claritate și cu înțelepciune, tați care știu exact ce anume să le spună copiilor lor. Dar eu nu mă număr printre aceștia. Cu cât îmbătrânesc mai mult, cu atât înțeleg mai puțin. Îmi iubesc fiul. El e totul pentru mine. Și totuși, nu-mi pot alunga senzația că sunt o dezamăgire pentru el. Că-l trimit în calea lupilor înarmat cu nimic altceva în afara fărâmelor perspectivei mele incerte.

Mă duc la dulapul de lângă chiuvetă, îl deschid și încep să caut o cutie cu fettuccine. Daniela se întoarce spre Charlie și-i spune:

— Tata ar fi putut câștiga premiul Nobel.

Eu râd.

— Asta s-ar putea să fie o mică exagerare.

— Charlie, nu te lăsa păcălit. Tata e un geniu.

— Ești drăguță, îmi spun eu. Și un pic cherchelită.

— Este adevărat, o știi și tu. Știința a progresat mai puțin fiindcă tu îți iubești familia.

Nu pot decât să zâmbesc. Când Daniela bea, se întâmplă trei lucruri: accentul ei nativ începe să se audă, iar ea devine de o amabilitate belicoasă și tinde să exagereze.

— Tata mi-a spus într-o noapte – n-o să uit asta niciodată – că cercetarea pură îți acaparează toată viața. Mi-a zis...

Și, pentru o clipă, spre surprinderea mea, e copleșită de emoții. Ochii i se încețoșează, iar ea clatină din cap așa cum face întotdeauna când e pe punctul să plângă. În ultimul moment însă, se adună și continuă:

— Mi-a zis: „Daniela, prefer ca pe patul de moarte să-mi amintesc de tine, nu de un laborator steril și rece”.

Mă uit la Charlie și-l surprind dându-și ochii peste cap în timp ce desenează. Stânjenit, probabil, de melodrama noastră părintească. Privesc în continuare în dulap și aștept să-mi treacă nodul din gât. Când acesta dispare, iau pastele și închid ușa.

Daniela își bea vinul.

Charlie desenează.

Clipa trece.

— Unde e petrecerea lui Ryan? mă întrebă ea.

— La Village Tap.

— E barul tău, Jason.

— Și?

Se apropie și-mi ia cutia de paste din mână.

— Du-te și bea un pahar cu vechiul tău amic din colegiu. Spune-i că ești mândru de el. Fiindcă ține stindardul sus. Spune-i că-i transmit și eu felicitări.

— N-o să-i spun că-i transmit felicitări.

— De ce nu?

— Fiindcă are o chestie pentru tine.

— Termină!

— Dar e adevărat. De demult. De când eram colegi de cameră. Îți mai amintești ultima petrecere de Crăciun? Cum încerca el să te păcălească să stai sub vâsc împreună cu el?

Ea râde și spune doar atât:

— Cina va fi pe masă când te vei întoarce.

— Ceea ce înseamnă că ar trebui să vin înapoi peste...

— Trei sferturi de oră.

— Ce m-aș face eu fără tine?!

Mă sărută.

— Hai să nu ne gândim la asta.

Îmi iau cheile și portofelul din vasul de ceramică de lângă cuptorul cu microunde și intru în camera de zi, unde privirea mi se oprește asupra lustrei în formă de tesseract¹ de deasupra mesei. Daniela mi-o dăruise la aniversarea a zece ani de căsnicie. Cel mai frumos cadou posibil.

Când sunt pe punctul să ies pe ușă, Daniela strigă:

— Adu înhetață când te întorci!

— De mentă cu fulgi de ciocolată, precizează Charlie.

Ridic brațul, cu degetul mare în sus.

Nu mă uit înapoi.

Nu-mi iau la revedere.

Iar clipa trece neobservată.

Sfârșitul a tot ce știu, a tot ce iubesc.

•

Trăiesc de douăzeci de ani în Logan Square și niciodată nu mi s-a părut mai plăcut decât în prima săptămână din octombrie. De fiecare dată îmi amintesc de fraza aceea a lui F. Scott Fitzgerald: *Viața începe din nou odată cu răcoarea toamnei.*

Seara e rece, iar cerul e suficient de senin încât să vezi câteva stele. Barurile sunt mai aglomerate decât de obicei, fiind pline de fanii dezamăgiți ai echipei Chicago Cubs.

---

¹ O traducere a unui cub în patru dimensiuni, având șaisprezece colțuri. (n.tr.).

Mă opresc pe trotuar sub lumina unei firme țipătoare pe care clilesc cuvintele VILLAGE TAP și mă uit prin ușa deschisă a omniprezentului bar din colțul străzii, pe care-l poți găsi în orice cartier din Chicago care se respectă. Cel de aici se întâmplă să fie și cârciuma mea preferată din zonă. E cea mai apropiată de casă, fiind la doar câteva străzi distanță.

Trec prin irizarea albastră a firmei luminoase din vitrină și intru.

Matt, barmanul și totodată proprietarul localului, rostește moțând un salut, în vreme ce eu mă strecor prin mulțimea strânsă în jurul lui Ryan Holder.

— Tocmai îi povesteam Danielei despre tine, îi spun eu.

El zâmbește. E bronzat și foarte dichisit pentru turneul de conferințe. Poartă un pulover negru cu guler rulat și are barba tunsă elaborat.

— Îmi pare al naibii de bine să te văd! Sunt impresionat că ai venit. Iubito? rostește atingând ușor umărul gol al tinerei așezate pe taburetul de alături. Te superi dacă-i cedezi locul o clipă bunului și vechiului meu prieten?

Femeia se ridică ascultătoare, iar eu mă așez pe taburet lângă Ryan, care îi face un semn barmanului.

— Adu-ne două dintre cele mai scumpe băuturi pe care le ai.

— Ryan, nu trebuie!

El mă prinde de braț.

— În seara asta bem tot ce-i mai bun.

— Am Macallan Twenty-Five, spune Matt.

— Dublu. Fac cinste.

Când barmanul se îndepărtează, Ryan îmi lovește prietenește brațul. Tare. La prima vedere, n-ai zice că e om de știință. A jucat lacrosse în facultate și încă mai are umerii lați și ușurința în mișcare a unui sportiv înnăscut.

— Ce mai fac Charlie și minunata Daniela?

— Excelent.

— Ar fi trebuit s-o aduci și pe ea. N-am mai văzut-o de la Crăciunul trecut.

— Îți transmite felicitări.

— Ai lângă tine o femeie tare cumsecade, dar asta nu mai e chiar o noutate.

— Ce șanse sunt să te așezi și tu la casa ta în viitorul apropiat?

— Slabe. Viața de unul singur și considerabilele ei avantaje par să mi se potrivească. Tu încă predai la colegiul Lakemont?

— Da.

— O școală decentă. Fizică, nu?

— Exact.

— Deci predai...

— Mecanică și teorie cuantică. Bazele acesteia, în general. Nimic foarte sexy.

Matt revine cu băuturile noastre, iar Ryan i le ia din mâini și îmi așază una în față.

— Deci sărbătorirea asta..., încep eu să spun.

— E doar o chestie așa... pe nepusă masă, pe care au organizat-o câțiva dintre masteranzii mei. Nimic nu pare să le placă mai mult decât să mă îmbete și să mă vadă distrându-i.

— A fost un an grozav pentru tine, Ryan. Încă-mi mai amintesc că aproape ai picat la ecuațiile diferențiale.

— Iar tu mi-ai salvat fundul. Și nu o singură dată.

Pentru un moment, dincolo de încrederea și de lustrul lui, îl întrezăresc pe tânărul mototol și iubitor de petreceri cu care împărțisem un apartament de gustător timp de un an și jumătate.

— Și premiul Pavia l-ai primit pentru studiile în...? întreb eu.

— Identificarea cortexului prefrontal ca sediu generator al conștiinței.

— Mda. Fără îndoială. Ți-am citit lucrarea.

— Și ce părere ai?

— Superbă.

Pare sincer încântat de compliment.

— Dacă e să fiu cinstit, Jason, și nu-i pic de modestie falsă în ce-ți spun acum, am crezut întotdeauna că tu vei fi cel care va publica lucrări de răsunet.

— Serios?

Mă studiază pe deasupra ramei negre de plastic a ochelarilor săi.

— Sigur. Tu ești mai deștept decât mine. Toată lumea știe asta.

Îmi beau restul de whisky și încerc să nu las să se vadă cât de delicios mi se pare.

— Doar o întrebare, continuă el. Cum te consideri astăzi – profesor sau mai degrabă cercetător?

— Păi...

— Fiindcă eu mă consider, în primul și în primul rând, un ins care caută răspunsuri la întrebări fundamentale. Iar dacă oamenii din jur – gesticulează spre masteranzii lui, care au început, între timp, să se strângă lângă noi – sunt suficient de isteți încât să absoarbă cunoștințele doar prin apropierea de mine... e grozav! Dar transmiterea cunoașterii, ca să spun așa, pe mine nu mă interesează. Tot ce contează e știința. Cercetarea.

Remarc o undă de iritare și de furie în glasul lui, una în plină desfășurare, ca și când Ryan și-ar fi ambalat singur motoarele. Încerc s-o iau în răs.

— Ești supărat pe mine, Ryan? Parcă ai intenționa să lași să se înțeleagă că te-am cam dezamăgit.

— Uite ce e, eu am predat la MIT, la Harvard, la John's Hopkins – cele mai bune universități de pe planetă. M-am întâlnit cu cei mai tari oameni din lume, dar tu, Jason, ai fi reușit să schimbi pământul dacă ai fi hotărât să urmezi aceeași cale. Dacă te-ai fi ținut de ea. În loc de asta, tu le predai bazele fizicii unor viitori medici și avocați de familie.

— Nu putem fi cu toții superstaruri ca tine, Ryan.

— Nu, dacă te dai bătut.

Îmi termin paharul cu whisky și spun:

— Ei, mă bucur mult că am trecut pe aici.

Apoi cobor de pe scaunul de bar.

— Nu fi așa, Jason! Îți făceam doar un compliment.

— Sunt mândru de tine, omule! Vorbesc serios.

— Jason!

Afară, pornesc cu pași mari pe trotuar. Cu cât las o distanță mai mare între mine și Ryan, cu atât devin mai furios. Și nici măcar nu știu sigur pe cine.

Îmi simt fața fierbinte. O sudoare rece mi se scurge pe piept.

Fără să mă gândesc prea mult la ce fac, dau să traversez când semaforul e roșu și în aceeași clipă aud un scârțâit de pneuri, de cauciuc frecat de asfalt.

Întorc capul și mă uit siderat la un taxi galben care se năpustește spre mine. Prin parbrizul care se apropie îl văd pe șofer cât se poate de clar – un tip cu mustață, cu ochii măriți de spaimă, crispându-se în așteptarea impactului.

O clipă mai târziu, palmele mi se proptesc în metalul galben și cald al capotei, iar taximetristul scoate capul pe geam, urlând la mine:

— Imbecilule, vrei să te omori? Scoate-ți dracului capul din fund!

Claxoanele încep să sune în urma taxiului.

Mă întorc pe trotuar și mă uit la traficul care își reia fluxul.

Trei șoferi scot capul pe geamul mașinii și încetinesc suficient pentru a-mi arăta degetul.

•

Intru la Whole Foods, unde miroase cam cum mirosea tipa hippie cu care mă întâlнисem o vreme înainte de Daniela – un amestec de zarzavaturi, cafea măcinată și uleiuri esențiale. Spaima cu taxiul m-a cam năucit, așa că mă uit pe rând la vitrinele frigorifice, cu mintea încețoșată, apatică și somnolentă.

Mi se pare mai rece când ies din nou în stradă. Un vânt iute suflă dinspre lac, vestind iarna lipsită de vlagă care stă să apară.

Cu sacul de umăr plin de înghețată, o iau spre casă pe un alt drum. E mai lung cu șase cvartale, dar tot ce pierd la distanță câștig în solitudine, iar după Ryan și episodul cu taxiul, am nevoie de un timp în plus ca să-mi revin.

Trec pe lângă un șantier, pustiu noaptea, iar câteva străzi mai departe ajung la terenul de joacă al școlii elementare la care a mers Charlie, cu toboganul de metal lucind în lumina unui bec stradal și cu leagănele unduindu-se în bătaia vântului.

Serile acestea de toamnă au o energie care atinge în mine o coardă primitivă. Una de demult. Din copilăria mea în vestul statului Iowa. Mă gândesc la meciurile de fotbal din liceu și la reflectoarele de pe stadion, revărsându-și lumina asupra jucătorilor. Simt mirosul de mere coapte și izul acru de bere la butoi, de la băutele în lanul de porumb. Simt vântul pe obraz în vreme ce stau în

remorca unui camion vechi, pe un drum de țară noaptea, cu vălătucii de praf învârtindu-se în urmă și cu întregul orizont al vieții mele căscându-mi-se în față.

Cred că asta-i partea cea mai frumoasă a tinereții – o lejeritate extraordinară cu privire la tot ce ai în jur, fiindcă nicio afurisită de alegere n-a fost făcută încă, niciun drum n-a fost început, iar calea care ți se deschide înaintea ta nu e altceva decât un potențial pur și nelimitat.

Îmi place viața mea, dar n-am mai simțit lejeritatea aceea de mulți ani. Serile de toamnă ca acestea sunt singurele care-mi amintesc de ea.

Frigul începe să-mi limpezească mintea.

Abia aștept să ajung din nou acasă. Mă gândesc să dau drumul la gaze. Niciodată n-am făcut focul înainte de Halloween, dar în seara asta-i atât de al naibii de frig, încât după nici doi kilometri de mers pe un asemenea vânt, tot ce mai vreau e să stau lângă sobă cu Daniela, cu Charlie și cu un pahar de vin.

Strada trece pe sub El². Traversez pe sub fierăria ruginită a căii ferate. După părerea mea, mai mult chiar decât siluetele zgârie-norilor, El este simbolul perfect al orașului. Aceasta e partea mea preferată din drumul spre casă, fiindcă e cea mai întunecată și mai tăcută.

Pe moment...

Nu vine niciun tren.

Nu se văd faruri nici în dreapta, nici în stânga.

Nu se distinge niciun huruit.

Nimic în afara bâzâitului îndepărtat al unui avion la înălțime, coborând spre aeroport.

Stai...

Ceva se apropie. Aud pași pe trotuar.

Mă uit înapoi.

O umbră se năpustește spre mine, distanța dintre noi scurtându-se mai repede decât pot eu să înțeleg ce se întâmplă.

Primul lucru pe care-l văd e o față de un alb fantomatic.

Sprâncene înalt arcuite, care par desenate.

Buze roșii, strânse, prea subțiri, prea aproape de perfecțiune.

Și ochi hidoși, mari și negri ca smoala, fără irisuri și fără pupile.

Al doilea lucru pe care-l văd e gura unei arme, la o palmă de vârful nasului meu.

Vocea joasă și hârăită din spatele măștii de gheșiă rostește:

— Întoarce-te!

---

² Chicago El – sau Chicago L – desemnează sistemul de cale ferată rapidă, pe alocuri suspendată, care deservește orașul Chicago și unele dintre suburbiile sale. (n.tr.).

Ezit, prea uluit ca să mă pot mișca.

El împinge arma mai aproape de fața mea.

Mă întorc.

Înainte să-i pot spune că țin portofelul în buzunarul din stânga față, el mă înștiințează:

— Nu mă interesează banii tăi. Mergi!

Încep să merg.

— Mai repede!

Merg mai repede.

— Ce vrei? întreb.

— Taci!

Un tren huruie pe deasupra când ieșim din întunericul de sub El, iar inima îmi bubuie în piept. Privesc și asimilez împrejurimile cu o curiozitate bruscă și intensă. Dincolo de stradă se întinde un complex rezidențial cu garduri și porți de acces, iar partea dinspre noi include câteva firme care trag obloanele la ora cinci a după-amiezii.

Un salon de manichiură.

Un cabinet de avocatură.

Un atelier de reparații de electrocasnice.

Un depozit de anvelope.

Zona e aidoma unui oraș părăsit – străzile sunt pustii.

— Vezi SUV-ul de-acolo? întrebă el.

Undeva în față e parcat un Lincoln Navigator negru. Alarma piuie.

— Urcă la volan.

— Nu știu ce-ți închipui că faci...

— Sau o să sângerezi până la moarte aici, pe trotuar.

Deschid portiera din partea șoferului și mă așez la volan.

— Punga mea de cumpărături, încerc să spun.

— Ia-o! Pornește motorul, îmi cere el, după care urcă pe bancheta din spate.

Închid portiera și îndes sacoșa de pânză de la Whole Foods sub scaunul pasagerului. E atâta liniște în mașină, încât îmi aud pulsul – un răpăit accelerat în timpane.

— Ce mai aștepti? întrebă el.

Pornesc motorul.

— Deschide sistemul de navigație, îl deschid.

— Apasă pe „destinații anterioare”.

N-am avut niciodată o mașină cu GPS încorporat și îmi ia ceva vreme până găsesc unde să apăs pe ecranul tactil. Apar trei destinații. Una e adresa mea de acasă. Alta e universitatea la care lucrez.

— M-ai urmărit? îl întreb.

— Alege Pulaski Drive.

Selectez Pulaski Drive nr. 1400, Chicago, Illinois 60616, fără să am habar unde ar putea fi asta. Vocea feminină a sistemului de navigație mă îndrumă: *Întoarceți la 180 de grade acolo unde este posibil și rulați un kilometru și jumătate.*

Bag în viteză și întorc pe strada întunecată.

Bărbatul din spatele meu îmi spune:

— Prinde-ți centura de siguranță!

O prind, iar el face la fel.

— Jason, ca să fie clar, dacă nu urmezi instrucțiunile întocmai și încerci ceva, te împușc prin spătarul scaunului. Înțelegi ce-ți spun?

— Da.

Traversez cartierul în care locuiesc și mă întreb dacă o să-l mai revăd vreodată.

La un semafor care e roșu, opresc în fața barului meu din colț. Prin geamul oglindit din dreptul șoferului, văd că ușa este încă deschisă. Îl zăresc pe Matt și, în mulțime, pe Ryan, răsucit pe taburetul lui, cu spatele la bar și coatele sprijinite pe tețghea, întreținându-și masteranzii. Probabil captivându-i cu o poveste sinistă despre ratare, în care rolul principal îl are fostul lui coleg de cameră.

Vreau să-l strig. Să-i spun că sunt în pericol. Că am nevoie...

— E verde, Jason.

Accelerez și trec de intersecție.

GPS-ul ne ghidează spre est, prin Logan Square, până la Kennedy Expressway, unde impasibilul glas feminin mă îndrumă: *Întoarceți la dreapta peste treizeci de metri și rulați încă treizeci și unu virgulă șapte kilometri.*

Traficul este suficient de lejer pentru a-mi permite să setez acul vitezometrului la o sută zece kilometri pe oră și să-l mențin așa. Mâinile mi-au transpirat pe volanul din piele și nu-mi pot alunga din minte întrebarea: „O să mor în seara asta?”

Mă gândesc că, dacă voi scăpa viu, voi rămâne cu o revelație pe care n-o voi uita tot restul zilelor mele – plecăm din viața asta exact așa cum am apărut: complet singuri, fără nimic. Mi-e frică. Și nimeni – nici Daniela, nici Charlie, nici altcineva – nu poate face nimic ca să mă ajute în clipele acestea în care am nevoie de ei mai mult ca oricând. Ei nici măcar nu știu prin ce trec.

Autostrada interstată străbate periferia vestică a orașului. Turnul Willis și zgârie-norii mai joși din preajma sa sunt învăluși într-o lumină caldă și pașnică, pe fundalul nopții.

Alimentată de frică, de panica crescândă, mintea mea roiește, încercând să-și dea seama ce se petrece.

Adresa mea e inclusă în sistemul de navigație. Deci tipul ăsta nu m-a ales întâmplător. M-a urmărit înainte. Mă cunoaște. Prin urmare, una dintre acțiunile mele a dus la rezultatul acesta.

Dar care?

Bogat nu sunt.

Viața mea nu valorează nimic pentru nimeni, în afară de mine și ai mei.

N-am fost arestat niciodată, n-am comis nicio infracțiune.

Nu m-am culcat niciodată cu nevasta altcuiva.

Sigur, le mai arăt uneori degetul celorlalți participanți la trafic, dar ăsta e Chicago.

Ultima și singura mea altercație fizică s-a petrecut într-a șasea, când i-am tras un pumn unui coleg de clasă fiindcă mi-a turnat lapte pe spate.

N-am făcut rău nimănui, în adevăratul sens al cuvântului. Nu într-o asemenea măsură încât să ajung la volanul unui Lincoln Navigator, cu o armă ațintită spre cap.

Sunt fizician și profesor la un colegiu oarecare.

Nu-mi tratez elevii, nici măcar pe cei mai recalitranti, altfel decât cu respect. Cei care au picat la examene au pățit asta fiindcă nu le-a păsat de școală și în mod cert niciunul dintre ei nu mă poate acuza că i-am distrus viața. Am făcut *tot posibilul* să-mi ajut elevii să promoveze cursul.

Siluețele clădirilor din oraș se micșorează în oglinda laterală și rămân tot mai departe în urmă, ca un țărnam familiar și reconfortant.

Risc o întrebare:

— Ți-am făcut ceva rău în trecut? Ție sau cuiva pentru care lucrezi? Fiindcă nu înțeleg ce ai putea să vrei de la...

— Cu cât vorbești mai mult, cu atât mai rău o să-ți fie.

Pentru prima dată, realizez că vocea lui are ceva familiar. Nu reușesc în ruptul capului să-mi dau seama când și unde, dar știu că ne-am mai întâlnit. Sunt sigur de asta.

Simt telefonul vibrând și îmi dau seama că am primit un mesaj.

Apoi încă o dată.

Și încă o dată.

A uitat să-mi ia telefonul.

Mă uit la ceas: 21:05.

Am plecat de acasă cu ceva mai mult de o oră în urmă. E Daniela, fără îndoială, întrebându-se unde sunt. Am întârziat cincisprezece minute, iar eu nu întârziu niciodată.

Mă uit în oglinda retrovizoare, dar e prea întuneric ca să pot vedea ceva, cu excepția unei fâșii din masca albă. Risc un experiment. Îmi iau mâna stângă de pe volan, o pun pe genunchi și număr până la zece.

El nu zice nimic.

Pun mâna la loc pe volan.

Vocea computerizată întrerupe tăcerea: *Ieșiți la dreapta pe Eighty-Seventh Street, peste șase virgulă nouă kilometri.*

Foarte încet, iau din nou mâna stângă de pe volan. De data asta, o strecor ușor în buzunarul pantalonilor. Telefonul e jos de tot și abia reușesc să-l ating cu arătătorul și cu degetul mijlociu, prinzându-l între ele. Milimetru cu milimetru, îl trag afară; carcasa de cauciuc se opintește în fiecare cută a materialului. O vibrație mai intensă îmi face degetele să tremure: un apel primit.

Când, în sfârșit, reușesc să-l scot din buzunar, îl pun pe picior cu fața în sus și-mi așez mâna la loc pe volan.

În vreme ce vocea actualizează distanța până la ieșirea de pe autostradă, arunc o privire spre telefon. Am un apel pierdut de la Dani și trei mesaje-text:

DANI, acum 2 minute:

Cina e pe masă.

DANI, acum 2 minute:

Grăbește-te, ne e FOAME!

DANI, acum 1 minut:

Te-ai rătăcit?:)

Îmi reîndrept atenția spre drum, întrebându-mă dacă lumina telefonului e vizibilă de pe bancheta din spate.

Ecranul redevine întunecat.

Duc mâna jos, apăs tasta ON/OFF și glisez ecranul. Tastez parola din patru cifre și apăs pe simbolul verde de „Mesaje”. Cele ale Danielei sunt primele și, când le deschid, răpitorul meu își schimbă poziția pe banchetă.

Prind iar volanul cu ambele mâini.

Ieșiți la dreapta pe Eighty-Seventh Street, peste trei virgulă unu kilometri.

Screensaverul și-a terminat ciclul; ecranul se blochează și devine negru.

Rahat!

Cobor iar mâna, reintroduc parola și încep să tastez cel mai important SMS din viața mea, mișcând arătătorul cu greu pe ecran și având nevoie de două sau trei încercări pentru fiecare cuvânt, fiindcă funcția de „autocorect” își face de cap.

Gura armei mi se înfîge mai tare în ceafă.

Reaționez și trec pe banda de accelerație.

— Ce faci, Jason?

Îndrept volanul cu o mână, revenind pe banda întâi, în vreme ce mâna stângă îmi coboară din nou spre telefon, spre tasta de expediere a mesajului.

El se repede printre scaunele din față, pe lângă mijlocul meu, și înhață telefonul cu mâna în mănușă.

Ieșiți la dreapta pe Eighty-Seventh Street, peste o sută cincizeci de metri.

— Care ți-e parola, Jason? Iar fiindcă nu răspund, continuă: Stai. Pun pariu că o știi. Luna și anul nașterii de la coadă la cap? Să vedem... trei-șapte-doi-unu. Asta e!

În oglinda retrovizoare, îi văd masca luminată de ecranul telefonului.

Citește mesajul pe care m-a împiedicat să-l trimit: „Pulaski 1400 sună la 91...”

— Ce băiat rău!

Virez spre ieșirea de pe autostradă. GPS-ul spune: *Virați la stânga pe Eighty-Seventh Street și rulați spre est șase kilometri.*

Rulăm acum în zona de sud a orașului, într-un cartier în care n-ar trebui să avem motive să intrăm.

Pe lângă șiruri de clădiri din prefabricate.

Complexe de apartamente.

Parcuri pustii cu leagăne ruginite și coșuri de baschet fără plasă. Magazine cu vitrinele aflate în spatele grilajelor coborâte peste noapte.

Pretutindeni, graffiti ale bandelor de cartier.

— Deci, cum îi spui, Dani sau Daniela? mă întrebă el.

Simt o gheară în gât. Furia, frica și neajutorarea fierb laolaltă în mine.

— Jason, ți-am pus o întrebare.

— Du-te dracului!

Se apleacă spre mine, iar cuvintele lui îmi ard urechea:

— Nu așa vrei să joci cu mine, Jason. O să te fac să suferi cum n-ai mai suferit niciodată în viața ta. Cu o durere pe care n-o credeai posibilă. Cum îi spui?

Scrâșnesc din dinți.

— Daniela.

— Niciodată Dani? Deși așa scrie în telefonul tău?

Sunt tentat să intru cu mașina într-un zid la viteză maximă, ca să murim amândoi. Dar răspund:

— Doar rar. Nu-i place.

— Ce ai în punga de cumpărături?

— De ce vrei să știi cum îi spun?

— Ce ai în pungă?

— Înghețată.

— E o seară în familie, nu-i așa?

— Da.

În oglinda retrovizoare, îl văd tastând la telefon.

— Ce scrii? îl întreb.

El nu răspunde.

Am ieșit din ghetou și rulăm acum printr-o zonă pustie, care nici măcar nu mai seamănă cu orașul Chicago; siluetele zgârie-norilor sunt reduse la o pată

vagă de lumină în depărtare. Casele stau să cadă, fără becuri aprinse, fără viață. Totul pare de mult abandonat.

Trecem peste un râu și observ că în față se întinde lacul Michigan, cu suprafața sa întunecată ca un deznodământ potrivit al sălbăticiei urbane.

Ca și când lumea s-ar termina aici.

Și poate că a mea chiar se termină.

Virați la dreapta și rulați spre sud pe Pulaski Drive, unu virgulă opt kilometri până la destinație.

Individul râde ușor.

— Ah, ai dat de necaz cu domnița.

Strâng volanul cu putere, aproape să-l sugrum.

— Cine era bărbatul cu care ai băut whisky în seara asta, Jason? Nu mi-am dat seama de afară.

E teribil de întuneric aici, în această zonă a nimănuui dintre Chicago și Indiana. Trecem pe lângă ruinele unor fabrici și remize de vagoane.

— Jason!

— Îl cheamă Ryan Holder. Era...

— Fostul tău coleg de cameră.

— De unde știi asta?

— Sunteți apropiați? Nu-l văd în lista ta de contacte.

— Nu chiar. De unde...

— Știi aproape totul despre tine, Jason. S-ar putea zice că mi-am făcut o specializare din viața ta.

— Dar cine ești?

Peste o sută cincizeci de metri, veți ajunge la destinație.

— Cine ești?

El nu răspunde, însă încerc să mă concentrez asupra împrejurimilor tot mai pustii. Asfaltul se derulează sub farurile SUV-ului.

Gol în urma noastră.

Gol în față.

Lacul în stânga, depozite părăsite în dreapta.

Ați ajuns la destinație.

Opresc mașina în mijlocul drumului.

— Intrarea e drept înaintea, pe stânga, spune el.

Lumina farurilor dezvăluie o bucată șubredă de gard, încununată cu o țiară de sârmă ghimpată ruginită. Poarta e întredeschisă, iar lanțul care o bloca odinioară fusese tăiat, zăcând acum încolăcit în buruienile de pe marginea drumului.

— Împinge ușor poarta cu bara din față.

Chiar și în interiorul antifonat al SUV-ului, scârțâitul porții deschizându-se se aude sonor. Fasciculele farurilor luminează rămășițele unui drum, cu asfaltul crăpat și umflat din cauza iernilor aspre din Chicago.

Comut pe faza lungă. Lumina scaldă o parcare cu stâlpii de iluminat căzuți ici și colo, ca niște bețe de chibrit. Dincolo de ea, se înalță o structură masivă.

Fațada din cărămidă a clădirii asupra căreia timpul și-a lăsat amprenta este flancată de câteva rezervoare cilindrice uriașe și de două coșuri de fum ce par să străpungă cerul.

— Ce-i aici? întreb.

— Parchează și oprește motorul.

Fac ce mi se spune, apoi scot mașina din viteză și trag cheia din contact.

Se lasă o liniște mormântală.

— Ce-i aici? întreb din nou.

— Ce planuri ai pentru vineri?

— Poftim?

O lovitură seacă în tâmplă mă prăvălește peste volan. Încremenesc și mă întreb pentru o fracțiune de secundă dacă așa te simți când ești împușcat în cap.

Dar nu, doar m-a lovit cu arma.

Îmi duc mâna spre locul izbiturii. Îmi simt degetele lipicioase de sânge.

— Mâine, spune el. Ce program ai mâine?

Mâine... Pare un concept străin.

— Să... să le dau un test elevilor mei din clasa 3316.

— Și altceva?

— Asta-i tot.

— Scoate-ți toate hainele.

Îl privesc în oglinda retrovizoare. De ce naiba mă vrea dezbrăcat?

— Dacă voiai să încerci ceva, spune el, trebuia s-o faci cât încă aveai controlul mașinii. De acum înainte, ești al meu. Acum, scoate-ți hainele, iar dacă voi fi nevoit să-ți mai spun asta încă o dată, o să se lase cu sânge. Mult.

Îmi desfac centura de siguranță.

În vreme ce trag fermoarul hanoracului și-mi scot brațele din mâneci, mă agăț de un fir unic de speranță: tipul încă poartă masca, ceea ce înseamnă că nu vrea să-i văd fața. Dacă ar avea de gând să mă omoare, nu s-ar mai sinchisi că-l pot identifica.

Corect?

Îmi deschei nasturii cămășii.

— Și pantofii? întreb.

— Totul.

Îmi scot încălțărilor și șosetele, apoi îmi trag în jos pantalonii și lenjeria.

O clipă mai târziu, toate hainele mele zac grămadă pe scaunul din dreapta.

Mă simt vulnerabil.

Expus.

Bizar de jenat.

Dacă încercă să mă violeze? Oare asta are de gând?

Tipul așază o lanternă pe consola dintre scaune.

— Ieși din mașină, Jason.

Realizez că percep interiorul Navigatorului ca pe un fel de barcă de salvare. Cât timp stau înăuntru, el nu-mi poate face rău. N-o să facă mizerie acolo.

— Jason!

Gâfâi, încep să respir greu și pete negre îmi explodează în fața ochilor.

— Știu ce crezi, continuă el, dar pot la fel de bine să te rănesc și în mașină.

Nu mai am suficient oxigen. Încep să mă panichez. Dar reușesc să spun, cu răsuflarea tăiată:

— Aiurea. Nu vrei să-mi verși sângele aici.

Când îmi revin, el mă scoate din mașină trăgându-mă de brațe. Mă trânteste în pietrișul de pe drum, iar eu stau acolo năuc, așteptând să mi se limpezească mintea.

Întotdeauna e mai rece lângă lac, iar seara asta nu face excepție. Vântul mușcă tăios din pielea mea goală, pe care firele de păr s-au zburlit.

E atât de întuneric aici, încât pe cer văd de cinci ori mai multe stele decât în oraș.

Capul îmi bubuie și un fir nou de sânge mi se scurge pe obraz. Dar cu valul intens de adrenalină care-mi circulă prin vene, durerea abia se simte.

Tipul dă drumul unei lanterne în praful de lângă mine, iar pe a lui o îndreaptă spre clădirea dărăpănată pe care am văzut-o din mașină.

— După tine.

Iau lanterna și mă chinuiesc să mă ridic în picioare. Mă împleticesc spre clădire și calc cu tălpile goale pe ziare ude. Ocolesc doze de bere stâlcite și cioburi de sticlă care lucesc în lumina lanternei.

Apropiindu-mă de intrarea principală, îmi imaginez parcare a această părăsită într-o altă seară. Una din viitor. E început de iarnă și, prin perdeaua ninsorii, întunericul e străpuns de licăriri albastre și roșii. Polițiști cu câini forfotesc printre ruine și, în timp ce undeva în interior alții îmi examinează cadavrul gol, măcelărit și descompus, o mașină de patrulare oprește în fața casei mele din Logan Square. E ora două dimineața și Daniela vine la ușă în cămașă de noapte. Am dispărut de câteva săptămâni și în sufletul ei știe că nu mă mai întorc, crede că s-a împăcat deja cu ideea dură, dar văzându-i pe polițiștii aceia tineri, cu privirile lor sobre, cu un praf de zăpadă pe umeri și pe cozorocul caschetelor pe care le țin, respectuoși, sub braț... ceva se frânge în sfârșit în interiorul ei, ceva despre care nici nu știa că mai este întreg. Simte cum i se înmoaie genunchii, cum o lasă puterile, și în vreme ce ea se prelinge pe preșul de la ușă, Charlie coboară de la etaj în spatele ei, cu ochii cârpiți, cu părul vâlvoi, și întreabă: „E-n legătură cu tata?”

Când ne apropiem de clădire, două cuvinte prind contur pe cărămizile decolorate de deasupra intrării. Singurele litere pe care le disting formează vocabulele CAGO ELECTRICITATE.

Mă împinge printr-o deschizătură în zidul de cărămidă.

Fasciculele lanternelor mătură incinta unui birou de recepție.

Mobilier putrezit până la cadrul de metal.

Un dozator de apă vechi.

Rămășițele unui foc.

Un sac de dormit rupt.

Prezervative folosite pe covorul mucegăit.

Intrăm pe un coridor lung. Fără lanterne, nu ți-ai vedea nici palma în fața ochilor.

Mă opresc și o îndrept pe a mea înainte, dar fasciculul ei e înghițit de beznă. Pe linoleumul deformat de sub picioarele mele sunt mai puține gunoaie și nu se aude niciun sunet, cu excepția șuieratului îndepărtat al vântului dincolo de ziduri.

Cu fiecare secundă, mi se face tot mai frig.

El îmi înfîge țeava armei în șale, împingându-mă înainte.

Am ajuns oare, la un moment dat, pe radarul vreunui psihopat care a decis să afle totul despre mine înainte de a mă ucide? Poate că am vorbit în treacăt cu el la cafeneaua din apropierea campusului. Sau pe El. Ori la o bere în barul de la colțul străzii.

Oare are planuri și pentru Daniela și Charlie?

— Vrei să mă auzi implorând? întreb, iar vocea începe să mi se spargă. Fiindcă o să te implor. Sunt gata să fac tot ce vrei.

Și oribil este faptul că e adevărat. M-aș înjosi. Aș răni pe altcineva, aș face aproape orice dacă ar accepta să mă ducă înapoi la mine în cartier și să lase noaptea asta să continue așa cum ar fi trebuit să continue – cu mine ducându-mă acasă, la familia mea, cu înghețata promisă.

— Dacă ce? întreabă el. Dacă îți dau drumul?

— Da.

Hohotele lui de râs ricoșează între pereții coridorului.

— Mi-ar fi și teamă să văd tot ce-ai fi dispus să faci ca să scapi din asta.

— Să scap din ce, mai exact?

Dar el nu-mi mai răspunde.

Cad în genunchi.

Lanternă mi se rostogolește pe podea.

— Te rog! îl implor. Nu trebuie să faci asta! rostesc și abia îmi mai recunosc vocea. Poți pur și simplu să pleci. Nu știu de ce vrei să-mi faci rău, dar gândește-te o clipă. Eu...

— Jason...

— ... îmi iubesc familia. Îmi iubesc soția. Îmi iubesc...

— Jason.

— ... fiul.

— Jason!

— Sunt gata să fac *orice*.

Tremur incontrolabil acum, de frig și de frică.

El mă lovește cu piciorul în stomac. Aerul îmi explodează afară din plămâni și cad rostogolindu-mă pe spate. Năpustindu-se asupra mea, îmi înfige țeava armei în gură, printre buze, până în fundul gâtului, până când gustul de ulei și reziduuri de cărbune devine mai intens decât pot suporta.

Cu două secunde înainte să vomit pe podea vinul și paharul de whisky, își trage arma înapoi și urlă:

— Ridică-te!

Mă înșfacă de braț și mă smulge de jos. Ținându-mi pistolul în față, îmi pune lanterna înapoi în mână.

Mă uit la masca lui, la arma lucind în fasciculul de lumină.

E prima dată când pot s-o văd bine. Nu știu mai nimic despre armele de foc, iar despre a lui știu doar că e un pistol, că are trăgaci, o magazie și o gaură uriașă la capătul țevii, care pare perfect capabilă să-mi semneze condamnarea la moarte. Lumina lanternei îi conferă o tentă arămie glonțului îndreptat spre fața mea. Dintr-un motiv sau altul, mi-l imaginez pe omul acesta într-o garsonieră, încărcând cartușe în magazia armei, pregătindu-se să facă ceea ce tocmai a făcut.

O să mor aici, poate chiar acum.

Fiecare clipă îmi lasă senzația că ar putea fi ultima.

— Mișcă! mârâie el.

Încep să merg.

Ajungem la o intersecție și o luăm pe un alt coridor, mai larg, mai înalt și boltit. Aerul e sufocant de umed. Aud un *pic...pic...pic* îndepărtat, al apei care curge. Zidurile sunt din beton, iar în loc de linoleum, podeaua e acoperită cu un strat gros de mușchi jilav, care devine tot mai gros și mai reavăn la fiecare pas.

Gustul armei îmi persistă în gură, îngemănat cu izul amar de bilă.

Porțiuni din față mi-au amorțit de frig.

O voce mărunță, de undeva din mintea mea, îmi strigă să fac ceva, să încerc ceva, orice. Nu te lăsa dus ca un miel la tăiere, punând supus un picior în fața altuia! De ce să faci lucrurile atât de simple pentru el?

Ușor.

Fiindcă mi-e frică.

Atât de frică, încât abia dacă mai pot merge în picioare.

Iar gândurile îmi roiesc în minte, disparate.

Înțeleg acum de ce victimele nu ripostează. Nici nu-mi pot imagina o încercare de a-l învinge pe tipul acesta. De a da să fug.

Și iată care e cel mai rușinos adevăr: există o parte din mine care nu vrea decât ca totul să se termine, fiindcă morții nu mai simt nici frică, nici durere. Oare asta înseamnă că sunt un laș? Să fie asta ultimul adevăr pe care trebuie să-l contemplan înaintea de a muri?

Nu.

Trebuie să fac ceva.

Ieșim din tunel și ajungem pe o suprafață metalică pe care tălpile îmi îngheață. Pun mâna pe o balustradă din fier ruginit care înconjoară o platformă. E mai rece aici și se simte inconfundabil aerul liber.

Aproape imediat, o lună galbenă se ivește deasupra lacului Michigan, ridicându-se fără grabă. Lumina ei pătrunde prin ferestrele înalte ale unei incinte vaste și e suficient de strălucitoare pentru a-mi permite să văd totul în jur fără ajutorul lanternei.

Stomacul mi se strânge.

Ne aflăm în capătul unei scări care coboară vreo cincisprezece metri.

Totul seamănă aici cu o pictură în ulei, după felul în care se revarsă lumina palidă peste un șir de generatoare nefuncționale de dedesubt și peste încrângătura de grinzi de deasupra.

E liniște ca într-o catedrală.

— Mergem jos, spune el. Vezi unde pui piciorul.

Începem să coborâm. Cu două trepte înainte de al doilea palier, mă răsucesc cu lanterna strânsă în mâna dreaptă, țintind spre capul lui...

... și, lovind în gol, inerția mă împinge înapoi și încă puțin mai departe.

Mă dezechilibrez și cad.

Aterizez dur pe palier, iar lanterna îmi zboară din mână și dispare peste margine.

O secundă mai târziu o aud izbindu-se de podea, doisprezece metri mai jos.

Răpitorul meu se uită la mine din dosul măștii lui lipsite de expresie, cu capul lăsat pe un umăr și cu arma ațintită spre fața mea. Trăgând cocoșul cu degetul mare, face un pas spre mine.

Icnesc când genunchiul lui mi se înfige în stern, pironindu-mă pe palier.

Arma mă lovește în cap.

— Trebuie să recunosc, spune el, sunt mândru că ai încercat. Dar a fost jalnic. Mi-am dat seama ce ai de gând să faci de la un kilometru distanță, dar cel puțin nu te-ai resemnat.

Zvâcnesc când simt o înțepătură în partea laterală a gâtului.

— Nu te opune! îmi cere el.

— Ce mi-ai injectat?

Înainte ca el să apuce să răspundă, ceva mi se revarsă în sânge cu forța unui buldozer. Mă simt incredibil de greu și de imponderabil în același timp, iar lumea se învâрте și se întoarce cu susul în jos.

Și apoi, la fel de repede cum m-a lovit, dispare.

Un alt ac mi se înfige în picior.

Eu urlu, iar el aruncă ambele seringi peste margine.

— Să mergem!

— Ce mi-ai injectat?

— Ridică-te!

Mă țin de balustradă ca să mă ridic. Genunchiul îmi sângerează de la cădere. Capul îmi sângerează și el. Sunt înghețat, murdar și ud, iar dinții îmi clănțane atât de tare, încât mi-e teamă că se vor sparge.

Coborâm, în timp ce scara firavă din metal tremură sub pașii noștri. Ajunși jos, trecem prin fața unui șir de generatoare vechi.

De pe podea, încăperea pare și mai vastă.

Pe la jumătatea ei se oprește și îndreaptă lanterna spre un sac de pânză așezat lângă unul dintre generatoare.

— Haine noi. Grăbește-te!

— Haine noi? Dar nu...

— Nu trebuie să înțelegi nimic. Trebuie doar să te îmbraci.

Cu toată frica, încerc o umbră de speranță. O să mă lase în viață? Pentru ce altceva ar vrea să mă îmbrac? Am oare o șansă să scap viu de aici?

— Cine ești? îl întreb.

— Grăbește-te! Nu ne-a rămas prea mult timp.

Mă las pe vine lângă sacul din pânză.

— Șterge-te mai întâi!

Pe sac e un prosop, pe care-l folosesc ca să-mi curăț noroiul de pe tălpi și sângele de la genunchi și de pe față. Trag pe mine o pereche de boxeri și una de blugi, care îmi vin perfect. Nu știu ce mi-a injectat, dar simt substanța în degete deja. Remarc lipsa mea de dexteritate când încerc să închei nasturii cămășii în carouri. Picioarele îmi intră fără efort într-o pereche de pantofi din piele scumpi. Mi se potrivesc la fel de bine ca blugii.

Nu-mi mai e frig. Parcă aș avea un cazan încins în mijlocul pieptului, iar căldura îmi radiază în brațe și în picioare.

— Și jacheta.

Scot din sac o jachetă din piele neagră și o îmbrac.

— Perfect, spune el. Acum, stai jos.

Mă las să alunec lângă baza metalică a generatorului – o mașinărie cât o locomotivă. El se așază vizavi de mine, cu arma îndreptată lejer în direcția mea.

Razele lunii se revarsă în incintă, reflectându-se în ferestrele cu geamuri sparte aflate sus, la înălțime, și împărștiindu-se într-o puzderie de lumini care cad pe...

Încâlceli de cabluri.

Roți dințate.

Țevi.

Scripteți și pârgii.

Panouri de comandă pline de butoane și cadrane crăpate.

Tehnologie dintr-o altă eră.

— Ce se întâmplă acum? întreb.

— Așteptăm.

— Ce?

Dă din mână, ignorându-mi întrebarea.

Un calm ciudat mă cuprinde, un sentiment de pace nelalocul său.

— M-ai adus aici ca să mă ucizi?

— Nu.

Mă simt atât de confortabil sprijinit de mașinăria aceea veche, încât am impresia că mă fac una cu ea.

— Dar așa m-ai lăsat să cred.

— Nu se putea altfel.

— Ce anume nu se putea?

— Să te aduc aici.

— Și de ce suntem aici?

Dar el se limitează la a clătina din cap și își duce mâna stângă sub masca de gheșă, ca să se scarpine.

Mă simt ciudat. Ca și cum aș urmări un film și aș juca în el totodată. O somnolență irezistibilă îmi apasă umerii. Capul îmi cade în piept.

— Lasă-te dus, îmi spune el.

Dar nu mă las. Încerc să rezist, gândindu-mă la cât de repede i s-a schimbat atitudinea. Parcă e un alt individ, iar discrepanța dintre cel care e acum și violența cu care s-a purtat cu numai câteva minute în urmă ar trebui să mă îngrozească. N-ar trebui să fiu atât de calm, dar corpul meu picotește prea liniștit.

Mă simt senin, profund și cumva distant. El îmi spune, aproape ca o mărturisire:

— A fost un drum lung. Nici nu-mi vine să cred că stau aici cu adevărat și mă uit la tine. Și-ți vorbesc. Știi că nu înțelegi, dar sunt atâtea întrebări pe care aș vrea să ți le pun.

— Despre ce?

— Cum e să fii tu.

— Ce vrei să spui?

El ezită o clipă, apoi continuă:

— Ce simți în legătură cu locul tău în lume, Jason?

Răspund rostind cuvintele lent, cu grijă:

— Uite o întrebare interesantă, ținând cont de ce mi-ai făcut în seara asta.

— Ești fericit cu viața ta?

Privită din umbra acestui moment, viața mea e dureros de frumoasă.

— Am o familie extraordinară. O slujbă mulțumitoare. Ne simțim bine. Nimeni nu-i bolnav.

Îmi simt limba tot mai grea, iar cuvintele încep să-mi pară neclare.

— Dar?

— Viața mea e minunată, spun. Doar că nu e excepțională. Și a existat o perioadă în care ar fi putut fi așa.

— Ți-ai ucis ambițiile, nu-i așa?

— Au murit din cauze naturale. Din neglijență.

— Și știi exact cum s-a întâmplat asta? A existat un moment în care...?

— Fiul meu. Aveam douăzeci și șapte de ani și eram împreună cu Daniela de câteva luni. Mi-a spus că e însărcinată. Ne distram, dar aia nu era dragoste. Sau poate că era. Nu știu. În mod cert nu aveam de gând să ne căsătorim și să avem o familie.

— Dar ați făcut-o.

— Când lucrezi în cercetare, perioada în care ai douăzeci și ceva de ani e critică. Dacă nu publici nimic răsunător înainte să împlinești treizeci, ești ca și scos din joc.

Poate că de vină e drogul, dar mă simt teribil de bine vorbind – o oază de normalitate după două dintre cele mai nebunești ore din viața mea. Știu că nu e adevărat, dar mi se pare că, atât timp cât conversația asta continuă, nimic rău nu mi se poate întâmpla. Ca și cum cuvintele m-ar putea proteja.

— Lucrai la ceva răsunător? Întreabă el.

— Da.

— Ce anume era?

Glasul lui pare să vină de undeva de departe.

— Încercam să realizez superpoziția cuantică a unui obiect vizibil cu ochiul liber.

— Și de ce ai renunțat la cercetare?

— Când s-a născut, în primul său an de viață, Charlie a avut probleme de sănătate grave. Ar fi trebuit să petrec mii de ore în laborator, dar nu aveam cum să le fac la timp. Daniela avea nevoie de mine. Fiul meu avea nevoie de mine. Am pierdut finanțarea. Mi-am pierdut avântul. Am fost pentru câteva clipe noul geniu tânăr, dar când am dat greș, altcineva mi-a luat locul.

— Ai regretat decizia de a rămâne alături de Daniela și de vă face o viață împreună?

— Nu.

— Niciodată?

Mă gândesc la Daniela și emoția mă cuprinde din nou, însoțită de oroarea momentului. Frica revine și, odată cu ea, un dor care mă sfâșie. În clipa asta am nevoie de ea mai mult decât de orice altceva din viața mea.

— Niciodată.

Iar câteva secunde mai târziu zac întins pe podea, cu obrazul pe betonul rece, iar drogul mă trimite într-o altă lume.

El îngenunchează lângă mine și mă întoarce pe spate, așa că acum mă uit în sus, spre lumina care se revarsă prin ferestrele înalte ale acestui loc uitat de Dumnezeu, spre întunericul stropit cu pete de lumină și de culoare, în vreme ce mici neanturi spiralate se închid și se deschid dincolo de generatoare.

— O s-o mai văd vreodată? întreb.

— Nu știu.

Vreau să-l întreb din nou, pentru a nu știu câta oară, ce dorește de la mine, dar nu-mi mai găsesc cuvintele. Ochii mi se tot închid și mă străduiesc să-i țin deschiși, dar e deja o bătălie pierdută.

El își scoate o mănușă și-mi atinge fața cu mâna goală.

Straniu.

Delicat.

Apoi spune:

— Ascultă-mă. O să-ți fie teamă, dar vei putea reuși. Vei putea avea tot ce n-ai avut. Îmi pare rău că a trebuit să te sperii așa înainte, dar trebuia să te aduc aici. Îmi pare foarte rău, Jason. Dar fac asta pentru amândoi.

Îmi mișc buzele, încercând să rostesc: *Cine ești tu?*

Însă în loc să răspundă, el duce mâna la buzunar și scoate o altă seringă, împreună cu o fiolă mică plină cu un lichid transparent, care lucește ca mercurul în lumina lunii.

Desface acul și trage conținutul fiolei în seringă.

Pe sub pleoapele care îmi coboară încet, îl văd ridicându-și mâneca stângă și injectându-se în braț. Apoi aruncă seringă și fiola goală pe betonul dintre noi și ultimul lucru pe care-l mai zăresc înainte să mi se închidă ochii este fiola de sticlă rostogolindu-se spre mine. Șoptesc:

— Și acum?

Iar el răspunde:

— Nu m-ai crede dacă ți-aș spune.

DOI

Simt că cineva mă apucă de glezne. Două mâini mi se strecoară pe sub umeri și un glas de femeie întreabă:

— Cum o fi ieșit de acolo?

Un bărbat răspunde:

— N-am idee. Uite, își revine.

Deschid ochii, dar nu văd decât lumină și ceva neclar mișcându-se. Bărbatul strigă:

— Hai să-l scoatem naibii de aici!

Încerc să vorbesc, dar cuvintele mi se rostogolesc din gură amestecate și informe. Femeia mi se adresează:

— Dr. Dessen! Mă auziți? Vă ridicăm și vă așezăm pe o targă acum. Mă uit spre picioare și figura bărbatului devine puțin mai clară.

Se uită la mine prin vizorul unui costum de protecție aluminizat, cu o butelie de oxigen inclusă. Privind spre femeia care stă la capul meu, el numără:

— Unu, doi, trei!

Apoi mă așază pe o targă și îmi prind curele de imobilizare la încheieturile mâinilor și ale picioarelor.

— Doar pentru protecția dumneavoastră, dr. Dessen.

Privesc tavanul, aflat la vreo cincisprezece metri deasupra mea. Unde naiba sunt? Într-un hangar?

O străfulgerare a memoriei – un ac înțepându-mă în gât. Îmi fusese injectat ceva. Toată povestea asta trebuie să fie o halucinație bolnavă.

Un aparat de radio-emisie pârâie.

— Echipa de extragere, raportează. Terminat.

Entuziasmul răsună în glasul femeii când anunță:

— L-am găsit pe Dessen. Venim. Terminat.

Aud scârțâitul roților în mișcare.

— Am înțeles. Evaluarea inițială a stării? Terminat.

Femeia întinde o mână înmănușată și trezește la viață un dispozitiv de monitorizare fixat pe brațul meu stâng.

— Puls: o sută cincizeci. Tensiune arterială: paisprezece cu nouăzeci și doi. Temperatură: treizeci și patru virgulă cinci. Saturație cu oxigen: nouăzeci și cinci la sută. Gamma: zero virgulă optzeci și șapte. Ieșim în treizeci de secunde. Terminat.

Un bâzâit mă ia prin surprindere. Trecem printre două uși ca de seif, care se deschid lent.

Iisuse Hristoase!

Stai calm. Nimic din toate astea nu e real.

Roțile scârțâie mai repede, mai imperativ.

Suntem pe un coridor cu pereții îmbrăcați în plastic și strâng pleoapele în fața luminii agresive a lămpilor fluorescente de deasupra. În spatele nostru, ușile se închid cu un sunet amenințător, precum porțile unei închisori.

Mă duc într-o sală de operații, îndreptându-mă spre o siluetă impunătoare într-un costum presurizat, care așteaptă sub o puzderie de lumini electrice. Îmi zâmbește prin vizorul care-i acoperă fața și îmi spune, ca și când m-ar cunoaște:

— Bine ai revenit, Jason! Felicitări! Ai reușit!

Revenit? Nu-i văd decât ochii, iar aceștia nu-mi amintesc de nicio persoană pe care aș fi putut s-o mai întâlnesc.

— Simți vreo durere? mă întreabă el.

Clatin din cap.

— Știi cum ai căpătat tăieturile și vânătăile de pe față?

Clatin din cap din nou.

— Știi cine ești?

De data asta, înclin din cap.

— Știi unde ești?

Clatin.

— Pe mine mă recunoști?

Clatin.

— Sunt Leighton Vance, director medical. Suntem colegi și prieteni. Și acum, continuă el arătându-mi o foarfecă chirurgicală, trebuie să te scoatem din hainele astea.

Îmi îndepartează dispozitivul de monitorizare și începe să lucreze la blugii și la boxerii mei, pe care-i aruncă într-o tavă de metal. În timp ce îmi taie cămașa, mă uit la luminile care strălucesc deasupra, încercând să nu mă panichez.

Dar sunt dezbrăcat și imobilizat pe o targă. Ba nu, îmi reamintesc singur, am doar *halucinații*, mi se pare că sunt dezbrăcat și imobilizat pe o targă. Fiindcă nimic din toate acestea nu poate fi real.

Leighton ia tava cu pantofii și cu hainele mele și o dă cuiva aflat la capul meu, dincolo de limita câmpului meu vizual.

— Verifică totul.

Sunet de pași care ies grăbiți din sală. Simt mirosul pregnant de alcool izopropilic cu o secundă înainte ca Leighton să tamponeze o porțiune de piele de la încheietura antebrațului meu. Pe urmă îmi leagă un garou deasupra cotului.

— Doar îți iau puțin sânge, îmi explică, alegând de pe tava cu instrumentar un ac hipodermic cu secțiune mare.

Se pricepe. Nici măcar nu simt înțepătura. Când termină, împinge targa în celălalt capăt al sălii, spre o ușă din sticlă cu un ecran tactil montat pe peretele de alături.

— Aș vrea să-ți pot spune că asta-i partea cea mai simpatică, zice el. Dacă ești prea dezorientat pentru a-ți aminti ce urmează, cred că e cu atât mai bine.

Încerc să întreb ce se întâmplă, dar cuvintele tot nu-mi sunt la îndemână. Degetele lui Leighton dansează pe ecranul tactil. Ușa din sticlă se deschide, iar el mă împinge într-o încăpere doar cu puțin mai mare decât targa.

— Nouăzeci de secunde, adaugă el. O să fie în regulă. Procedura n-a ucis niciunul dintre subiecții testați.

Se aude un șuierat pneumatic, iar ușa din sticlă se închide. Luminile ascunse în plafon emană o strălucire albastră, rece. Întind gâtul ca să văd mai bine. Pe pereții din stânga și din dreapta sunt o sumedenie de fante complicate. O ceață fină, suprarăcită, e pulverizată din plafon, acoperindu-mă din cap până-n picioare. Corpul mi se încordează, în timp ce stropii reci îngheață pe pielea mea în mărgelile solide. Tremur, iar pereții încăperii încep să bâzâie.

Un fel de abur alb susură din fante cu un șuierat constant, care devine tot mai sonor.

Se revarsă într-un șuvoi, apoi într-un torent.

Jeturile opuse se ciocnesc unele de altele deasupra târgii, umplând sala cu o ceață deasă care blochează lumina de sus. Iar acolo unde îmi ating pielea, stropii înghețați explodează.

Ventilatoarele își inversează mișcarea.

În cinci secunde, gazul este absorbit în afara încăperii, lăsând în urmă un miros aparte, ca al aerului dintr-o după-amiază de vară, înaintea unei furtuni – ozon și fulgere fără ploaie.

Reacția gazului cu lichidul suprarăcit a creat pe pielea mea o spumă sfârâitoare, care arde ca o baie de acid.

Încerc și gem, trăgând de curelele de imobilizare și întrebându-mă cât poate să mai continue situația aceasta. Am un prag de toleranță la durere ridicat, dar povestea asta a ajuns la limita suportabilității.

Gândurile îmi roiesc în minte cu viteza luminii.

Există oare vreun drog capabil de asemenea reacții? Care să provoace halucinații și dureri cu un nivel terifiant de claritate?

Ceea ce simt și văd e prea intens, prea real.

Și dacă, de fapt, chiar este real?

Să fie vreo aiureală a CIA-ului? Am ajuns oare în cine știe ce clinică clandestină, în mijlocul experimentelor pe ființe umane? Am fost oare răpit de indivizii ăștia?

Din plafon se revarsă valuri de apă caldă cu forța unui hidrant, înlăturând de pe mine spuma chinuitoare. Când apa se oprește, prin fante țâșnește aer cald, care-mi biciuie pielea ca un vânt fierbinte în deșert.

Durerea dispare.

Sunt perfect treaz.

Ușa din spatele meu se deschide și targa este trasă afară. Leighton mă privește.

— N-a fost chiar atât de rău, nu?

Mă împinge de-a latul sălii de operații până într-un salon alăturat și îmi desface legăturile de la mâini și de la picioare. Cu mâna înmănușată, mă ridică pe targă în capul oaselor. Simt că mă ia cu amețeală; încăperea se rotește pentru o clipă, înainte ca lumea să revină la normal. Leighton mă studiază atent.

— E mai bine?

Încuviințez din cap. În salon văd un pat și o noptieră pe care se află un rând de haine frumos împăturite. Pereții sunt căptușiți. Nu există muchii tăioase.

Mă trag spre marginea târgii, iar Leighton mă prinde de braț, deasupra cotului, și mă ajută să mă ridic. Îmi simt picioarele neputincioase, de parcă ar fi din cauciuc.

— Te las să te îmbraci, îmi spune el conducându-mă până la pat, și mă întorc atunci când voi avea rezultatele de la laborator. N-o să dureze mult. Ești în regulă dacă ies un minut?

Reușesc, în sfârșit, să-mi regăsesc vocea:

— Nu înțeleg ce se întâmplă. Nu știu unde...

— Dezorientarea îți va trece. Te voi monitoriza îndeaproape. Trecem noi și peste asta.

Împinge targa spre ușă, dar în prag se oprește și se uită la mine prin vizorul costumului de protecție:

— Mă bucur cu adevărat să te revăd, frate! Parcă am fi echipa de la sol când s-a întors *Apollo 13*.³ Suntem mândri de tine.

Ușa se închide în urma lui. Trei încuietori anclanșează ca tot atâtea focuri de armă. Mă ridic de pe pat și mă apropiu de noptieră, nesigur pe picioare. Sunt atât de slăbit, încât am nevoie de câteva minute ca să mă îmbrac – pantaloni de calitate, fără curea, cămașă de in.

De deasupra ușii, o cameră de supraveghere mă urmărește. Mă întorc la pat și stau singur în încăperea sterilă, tăcută, încercând să-mi readuc în memorie ultima amintire concretă. Simpla tentativă mi se pare un fel de înec la câțiva pași de

---

³ A șaptea misiune din cadrul programului spațial american Apollo și a treia care prevedea o aselenizare. Din cauza exploziei unui rezervor de oxigen, echipajul a avut mari probleme în a remedia gravele defecțiuni survenite, dar, în cele din urmă, modulul a revenit cu bine pe Terra. (n.tr.).

țarm. Sunt câteva fragmente de amintiri pe plajă, pot să le văd, aproape că pot să le ating, dar plămâni mi se umplu cu apă. Și nu mai reușesc să-mi țin capul la suprafață. Cu cât mă străduiesc mai tare să îmbin fragmentele, cu atât consum mai multă energie, mă zbat și mă panichez mai tare.

Tot ce-mi amintesc în vreme ce stau în încăperea albă, cu pereți căptușiți, este...

Thelonus Monk.

Mirosul de vin roșu.

Eu, stând într-o bucătărie și tocând o ceapă.

Un adolescent desenând.

Stai!

Nu *un* adolescent.

Adolescentul *meu*.

Fiul meu.

Nu o bucătărie.

Bucătăria *mea*.

Casa mea.

Era seara în familie. Găteam împreună. Văd în fața ochilor zâmbetul Danielei. Aud vocea ei și muzica de jazz. Simt mirosul cepei și dulceața acidă a vinului din răsuflarea Danielei. Văd strălucirea din ochii ei. Un loc sigur și perfect – bucătăria noastră într-o seară în familie.

Dar nu am rămas acolo.

Dintr-un motiv sau altul, am plecat. De ce?

Sunt acolo... acolo, în pragul reamintirii...

Încuietorile răsună din nou, în rafală, și ușa salonului se deschide. Leighton și-a schimbat costumul presurizat cu un halat clasic de laborator și stă în prag zâmbind, de parcă abia ar ține capacul pe un val de entuziasm anticipativ. Văd acum că e cam de vârsta mea și are o înfățișare plăcută, cu obrazul deja înspicat după bărbieritul de dimineață.

— Vești bune, mă anunță el. Totul e curățat.

— Curățat de ce?

— Expunere la radiații, substanțe toxice, germeni infecțioși. Mâine-dimineață vom avea rezultatele complete ale analizelor de sânge, dar ai ieșit din carantină. Oh! Am ceva pentru tine.

Îmi întinde o pungă de plastic cu un set de chei și un clip de bancnote. „Jason Dessen” scrie cu marker negru pe o bucată de bandă adezivă lipită pe pungă.

— Mergem? Te așteaptă cu toții.

Pun în buzunar obiectele care par a fi efectele mele personale și îl urmez pe Leighton în sala de operații. Pe culoar, vreo șase muncitori desprind plasticul de pe pereți. Când mă văd, încep cu toții să aplaude. O femeie strigă:

— Ești tare, Dessen!

Câteva perechi de uși de sticlă se deschid la apropierea noastră. Echilibrul și puterea îmi revin. Leighton mă conduce spre o scară pe care urcăm, iar treptele de metal răsună sub pașii noștri.

— Ești în regulă? mă întreabă el.

— Da. Unde mergem?

— La briefing.

— Dar eu nici n-am...

— E mai bine să-ți păstrezi ideile pentru interviu. Știi tu, protocolul și toate celelalte rahaturi.

La al doilea palier, deschide o ușă din sticlă groasă de două degete. Intrăm pe un alt coridor, care are pe o latură ferestre, din podea până-n plafon. Dincolo de ele se vede un hangar, pe care coridorul pare să-l încercuiască – pe patru etaje –, în genul unei curți interioare.

Mă apropiu de o fereastră ca să văd mai bine, dar Leighton mă îndrumă spre o a doua ușă de pe stânga și apoi într-o încăpere slab iluminată, unde o femeie în costum negru cu pantaloni stă în dreptul unei mese, ca și când ar aștepta sosirea mea.

— Bună, Jason, mă întâmpină ea.

— Bună.

Privirea ei o întâlnește pe a mea preț de o clipă, în timp ce Leighton îmi fixează pe brațul stâng dispozitivul de monitorizare.

— Nu te deranjează, nu? mă întreabă el. Prefer să-ți mai ținem puțin sub supraveghere parametrii vitali. În scurt timp vom ști cum stăm.

Apoi, împingându-mă ușor cu palma în mijlocul spatelui, mă îmboldește să intru în încăpere. Aud ușa închizându-se în urma mea.

Femeia are în jur de patruzeci de ani. E scundă, brunetă, cu un breton care aproape că-i atinge ochii. Privirea îi e pătrunzătoare și totuși blândă.

Lumina e scăzută și deloc agresivă, ca aceea dintr-o sală de cinema înainte să înceapă filmul. În cameră sunt două scaune din lemn cu spătar drept, iar pe masă văd un laptop, o carafă cu apă, două pahare, o cană din inox și o ceașcă aburindă care revarsă în aer aroma unei cafele bune. Pereții și plafonul sunt din sticlă fumurie.

— Jason, dacă iei loc, putem începe.

Ezit câteva secunde lungi, tentat să mă întorc și să plec, dar ceva îmi spune că asta ar fi o idee foarte proastă, poate chiar catastrofală. Așa că mă așez pe unul dintre scaune, întind mâna după carafă și îmi umplu un pahar cu apă.

— Dacă ți-e foame, putem cere ceva de mâncare, îmi spune femeia.

— Nu, mulțumesc.

După ce se așază și ea de cealaltă parte a mesei, își ridică ochelarii pe nas și începe să tasteze ceva la laptop.

— Este... Își verifică ceasul de la mână. ...12:07 a.m., 2 septembrie. Eu sunt Amanda Lucas, număr de identificare nouă-cinci-șase-șapte, și alături de mine este... Schițează un gest în direcția mea. Ăăă... Jason Dessen. Îți mulțumesc, Jason. Pentru o scurtă punere în temă, pe data de 1 octombrie, aproximativ la ora 22:59, în cursul unui tur de rutină în incintă, tehnicianul Chad Hodge l-a găsit pe dr. Dessen zăcând inconștient pe podeaua hangarului. A fost activată echipa de extragere, iar dr. Dessen a fost ridicat și pus în carantină la ora 23:24. După decontaminare și o primă verificare de laborator, realizată de dr. Leighton Vance, dr. Dessen a fost escortat în sala de conferințe de la subnivelul doi, unde va începe primul interviu de briefing. Apoi se uită la mine zâmbind. Jason, suntem extrem de bucuroși să te avem înapoi. E o oră târzie, dar mai toți membrii echipei s-au grăbit să vină de acasă. Așa cum probabil ți-ai dat seama, ne privesc cu toții de dincolo de pereții din sticlă.

Un ropot de aplauze izbucnește în jurul nostru, însoțit de urale și de scandarea numelui meu de câteva persoane. Lumina se intensifică doar atât cât să pot vedea prin pereți. Șiruri de scaune înconjoară sala de interviu. Vreo cincisprezece sau douăzeci de persoane stau în picioare, majoritatea zâmbind, iar câteva ștergându-și ochii, de parcă tocmai m-aș fi întors din cine știe ce misiune eroică.

Observ că doi dintre ei sunt înarmați, iar paturile pistoalelor lucesc în lumină. Ei nici nu zâmbesc, nici nu aplaudă.

Amanda își trage scaunul în spate, se ridică și începe să bată din palme în ritm cu ceilalți. Și ea pare profund emoționată. Iar singurul lucru la care mă pot gândi eu e o întrebare: „Ce mama naibii s-a întâmplat cu mine?”

Când aplauzele încetează, Amanda se așază din nou.

— Scuză-ne entuziasmul, începe ea, dar până acum ești singurul care s-a întors.

Habar n-am despre ce vorbește. Pe de o parte, aș vrea să-i spun asta, dar pe de alta, bănuiesc că e mai bine să tac. Luminile pâlesc din nou. Strâng paharul de apă în mâini, ca pe un colac de salvare.

— Știi cât ai lipsit? mă întreabă ea.

Am lipsit... de unde?

— Nu.

— Paisprezece luni.

Dumnezeule!

— Vestea te șochează, Jason?

— S-ar putea spune și așa.

— Ei bine, noi am tremurat, ne-am ținut răsuflarea și abia am mai stat cu fundul pe scaune. Mai bine de un an am așteptat să-ți adresăm întrebările acestea. Ce-ai văzut? Unde ai fost? Cum te-ai întors? Povestește-ne totul și te rog să începi cu începutul.

Iau o înghițitură de apă și mă agăț de ultima frântură solidă de amintire, ca de o stâncă ce stă să se desprindă de pe fața unei faleze – seara în familie, când am plecat de acasă.

Și pe urmă...

Am mers pe stradă într-o seară rece de toamnă. Din toate barurile se auzeau zgomotele obișnuite ale unui joc de baseball.

Încotro?

Unde mă duceam?

— Nu te grăbi, Jason. Nu ne zorește nimeni.

Ryan Holder. Mă duceam să-l întâlnesc pe el.

Am mers până la Village Tap și am băut un pahar – două pahare, scotch de primă clasă, ca să fiu mai exact – cu vechiul meu coleg din colegiu, Ryan Holder.

Să fie el oare responsabil pentru toată povestea aceasta?

Și mă întreb din nou: chiar se întâmplă totul cu adevărat?

Ridic paharul cu apă. Pare cât se poate de real, inclusiv modul în care s-a aburit și umezeala rece de sub degetele mele.

Mă uit în ochii Amandei.

Examinez pereții. Nu se topesc.

Dacă ceea ce mi se întâmplă e un soi de transă indusă de cine știe ce drog, atunci nu seamănă cu nimic din ce știu sau despre care am auzit eu. Nu există distorsiuni vizuale sau auditive. Nici euforie. Locul pare perfect real. Numai că eu n-ar trebui să fiu aici. Cumva, însăși prezența *mea* constituie hiba. Nu știu bine ce anume poate să însemne asta; știu doar că o simt în mine însumi.

Nu, nu e o halucinație. E cu totul altceva.

— Hai să încercăm o altă abordare, spune Amanda. Care e ultimul lucru pe care ți-l amintești dinainte de a te trezi în hangar?

— Eram într-un bar.

— Ce făceai acolo?

— Mă întâlneam cu un vechi prieten.

— Și unde era barul acesta?

— În Logan Square.

— Deci încă erai în Chicago.

— Da.

— Bun, și poți descrie...?

Glasul ei se pierde în tăcere.

Văd calea ferată. E întuneric. E liniște. Prea liniște pentru Chicago.

Vine cineva. Cineva care vrea să-mi facă rău.

Inima începe să-mi bată nebunește. Palmele îmi transpiră.

Pun paharul înapoi pe masă.

— Jason, Leighton îmi spune că parametrii tăi vitali încep să crească.

Îi aud din nou glasul, de parcă ar veni de peste un ocean.

Oare să fie ăsta un truc?

Se joacă cineva cu mintea mea?

Nu, să nu-i adresezi ei întrebarea asta. Să nu rostești asemenea cuvinte. Fii cel care cred ei că ești. Oamenii ăștia sunt calmi și imperturbabili și *doi dintre ei au arme*. Spune-le orice vor ei să audă. Dacă-și vor da seama că nu ești persoana pe care o cred ei... ce se va întâmpla atunci?

Atunci... poate că nici n-o să mai ieși vreodată de aici.

Capul începe să-mi duduie. Ridic mâna, o duc la ceafă și pipăi o umflătură atât de dureroasă, încât tresar.

— Jason?

Am fost rănit? M-a atacat cineva? Am fost adus aici forțat? Dacă oamenii aceștia, în ciuda amabilității lor aparente, sunt întovărășiți cu cel care mi-a făcut cucuiul?

Îmi ating apoi tâmpla și simt efectele unei a doua lovituri.

— Jason!

Văd o mască tip gheișă. Sunt în pielea goală și neajutorat.

— Jason!

Cu numai câteva ore în urmă, eram acasă și pregăteam cina.

Nu sunt cel care-și închipuie ei că sunt. Ce-o să se întâmple când își vor da seama de asta?

— Leighton, poți să vii până aici, te rog?

Nimic bun, în orice caz.

Trebuie să ies din camera asta. Trebuie să scap de oamenii ăștia. Trebuie să mă gândesc.

— Amanda..., rostesc, străduindu-mă să revin în prezent, să-mi alung din minte întrebările și frica.

Dar e ca și când aș încerca să mă agăț de o stâncă fărâmicioasă. N-o să țină. N-o să reziste.

— E stânjenitor, spun apoi. Sunt extenuat și, sincer să fiu, decontaminarea n-a fost deloc plăcută.

— Vrei un minut de pauză?

— Ar fi posibil? Am nevoie de o clipă ca să-mi limpezesc mintea. Și, continui eu, făcând un semn spre laptop, vreau să par cât de cât inteligent pentru chestia asta.

— Sigur, răspunde ea. Tastează ceva, după care adaugă: Am oprit înregistrarea.

Mă ridic de pe scaun, iar ea îmi spune:

— Pot să te conduc într-o sală în care să fii singur...

— Nu-i nevoie.

Deschid ușa și ies pe coridor. Leighton Vance așteaptă acolo.

— Jason, aş vrea să te întinzi puțin. Parametrii tăi vitali au luat-o într-o direcție greșită.

Îmi desfac dispozitivul de pe braț și i-l dau.

— Îți apreciez grija, dar ceea ce-mi trebuie acum e o toaletă.

— Oh! Desigur. Te conduc.

O luăm în jos pe coridor. Împingând cu umărul ușa grea din sticlă, Leighton o ia înaintea mea pe scară, care acum e pustie. Nu se aude nimic, în afară de sistemul de ventilație care pompează aer cald printr-o duză din apropiere. Mă prind cu mâna de balustradă și mă aplec în gol.

Două etaje până jos și alte două până sus.

Ce zisese Amanda la începutul interviului? Că suntem la subnivelul doi? Asta înseamnă că întregul complex e în subteran?

— Jason, vii?

Urc treptele în urma lui Leighton, încercând să-mi înving slăbiciunea din picioare și durerea de cap. Sus, în capătul scării, pe o plăcuță de lângă o ușă din oțel ranforsat scrie PARTER. Leighton trece prin fața acesteia un card de acces, tastează un cod și-mi ține ușa deschisă.

Cuvintele VELOCITY LABORATORIES sunt scrise cu majuscule pe peretele din față.

În stânga: un șir de ascensoare.

În dreapta: un punct de control, unde un paznic cu un aer dur stă între detectorul de metale și turnichet; ieșirea se află imediat în spatele lui.

Se pare că aici securitatea e direcționată spre exterior, împiedicând mai degrabă intrarea decât ieșirea din incintă.

Leighton mă conduce pe lângă lifturi și apoi pe un culoar, spre o pereche de uși duble aflate în capăt, pe care le deschide cu cardul de acces.

Când intrăm, aprinde lumina și văd că ne aflăm într-un birou bine echipat, ai cărui pereți sunt decorați cu fotografiile ale unor avioane de linie și supersonice militare, plus motoarele care le propulsează.

O fotografie înrămată de pe birou îmi atrage atenția – un bărbat mai în vârstă ține în brațe un băiețel care seamănă bine cu Leighton. Cei doi stau într-un hangar, în fața unui uriaș motor cu reacție în curs de a fi asamblat.

— Mi-am zis că te vei simți mai confortabil în baia mea privată, spune Leighton, arătând spre o ușă din colț. Eu aștept aici, adaugă el, apoi se așază pe marginea biroului, scoțând un telefon din buzunar. Strigă dacă ai nevoie de ceva.

Baia e imaculată și rece. Are un closet, un pisoar, o cabină de duș și o ferestruică pe la jumătatea peretelui din spate.

Mă așez pe vasul de W.C.

Îmi simt pieptul atât de tensionat, încât abia pot să respir.

Paisprezece luni așteptaseră întoarcerea mea. În niciun caz nu mă vor lăsa să ies din clădirea asta. Nu astăzi. Și probabil că încă mult timp de acum înainte, având în vedere că nu sunt cel care cred ei că sunt.

Dacă nu cumva toată chestia asta e vreun joc sau vreun test foarte sofisticat.

Glasul lui Leighton răzbate prin ușă:

— Totul e în regulă?

— Da.

— Nu știi ce-ai văzut de fapt acolo, dar vreau să știi că sunt lângă tine, fratele meu. Dacă simți că o iei razna, trebuie să-mi spui, ca să te pot ajuta.

Mă ridic, iar el continuă:

— Mă uitam la tine din sală și, trebuie să recunosc, părei complet pe dinafară.

Dacă aș ajunge înapoi pe culoar împreună cu el, aș putea oare să scap, s-o iau la fugă prin punctul de control? Îl revăd în minte pe paznicul solid de lângă detectorul de metale. Probabil că nu.

— Fizic, cred că n-o să ai probleme, dar ceea ce mă îngrijorează e starea ta psihică.

Trebuie să urc pe marginea de porțelan a pisoarului ca să ajung la ferestruică. Geamul pare blocat cu câte un ivăr de o parte și de alta. E doar puțin mai mare de jumătate de metru și nu sunt sigur că aș încăpea. Glasul lui Leighton răsună între pereții băii și, când mă întorc spre chiuvetă, cuvintele lui devin din nou inteligibile:

— ... cel mai rău lucru pe care l-ai putea face este să încerci să te descurci de unul singur. Hai să fim sinceri! Ești genul care-și închipuie că e suficient de puternic ca să treacă de orice.

Mă apropiu de ușă. E prevăzută cu o yală.

Cu degete tremurătoare, rotesc încet mânerul.

— Dar, indiferent ce simți, continuă Leighton, iar glasul lui se aude mai aproape acum, la numai câțiva centimetri distanță, vreau să-mi spui și mie... Și dacă e necesar să amânăm briefingul până mâine sau poimâine...

Tace când yala se încuie cu un clic ușor.

Timp de o clipă, nu se întâmplă nimic.

Fac un pas înapoi, precaut.

Ușa se mișcă imperceptibil, după care începe să se zgâlțâie cu putere în cadrul ei.

— Jason! Jason! strigă Leighton. Apoi rostește: Am nevoie de o echipă de securitate în biroul meu, acum! Dessen s-a încuiat în baie.

Ușa se zdruncină când Leighton se aruncă în ea, dar yala rezistă.

Fug la fereastră, urc pe pisoar și ridic cele două ivăre. Leighton strigă la cineva și, cu toate că nu disting cuvintele, mi se pare că aud pași apropiindu-se.

Fereastră se deschide. Aerul noptii năvălește înăuntru.

Nici chiar de pe pisoar nu sunt sigur că pot să ajung acolo.

Sar de pe marginea de porțelan și mă arunc spre cadrul ferestrei, dar nu reușesc să trec prin el decât un braț.

Ceva se izbește în ușa băii, în timp ce piciorul meu alunecă pe suprafața netedă a peretelui vertical. Nu am de ce să mă agăț sau să mă proptesc.

Cad pe pardoseală și urc iar pe pisoar.

— Haideți! urlă Leighton.

Sar din nou și de data asta reușesc să ajung cu ambele brațe dincolo de pervaz. N-am multă susținere, dar e suficientă cât să nu mai cad. Mă zvârcolesc și reușesc să mă strecor pe fereastră, în timp ce ușa băii cedează în spatele meu.

Leighton îmi strigă numele.

Mă prăbușesc vreo jumătate de secundă prin întuneric.

Și mă izbesc cu fața de pavaj.

Țâșnesc în picioare, șocat și amețit, cu urechile țiuindu-mi, cu sângele curgându-mi pe obraz.

Sunt afară, pe o alee întunecată dintre două clădiri.

Figura lui Leighton apare în cadrul ferestrei, deasupra mea.

— Jason, nu face asta! Lasă-mă să te ajut!

Mă răsucesc și o iau la fugă fără să am habar încotro, năpustindu-mă spre spațiul liber din capătul aleii.

Ajung acolo.

Cobor un șir de trepte din cărămidă și mă trezesc lângă un complex de birouri. Clădiri joase și banale se înghesuie în jurul unui heleșteu mic și searbăd, cu o arteziană luminată în mijloc.

Ținând seama de oră, nu e de mirare că nu-i nimeni în jur.

Trec în viteză pe lângă bănci, tufe de gard viu, un chioșc, un panou cu o săgeată sub care scrie SPRE POTECĂ.

Arunc o privire scurtă peste umăr: clădirea din care tocmai am fugit este un exemplu de mediocritate arhitecturală cu cinci etaje, ternă și total insipidă; pe ușa ei se revarsă un val de oameni, ca un roi de albine întăritat.

În capătul heleșteului ies de pe aleea asfaltată și o apuc pe o potecă de pietriș.

Sudoarea îmi curge în ochi, plămâni parcă îmi ard, dar continui să dau din coate și să pun în viteză un picior în fața celuiilalt. Cu fiecare pas, luminile din complexul de birouri rămân tot mai în urmă.

În față nu văd nimic în afara unei bezne primitoare, așa că mă îndrept spre ea ca și când viața mea ar atârna de asta.

Un vânt aspru, revigorant mă izbește în față și încep să mă întreb încotro alerg, fiindcă... nu zăresc niciun fel de lumini în depărtare. Nici măcar o scânteie. Dar continui să alerg într-un imens hău de întuneric.

Aud valuri și imediat ajung pe o plajă.

Luna nu se vede, dar stelele sunt suficient de luminoase pentru a putea distinge suprafața vălurită a lacului Michigan.

Mă uit înapoi spre complexul de birouri, aud glasuri care se apropie, întrerupte de vânt, și zăresc câteva fascicule ale unor lanterne care străpung întunericul.

O iau spre nord și încep din nou să alerg. Pietrele rotunjite de valuri îmi scrâșnesc sub tălpi. În zare, pe linia țărmului, se conturează luminozitatea vagă a orașului, acolo unde zgârie-norii întâlnesc apa.

Privesc din nou în spate și văd câteva lumini îndreptându-se spre sud, îndepărtându-se de mine, iar altele înaintând spre nord.

Apropiindu-se.

Las în urmă malul apei, traversez o pistă pentru biciclete și mă îndrept spre un șir de tufișuri.

Vocile sunt tot mai aproape.

Mă întreb dacă e suficient de întuneric pentru a scăpa nevăzut.

Un dig de protecție înalt de un metru îmi apare în cale și îl escaladez, julindu-mi gleznele, apoi mă târăsc în patru labe prin tufăriș, printre ramurile care mi se agață de cămașă, lovindu-mă în față și rănindu-mi ochii.

Dincolo de gardul viu, mă împleticesc în mijlocul unui drum paralel cu malul lacului.

Dinspre complexul de birouri aud un hureit de motor ambalat. Lumina unor faruri mă orbește.

Traversez drumul, sar peste un gard din sârmă împletită și mă pomenesc alergând prin curtea cuiva, ocolind biciclete și skateboarduri. Țâșnesc de-a lungul casei, în vreme ce un câine latră ca turbat dinăuntru. Câteva lumini se aprind în clipa în care ajung în grădina din spate, dar sar din nou peste gard și sprintez de-a latul unui teren de baseball, întrebându-mă cât o mai pot ține așa.

Răspunsul vine cu o promptitudine remarcabilă.

La marginea terenului mă prăbușesc, acoperit tot de sudoare, cu fiecare mușchi în spasme.

Câinele încă mai latră departe, dar când privesc înapoi, spre lac, nu văd nicio lanternă și nu aud nicio voce.

Zac acolo un timp și mi se pare că trec ore întregi până să-mi regăsesc suflul.

Într-un târziu izbutesc să mă ridic în șezut.

Noaptea e rece, iar briza care vine dinspre lac scutură copacii din jur, stârnind o furtună de frunze tomnatice în centrul terenului.

Însetat și istovit, mă ridic cu greu în picioare, încercând să procesez ultimele patru ore din viața mea, însă deocamdată nu am limpezimea mentală necesară.

Ies de pe terenul de baseball și ajung într-o zonă rezidențială muncitorească.

Străzile sunt goale – un cvartal după altul de case liniștite.

Merg cam doi kilometri și ajung într-o intersecție pustie dintr-o zonă comercială. Mă uit la semaforul de deasupra, care-și schimbă culorile într-un ritm accelerat, de noapte.

Strada principală străbate două cvartale și nu se zărește niciun semn de viață, cu excepția unui bar amărât, cu trei sigle ale unor mărci de bere strălucind în vitrină. În vreme ce câțiva clienți ies împleticindu-se, învăluți într-un nor de fum și conversând în gura mare, farurile primei mașini din ultimele douăzeci de minute se ivesc în depărtare.

Un taxi având aprins indicatorul „Ieșit din tură”.

Pășesc în mijlocul intersecției și mă opresc sub semafor, fluturând din brațe. Taxiul frânează și încearcă să mă ocolească, dar fac un pas în lateral și rămân în calea lui, obligându-l să oprească.

Șoferul coboară geamul furios.

— Ce mama dracului vrei să faci?

— Am nevoie de o cursă.

Taximetristul, un somalez cu fața îngustă ca o lamă, presărată cu petice de barbă, se uită la mine printr-o pereche uriașă de ochelari cu lentile groase.

— E ora două dimineața, îmi spune. Am terminat pe ziua de azi. Nu mai lucrez.

— Te rog!

— Nu știi să citești? Uită-te la indicator!

Și bate cu palma în acoperișul mașinii.

— Trebuie să ajung acasă.

Geamul începe să se ridice.

Duc mâna la buzunar și scot punga de plastic cu bunurile mele; o rup și-i arăt clipsul cu bancnote.

— Pot să plătesc mai mult decât...

— Dă-te la o parte din drum!

— Îți dau dublu.

Geamul se oprește cu o palmă înainte de a se închide complet.

— Numerar!

— Numerar.

Răsfoiesc rapid teancul de bancnote. Până în zona North Side, cursa face probabil 75 de dolari și trebuie să-i plătesc de două ori pe atât.

— Urcă, dacă vrei să mergi! strigă el la mine.

Văzând taxiul oprit în mijlocul intersecției, câțiva dintre clienții barului vin spre noi, strigându-mi să aștept.

Termin de numărat – 332 de dolari și trei carduri de credit expirate.

Urc pe bancheta din spate și-i spun că vreau să ajung în Logan Square.

— Asta-nseamnă patruzeci de kilometri!

— Și-ți plătesc dublu.

Se încruntă la mine în oglinda retrovizoare.

— Unde-s banii?

Scot o hârtie de o sută și i-o întind.

— Restul, când ajungem.

Înhață banii și trece în viteză prin intersecție, pe lângă cheflii.

Studiez clipsul. Sub bancnote și sub cele trei carduri de credit găsesc un permis de conducere de Illinois cu o poză în care sunt eu, pe care însă n-am mai văzut-o niciodată, o legitimație la o sală de sport la care n-am fost niciodată și un card de asigurare medicală de la o firmă la care nu am apelat niciodată.

Taximetristul îmi aruncă priviri scurte în oglinda retrovizoare.

— Ai avut o noapte grea, îmi spune.

— Așa se pare...

— Am crezut că ești beat, dar nu ești. Hainele îți sunt mototolite. Ai sânge pe față.

Probabil că, în locul lui, nici eu n-aș fi vrut să iau pe cineva ca mine, stând în mijlocul intersecției la ora două noaptea, ca un vagabond scrântit la cap.

— Ai dat de necaz.

— Mda...

— Ce s-a întâmplat?

— Nu știu sigur.

— Te duc la un spital.

— Nu. Vreau să merg acasă.

TREI

Rulăm spre nord, spre oraș, pe autostrada pustie, iar siluetele zgârie-norilor devin din ce în ce mai vizibile. Cu fiecare kilometru simt că mintea începe oarecum să mi se limpezească, dacă nu din alt motiv, măcar pentru că în scurt timp voi fi acasă.

Daniela mă va ajuta să înțeleg ce se întâmplă.

Taximetristul oprește mașina vizavi de casa mea, iar eu îi dau restul de bani.

Traversez strada cu pași mari și scot din buzunar niște chei care nu sunt ale mele. În timp ce încerc s-o găesc pe cea care intră în yală, realizez că nici ușa nu este a mea. Adică... e ușa mea. E strada mea. Pe cutia poștală apare numărul meu. Dar clanța e altfel, lemnul e mult mai elegant, iar balamalele sunt niște chestii de fier cu aer gotic, mai potrivite pentru o tavernă medievală.

Rotesc cheia în yală.

Ușa se deschide spre interior.

Ceva e în neregulă.

Foarte, foarte în neregulă.

Pășesc peste prag și intru în sufragerie.

Nu miroase a casa mea. Nu miroase a nimic, decât a praf, poate, foarte vag. Ca și cum nimeni n-ar mai locui aici de ceva vreme. Luminile sunt stinse – și nu doar unele dintre ele. Toate, până la ultima.

Închid ușa și bâjbâi în întuneric până când dau cu mâna de un întrerupător. O lustră lucrată în stilul unor coarne de cerb aruncă o lumină caldă asupra unei mese din sticlă în stil minimalist, care nu e a mea, și asupra unor scaune care nu sunt ale mele.

— Alo? strig.

Casa e teribil de tăcută.

Revoltător de tăcută.

În casa *mea*, pe polița șemineului din sufragerie stă o fotografie mare, cu mine, cu Daniela și cu Charlie la Inspiration Point, în Parcul Național Yellowstone.

În casa *asta*, pe poliță stă o fotografie în alb și negru, cu un contrast puternic, a aceluiași canion. Mai artistic încadrată, dar fără vreo persoană în ea.

Mă îndrept spre bucătărie și, de îndată ce intru, un senzor aprinde luminile ascunse din plafon.

E o încăpere splendidă.

Scumpă.

Și lipsită de viață.

În casa *mea*, prinsă cu magneți pe ușa albă a frigiderului, este o creație din clasa întâi a lui Charlie (artă cu macaroane). Zâmbesc de fiecare dată când o văd. În bucătăria *asta*, nu există nici măcar o pată pe corpul din oțel al frigiderului Gaggenau.

— Daniela!

Chiar și glasul meu răsună altfel aici.

— Charlie!

Mai puține obiecte, un ecou mai puternic.

Intru în camera de zi și văd vechiul meu pick-up lângă o combină muzicală de ultimă generație, apoi observ colecția mea de discuri cu jazz așezată în ordine alfabetică în rafturi lucrate pe comandă.

Urc scara spre etaj.

Holul este întunecat, iar întrerupătorul nu e acolo unde ar trebui să fie, dar nu contează. Sistemul de iluminat funcționează în mare parte pe bază de senzori de mișcare, astfel că deasupra mea clipeșc alte becuri ascunse.

Asta nu e podeaua mea. E una mai frumoasă, cu scândurile mai late și puțin mai rugoase.

Între baia de pe hol și camera de oaspeți, tripticul cu familia mea la Wisconsin Dells a fost înlocuit cu o schiță reprezentând Navy Pier. În cărbune, pe hârtie brută. Semnătura autorului, aflată în colțul din dreapta jos, îmi atrage privirea – Daniela Vargas.

Intru în următoarea cameră de pe stânga.

Camera fiului meu.

Numai că nu e aceeași. Nu există aici niciuna dintre lucrările lui supraréaliste. Nici pat, nici posterele manga, nici biroul cu caietele de teme deschise, nici lămpi lava, nici rucsac, nici haine împrăștiate pe podea.

Doar un monitor pe un birou mare, acoperit cu coli de hârtie și cărți.

Mă duc șocat până la capătul holului. Trăgând o ușă glisantă din sticlă mată, încastrată în perete, intru în dormitorul principal: luxos, rece și, la fel ca toate celelalte din casa asta, nu îmi aparține.

Pereții sunt decorați cu alte schițe în cărbune pe hârtie în stilul celei din hol, dar în mijloc tronează o vitrină din sticlă pe un suport din lemn de acacia. Luminile de la baza vitrinei reliefează spectaculos un certificat aflat într-o mapă din piele vătuită, sprijinită de o coloană îmbrăcată în catifea. De un lăntșor subțire, prins de coloană, atârnă o monedă din aur cu efigia lui Julian Pavia.

Pe certificat scrie:

Premiul Pavia îi este decernat lui

JASON ASHLEY DESSEN,

*pentru contribuția de excepție la cunoașterea și înțelegerea originii,
a evoluției și a caracteristicilor universului, prin plasarea unui*

Mă așez pe marginea patului.

Nu mi-e bine.

Nu mi-e bine deloc.

Casa ar trebui să-mi fie refugiu și liman, un cămin al siguranței și al confortului în care să fiu înconjurat de familie. Dar nici măcar nu este a mea.

Stomacul mi se întoarce pe dos.

Dau fuga în baia principală, ridic în grabă capacul toaletei și vomit în vasul imaculat.

Mi-e o sete pârjolitoare.

Pornesc robinetul și sorb direct din jetul de apă. Mă stropesc și pe față.

Mă duc înapoi în dormitor.

Habar n-am unde mi-e mobilul, dar pe noptieră e un telefon fix. N-am format niciodată numărul de mobil al Danielei și-mi trebuie puțin timp ca să mi-l amintesc, dar în cele din urmă reușesc și-l formează.

Telefonul sună de patru ori, apoi răspunde un glas masculin, profund și buimac.

— Alo?

— Unde-i Daniela?

— Cred că ați format un număr greșit.

Recit numărul Danielei, iar el spune:

— Da, aici ați sunat, dar numărul este al meu.

— Cum este posibil?

Tipul închide.

Formez din nou și, de data asta, răspunde de la primul țârâit.

— E ora trei dimineața. Nu mai tot suna, idiotule!

La a treia încercare intră direct căsuța vocală. Nu las niciun mesaj.

Mă ridic de pe pat, mă duc în baie și mă studiez în oglinda de deasupra chiuvetei. Fața mi-e lovită, zgâriată, mânjită de sânge și de noroi. Am nevoie de un ras, ochii îmi sunt injectați, dar sunt tot eu.

Un val de extenuare mă lovește cu forța unui tren. Genunchii îmi cedează, dar reușesc să mă prind de blatul chiuvetei.

Apoi, o clipă mai târziu, la parter... un zgomot.

O ușă care se închide încet?

Îmi îndrept spatele.

Cu simțurile în alertă din nou.

Mă întorc în dormitor, pășesc neauzit până la ușă și mă uit în lungul holului.

Aud voci șoptite.

Pârâitul unei stații radio portabile.

Scârțâitul unui pas pe o treaptă din lemn.

Vocile devin mai clare, rezonând între pereții scării și reverberând într-o parte și-n alta pe hol.

Le văd umbrele deja pe ziduri, precedându-i pe trepte ca niște fantome.

Fac un pas timid dincolo de pragul dormitorului și din golul scării răsună glasul unui bărbat, calm și măsurat: Leighton.

— Jason?

Din cinci pași ajung la baia cealaltă, de pe hol.

— Nu vrem să-ți facem niciun rău.

Pașii lor se aud acum pe hol, înaintând lent, metodic.

— Știi că ești confuz și dezorientat. Aș fi vrut să-mi spui asta la laborator. Nu mi-am dat seama cât de dificil trebuie să fie pentru tine. Îmi pare rău că n-am realizat.

Închid ușa în urma mea și o încui.

— Vrem doar să te ducem înapoi, ca să nu-ți faci rău nici ție, nici altcuiva.

Baia e de două ori mai mare decât a mea, cu o cabină de duș îmbrăcată în granit și o măsuță de toaletă dublă, cu blatul din marmură. Dincolo de vasul de W.C. văd ceea ce căutam: un raft mare, încastrat în perete, cu o trapă care închide toboganul spre spălătorie.

— Jason!

Prin ușa băii aud stația radio pârâind.

— Jason, te rog! Vorbește cu mine! răsună glasul din nou. Apoi, pe neașteptate, din el se revarsă valuri de frustrare: Ne-am sacrificat toți viețile pentru noaptea asta, Jason! Haide, te rog! E o nebunie ce faci tu!

Într-o duminică ploioasă, când Charlie avea nouă sau zece ani, ne-am petrecut o după-amiază întreagă prefăcându-ne că suntem speologi. Îl coboram întruna pe toboganul spre spălătorie, pretinzând că ar fi gura unei peșteri. Avea chiar și un mic rucsac în spate și un lămpaș improvizat – o lanternă fixată în creștet.

Deschid trapa și mă cațăr pe raft.

— Du-te în dormitor, se aude glasul lui Leighton, urmat de un sunet de pași pe hol.

Toboganul spre spălătorie pare îngust. Poate prea îngust.

Ușa băii începe să se zgâlțâie, iar clanța e apăsată repetat. Apoi, un glas de femeie strigă:

— Hei, ușa asta e încuiată!

Mă uit în golul toboganului. Întuneric beznă.

Ușa băii este suficient de rezistentă pentru ca prima lor tentativă de a o sparge să se soldeze doar cu o crăpătură.

Poate că n-o să încap prin chestia asta, îmi spun, dar când ei se izbesc în ușă pentru a doua oară, iar tăblia de lemn zboară din balamale, prăbușindu-se pe gresie, îmi dau seama că n-am altă opțiune.

Ceilalți se năpustesc în baie, iar în oglindă zăresc fugar reflexia lui Leighton Vance și a unuia dintre consultanții de securitate de la laborator, ținând în mână ceea ce pare a fi un taser.

Preț de o fracțiune de secundă privirea mi se încrucișează cu aceea a lui Leighton în oglindă, iar în clipa următoare tipul cu taserul se răsuțește și ridică arma.

Îmi strâng brațele la piept și mă arunc pe tobogan.

Strigătele din baie se estompează deasupra mea și mă prăvălesc în coșul de rufe gol, al cărui plastic se frânge. Drept pentru care cad și mă rostogolesc între mașina de spălat și uscător.

Pașii lor se aud deja apropiindu-se, tropotind pe scară.

Un junghi de durere îmi străpunge piciorul drept. Mă ridic și mă reped spre ușile din sticlă care dau spre curtea din spate.

Sunt încuiate.

Pașii sunt tot mai aproape, vocile se aud tot mai tare, iar din stația radio se revarsă instrucțiuni strigate cu furie.

Răsucesc cremona, deschid ușile și sprintez de-a latul unei terase pe care văd un grill mai frumos decât al meu și un bazin cu hidromasaj cum n-am avut niciodată.

Cobor treptele spre curte, traversez grădina de trandafiri.

Încerc ușa garajului, dar e încuiată.

Cu atâta agitație în casă, toate luminile din interior s-au aprins. Patru sau cinci oameni aleargă probabil prin încăperile de la parter, strigând unii la alții și încercând să dea de mine.

Un gard înalt de doi metri și jumătate închide curtea și, în clipa în care trag ivărul porții, cineva se năpustește pe terasă, strigându-mi numele.

Aleea e pustie și nu mai pierd timpul încercând să decid încotro s-o iau. Fug și atât.

Când ajung la strada următoare, mă uit înapoi și văd două siluete apropiindu-se.

În depărtare, motorul unei mașini prinde viață, urmat de scrâșnetul pneurilor pe asfalt.

Cotesc la stânga și alerg până la prima alee.

Aproape toate curțile sunt protejate de garduri înalte, dar cel de-al cincilea e doar o dantelărie din fier forjat care-mi vine până la talie.

Un SUV întoarce și accelerează pe alee.

Continui să alerg spre gardul scund. Cum n-am forța necesară să-l trec dintr-un salt, mă rostogolesc peste vârfurile barelor de metal și mă prăbușesc dincolo de el, în curte. Mă târâsc prin iarbă spre un șopron mic de lângă garaj, a cărui ușă nu are lacăt. O deschid de o palmă și mă strecor înăuntru, în vreme ce o siluetă străbate curtea în fugă.

Închid ușa, de teamă să nu-mi audă nimeni gâfâitul.

Nu reușesc să-mi recapăt răsuflarea.

În șopron e beznă și duhnește a benzină și a iarbă tăiată. Pieptul îmi tresaltă, lipit de tăblia ușii. Picături de sudoare mi se scurg pe bărbie. Îmi scutur o pânză de păianjen de pe față.

În întuneric, pipăi pereții de placaj și diverse unelte – o foarfecă de grădinărit, un fierăstrău, o greblă, lama unui topor.

Desprind toporul de pe perete, îi prind coada de lemn în palmă și-i încerc tăișul cu degetele. Nu văd nimic, dar nu pare să mai fi fost ascuțit de ani buni – simt adâncituri mari în metal, iar tăișul aproape că nu mai poate fi numit astfel.

Clipind des printre picurii de sudoare, deschid ușa încet. Nu se aude nimic. O mai împing câțiva centimetri, până când pot cuprinde curtea cu privirea.

E pustie.

În acest intermezzo de liniște și calm, îmi vine în minte briciul lui Occam: toate celelalte condiții fiind similare, soluția cea mai simplă este de obicei cea corectă. Dar cum se potrivește principiul acesta cu ideea că am fost drogat și răpit de o organizație experimentală secretă, în scopuri de control mental sau mai știu eu ce? Nu se potrivește deloc. Dacă lucrurile ar sta așa, ar fi trebuit ori să îmi spele creierul ca să mă convingă că ceea ce știam drept casa mea nu e casa mea, ori să-mi fi mutat familia și, în numai câteva ore, să modifice interiorul casei așa încât să nu mai recunosc nimic.

Sau... Să fie oare mai plauzibilă ipoteza că am în creier o tumoare care mi-a întors lumea cu susul în jos? Care mi-a crescut neștiută în cap luni sau chiar ani la rând, iar acum îmi alterează drastic procesele cognitive și-mi distorsionează percepțiile?

Ideea mă copleșește cu forța convingerii. Ce altceva ar fi putut acționa asupra mea cu o rapiditate atât de năucitoare? Ce altceva m-ar fi putut face să-mi pierd simțul identității și al realității în răstimp de numai câteva ore, contrazicând tot ceea ce credeam că știu?

Aștept.

Și aștept.

Și tot aștept.

Într-un târziu, ies din șopron, pe iarbă.

Nu se mai aud glasuri.

Nici pași.

Nu se mai văd umbre.

Nu mai răsună niciun motor de mașină.

Noaptea pare din nou solidă și reală.

Deja știu încotro s-o apuc.

•

Spitalul Chicago Mercy se află la zece străzi distanță de casa mea. La ora 4:05 a dimineții, intru șchiopătând în camera de gardă scăldată în lumină.

Urâsc spitalele. Mi-am văzut mama murind într-unul. Charlie și-a petrecut primele săptămâni de viață la terapie intensivă.

Sala de așteptare e aproape goală. În afară de mine, mai sunt un muncitor în construcții care-și ține brațul la piept într-un bandaj însângerat și trei membri ai unei familii, tatăl ținând în brațe un bebeluș care plânge.

Femeia de la biroul de primiri ridică ochii din hârtiile pe care le completează, având o privire surprinzător de alertă ținând seama de oră.

— Cu ce vă pot ajuta? mă întreabă ea prin ferestruica de plexiglas.

Îmi dau seama că nu m-am gândit deloc ce anume să-i spun, cum aș putea să-i explic ce-mi trebuie. Și cum nu-i răspund imediat, mă chestionează mai departe:

— Ați suferit un accident?

— Nu.

— Aveți tăieturi pe față.

— Nu mă simt bine.

— În ce sens?

— Cred că trebuie să vorbesc cu cineva.

— Sunteți lipsit de adăpost?

— Nu.

— Unde vă e familia?

— Nu știu.

Se uită la mine de sus până jos – o evaluare profesională, rapidă.

— Numele dumneavoastră, domnule?

— Jason.

— O clipă.

Se ridică de pe scaun și dispare după un colț. Treizeci de secunde mai târziu se aude un bâzâit, iar ușa de lângă biroul ei începe să se deschidă.

Asistenta îmi zâmbește.

— Veniți aici, în spate.

Mă conduce într-un salon și spune:

— Va veni cineva la dumneavoastră imediat.

Trage ușa în urma ei, iar eu mă așez pe masa de examinare și închid ochii, ca să-i feresc de strălucirea dură a luminii. Niciodată în viața mea n-am fost atât de obosit.

Capul îmi cade. Mă îndrept de spate. Aproape că am adormit în șezut.

Apoi, ușa se deschide.

Un medic tânăr și corpolent intră ținând în mână o fișă. În urma lui vine o altă asistentă, cu părul vopsit blond, într-un halat albastru, care-și poartă oboseala de ora patru dimineața ca pe un colier în jurul gâtului.

— Jason? mă întreabă doctorul fără a-mi întinde mâna și fără a-și disimula în vreun fel indiferența de cioclu.

Încuviințez din cap.

— Numele de familie?

Ezită să-l spun, dar pe urmă mă gândesc că de vină poate fi tot tumoarea sau orice altceva a luat-o razna în capul meu.

— Dessen.

Îl rostesc pe litere, ca să-l scrie în ceea ce bănuiesc că e o foaie de internare.

— Eu sunt dr. Randolph, medicul de gardă. Ce vă aduce la Urgențe în noaptea asta?

— Cred că s-a întâmplat ceva cu mintea mea. O tumoare sau ceva de genul ăsta.

— De ce credeți acest lucru?

— Fiindcă lucrurile nu sunt așa cum ar trebui să fie.

— Înțeleg. Puteți fi mai explicit?

— Ăă... Știu că pare nebunește și vreau să țineți seama că îmi dau seama de asta...

El ridică privirea din fișă, iar eu continui:

— Casa mea nu e casa mea.

— Nu înțeleg.

— Exact așa cum am spus. Casa mea nu e casa mea. Familia mea nu mai e acolo. Totul e mult mai... frumos. Totul a fost renovat și...

— Dar este tot la adresa dumneavoastră?

— Da.

— Deci spuneți că interiorul este diferit, dar exteriorul e același?

Rostește cuvintele de parcă i-ar vorbi unui copil.

— Da.

— Jason, cum ai căpătat tăieturile de pe față? Și noroiul de pe haine?

— M-au urmărit niște oameni.

Asta n-ar fi trebuit s-o menționez, dar sunt prea obosit ca să-mi mai selectez cuvintele. Probabil că par smintit de-a binelea.

— Te-au urmărit.

— Da.

— Cine te-a urmărit?

— Nu știu.

— Dar știi *de ce* te urmăreau?

— Fiindcă... E complicat.

Privirea lui evaluatoare și sceptică e mult mai subtilă și mai versată decât aceea a asistentei de la recepție. Cât pe ce să n-o observ.

— Ai luat ceva droguri sau ai băut alcool în noaptea asta?

— Puțin vin mai devreme și pe urmă whisky, dar asta a fost cu ore în urmă.

— Scuză-mă că întreb încă o dată – am avut o tură foarte lungă –, dar de ce crezi că s-a întâmplat ceva cu mintea ta?

— Fiindcă ultimele opt ore din viața mea n-au niciun sens. Totul pare real, deși e imposibil să fie așa.

— Ai suferit recent vreo lovitură la cap?

— Nu. Adică... cred că m-a lovit cineva în ceafă. Mă doare când mă ating.

— Cine te-a lovit?

— Nu sunt sigur. Acum nu mai sunt sigur de nimic.

— Bun. Obișnuiești să iei droguri? Sau ai luat în trecut?

— Fumez iarbă de vreo două ori pe an. Dar nu și-n ultima vreme.

Medicul se întoarce spre asistentă.

— O să o rog pe Barbara să-i ia sânge.

Apoi pune fișa pe masă și scoate o lanternă mică din buzunarul de la piept al halatului.

— Îmi dai voie să te examinez?

— Sigur.

Se apropie până când între fețele noastre mai rămâne doar o palmă, suficient cât să-i simt mirosul de cafea stătută al răsuflării și să văd o tăietură recentă a lamei de ras pe bărbie. Îmi înfinge fasciculul lanternei în ochiul drept. Pentru o clipă, nu văd decât un punct incandescent în centrul câmpului vizual, care timp de o fracțiune de secundă aneantizează tot restul lumii.

— Jason, îți vine cumva să-ți faci rău singur?

— Nu am tendințe suicidare.

Lumina mi se înfinge acum în ochiul stâng.

— Ai fost internat vreodată la psihiatrie?

— Nu.

Îmi ia încheietura între degetele reci și-mi măsoară pulsul.

— Cu ce te ocupi în viața de zi cu zi?

— Sunt profesor la colegiul Lakemont.

— Căsătorit?

— Da.

Întind mâna instinctiv să-mi pipăi verigheta. N-o mai am. Dumnezeu!

Asistenta începe să-mi ruleze mânăca stângă a cămășii.

— Care e numele soției?

— Daniela.

— Vă înțelegeți bine?

— Da.

— Și nu crezi că se întreabă acum unde ești? Poate că ar trebui s-o sunăm.

— Am încercat eu.

— Când?

— Acum o oră, de la mine de acasă. Și a răspuns altcineva. Mi-a zis că am greșit numărul.

— Poate că ai format greșit.

— Știi bine numărul de telefon al soției mele.

— Teamă de înțepături, domnule Dessen? mă întreabă asistenta.

— Nu.

— Dr. Randolph, priviți aici, spune ea în vreme ce-mi sterilizează pliul cotului.

Apoi îi arată urma de ac din urmă cu câteva ore, când Leighton mi-a luat sânge.

— De când aveți asta? mă întreabă el.

— Nu știu.

Cred că-i mai bine să nu pomenesc nimic de laboratorul din care am fugit.

— Vă amintiți să vă fi înțepat cineva în braț?

— Nu.

Medicul îi face semn asistentei să continue, iar ea mă avertizează:

— O să simțiți o mică ciupitură.

— Aveți telefonul mobil la dumneavoastră? mă întreabă Randolph.

— Nu știu unde e.

— Spuneți-mi încă o dată numele soției, îmi cere el, apoi ia fișa de pe masă.

Și numărul ei de mobil. Vom încerca noi s-o contactăm.

Recit numele Danielei, numărul ei de mobil și acela al telefonului de acasă, în timp ce sângele mi se scurge într-o eprubetă de plastic.

— O să-mi faceți o tomografie la cap? întreb apoi. Ca să vedeți ce se petrece?

— Categorie.

•

Sunt condus într-un salon privat de la etajul al optulea. Mă spăl pe față în baie, îmi scot pantofii și mă întind în pat.

Somnul îmi cere drepturile, dar fizicianul din mine nu acceptă să lase garda jos.

Nu pot să-mi stăpânesc gândurile. Să formulez ipoteze și apoi să le desființez. Să încerc să găsesc o logică în tot ce s-a întâmplat.

În momentul ăsta, nu am cum să știu ce e real și ce nu. Nici măcar nu mai sunt sigur că am fost vreodată însurat.

Ba nu. Stai!

Ridic mâna stângă și-mi studiez inelarul.

Verigheta a dispărut, dar dovada existenței ei a rămas la baza degetului sub forma unei vagi adâncituri. A fost acolo. A lăsat o urmă. Asta înseamnă că cineva a luat-o.

Pipăi adâncitura, resimțind concomitent atât oroarea, cât și mângâierea a ceea ce simbolizează de fapt: e ultimul vestigiu al realității *mele*.

Mă întreb...

Ce se va întâmpla când și această din urmă reminiscență a căsniciei mele va dispărea?

Când nu voi mai avea nicio ancoră?

În timp ce nuanțele cerului virează lent spre zorii zilei – cu un purpuriu noros și lipsit de speranță mă las pradă somnului.

PATRU

Măinile Danielei sunt scufundate în apa caldă cu detergent când aude ușa de la intrare închizându-se. Lasă deoparte cratița pe care o curăță de o jumătate de minut și ridică ochii, aruncând o privire peste umăr în așteptarea pașilor care se apropie.

Jason se ivește în arcada care desparte bucătăria de sufragerie, zâmbind – așa cum ar spune mama ei – nătâng.

Revenind la vase, Daniela spune:

— Ți-am păstrat o farfurie în frigider.

În reflexia aburită a ferestrei de deasupra chiuvetei, își privește soțul așezând pe blat sacoșa de la cumpărături și apropiindu-se de ea.

Brațele lui îi cuprind talia. Pe jumătate în glumă, ea spune:

— Dacă-ți închipui că două cutii de înghețată o să te scoată basma curată din chestia asta, află că te înșeli.

El se lipește de trupul ei și-i șoptește în ureche, cu răsuflarea fierbinte după paharul de whisky băut:

— Viața-i scurtă. Nu fi supărată! E pierdere de vreme.

— Dar cum s-a ajuns de la trei sferturi de oră la aproape trei ore?

— Așa cum se ajunge de la un pahar la două, apoi la trei și așa mai departe.

Mă simt oribil.

Buzele lui pe ceafă îi trimit un fior delicat pe șira spinării.

— Nu scapi tu așa ușor! răspunde ea.

Acum o sărută pe o parte a gâtului. A trecut ceva vreme de când n-a mai atins-o în felul acesta. Măinile lui coboară în apa din chiuvetă și degetele li se întrepătrund.

— Ar trebui să mănânci ceva, îi spune ea. Îți încălzesc farfuria.

Încearcă să-l ocolească, pășind spre frigider, însă el îi blochează calea.

Cu fața la el acum, îl privește în ochi și, poate fiindcă au băut amândoi, în aerul dintre ei se simte o intensitate anume, de parcă fiecare moleculă ar fi încărcată electric.

— Dumnezeu, ce dor mi-a fost de tine! exclamă el.

— Cam cât, mai exact, ai băut ca să...

O sărută pe neașteptate, proptind-o de dulap, cu spatele în blatul de bucătărie, iar mâinile lui îi coboară pe șolduri și îi scot bluza din blugi, cu palmele direct pe pielea ei acum, fierbinți precum gura unui cuptor.

Ea îl împinge spre masă.

— Doamne, Jason!

Îl studiază în lumina palidă a bucătăriei, încercând să înțeleagă de unde vine energia asta, cu care s-a întors acasă.

— S-a întâmplat ceva cât ai fost plecat, deduce ea.

— Nu s-a întâmplat nimic, doar că am pierdut noțiunea timpului.

— Deci n-ai tăifăsuat la petrecerea lui Ryan cu vreo fetișcană care te-a făcut să te simți din nou de douăzeci și cinci de ani? Și-mi vii acasă în călduri, pretinzând că...

El râde. Superb.

— Ce e? întrebă ea.

— Asta crezi tu că s-a întâmplat? Când am plecat de la bar, continuă el făcând un pas spre ea, eram cu mintea dusă. Nu mă gândeam la nimic. Am dat să traversez și un taxi aproape că m-a făcut una cu pământul. Asta m-a băgat în sperieți. Nu știu cum să-ți explic, dar din momentul acela – în magazin, venind înapoi acasă, stând aici, în bucătărie – m-am simțit mult mai viu. Parcă îmi percep viața cu o claritate și cu o energie cum n-am mai avut înainte. Și toate lucrurile pentru care sunt recunoscător. Tu... Charlie...

Ea simte cum mânia începe să i se risipească.

— Mi se pare, continuă el, că ajungem să fim atât de prinși în rutinele noastre, atât de încastrați în ele, încât nu-i mai vedem pe cei dragi așa cum sunt ei. Dar în seara asta, acum, te văd din nou ca atunci, prima dată când ne-am întâlnit, când sunetul vocii și parfumul tău îmi erau teritorii necunoscute. Am început să bat câmpii...

Daniela se apropie de el, îi ia obrajii în palme și-l sărută. Apoi îl prinde de mână și urcă amândoi la etaj.

Holul este cufundat în întuneric, iar ea nu-și mai amintește când s-a întâmplat ultima oară ca soțul ei să facă un gest, orice, care să-i dea ei asemenea bății de inimă ca acum. În fața camerei lui Charlie se oprește o clipă, își lipește urechea de ușa închisă și aude sunetul înăbușit al muzicii revărsându-se prin căști.

— Drumul e liber, șoptește ea.

Pășesc cât mai ușor posibil pe podeaua care scârțâie. În dormitorul lor, Daniela încuie ușa și deschide sertarul de sus al comodei, căutând o lumânare pe care s-o aprindă, însă Jason n-are timp pentru așa ceva.

O trage spre pat, o culcă pe saltea și în secunda următoare se află peste ea, sărutând-o, cu mâinile băjbâindu-i pe sub haine, peste tot corpul.

Ea simte ceva umed pe obraji, pe buze.

Lacrimi. Ale lui.

Luându-i fața în palme, îl întrebă:

— De ce plângi?

— Am crezut că te-am pierdut.

— Dar mă ai, Jason. Sunt aici, iubitele. Mă ai.

În vreme ce el o dezbracă în întunericul dormitorului, simte că n-a mai dorit pe nimeni cu atâta disperare cum îl dorește pe el. Supărarea i s-a evaporat. Somnolența conferită de vin a dispărut. El reușise s-o transporte înapoi în timp, când făcuseră dragoste pentru prima dată în apartamentul ei din Bucktown, pe fundalul luminilor orașului strălucind, pătrunzând prin ferestrele uriașe împreună cu aerul proaspăt de octombrie și cu zgomotele de seară târzie – oameni care ieșeau din baruri, sirenele din depărtare, motoarele orașului la ralanti, niciodată oprite, niciodată amuțite, ci rulând alene, liniștitor.

Când se apropie orgasmul, se străduiește să nu țipe, dar nu se poate stăpâni, după cum nu poate nici Jason.

Nu și în seara asta.

Fiindcă ceva e altfel. Ceva e mai bine.

Nu fuseseră *nefericiți* în anii din urmă, își dă ea seama, ba dimpotrivă. Dar trecuse mult, mult timp de când nu mai simțise genul acela de dragoste efervescentă, care îți clocotește în piept și îți întoarce lumea cu susul în jos.

CINCI

— Domnule Dessen!

Mă trezesc tresărind.

— Bună dimineața! Îmi pare rău că v-am speriat.

O doctoriță se uită la mine – e o roșcată micuță, cu ochii verzi, în halat alb, cu o ceașcă de cafea într-o mână și o tabletă în cealaltă.

Mă ridic în capul oaselor.

Văd că e zi dincolo de fereastra de lângă patul meu și, timp de cinci secunde, habar n-am unde mă aflu.

Afară, nori joși acoperă orașul, întretăind linia zgârie-norilor pe la trei sute de metri înălțime. Din poziția în care stau, zăresc lacul și vreo trei kilometri din zona de cartiere, totul învăluit într-un cenușiu sumbru, ca de Vest Mijlociu.

— Domnule Dessen, știți unde vă aflați?

— La spitalul Mercy.

— Într-adevăr. Ați venit aseară la camera de gardă, cât se poate de dezorientat. V-a internat unul dintre colegii mei, dr. Randolph, care mi-a dat mie fișa dumneavoastră în această dimineață, când a plecat. Sunt Julianne Springer.

Mă uit la perfuzia din brațul meu și la punga atârnată deasupra mea, pe un suport metalic.

— Ce-mi dați acolo? întreb.

— Doar H₂O. Erați foarte deshidratat. Cum vă mai simțiți acum?

Trec în revistă totul, cât pot de repede.

Amețit.

Capul îmi vuieste.

Gura mi-e uscată ca iasca.

Arăt cu mâna spre geam.

— Așa mă simt. Cu o bizară mahmureală.

Dincolo de disconfortul fizic, detectez o senzație strivitoare de pustietate, de parcă-mi plouă direct în suflet. De parcă am fost golit pe dinăuntru.

— Am primit rezultatele RMN-ului dumneavoastră, spune ea, deschizându-și tableta. Sunt normale. Aveți o contuzie superficială, dar nimic grav. Investigațiile toxicologice sunt însă mult mai edificatoare. Am găsit urme de alcool, care corespund cu ce i-ați declarat dumneavoastră doctorului Randolph, dar și altceva.

— Ce anume?

— Ketamină.

— Nu-mi sună cunoscut.

— Este un anestezic chirurgical. Unul dintre efectele sale secundare este amnezia pe termen scurt. Ar putea explica într-un fel dezorientarea dumneavoastră. Dar analizele toxicologice au arătat și ceva ce n-am mai văzut până acum. Un compus psihoactiv. Un amestec foarte ciudat. Trebuie să vă întreb, continuă ea, luând o gură de cafea, nu cumva v-ați administrat singur drogurile acestea?

— Sigur că nu.

— Seara trecută i-ați comunicat doctorului Randolph numele soției și două numere de telefon.

— Numărul mobilului ei și al telefonului fix de acasă.

— Am încercat toată dimineața s-o contactez pe soția dumneavoastră, dar numărul ei de mobil îi aparține unui tip pe nume Ralph, iar la cel de fix intră de fiecare dată căsuța vocală.

— Îmi puteți spune cele două numere?

Springer îmi citește numărul de mobil al Danielei.

— Asta e!

— Sunteți sigur?

— Sută la sută, răspund, iar când ea își pleacă privirea spre tabletă, o întreb: E posibil ca drogurile pe care le-ați găsit în organismul meu să provoace stări de conștiință alterată pe termen lung?

— Adică halucinații?

— Da.

— Sinceră să fiu, nu știu ce e compusul acela psihochimic și deci nu pot spune cu certitudine ce efect ar fi putut avea asupra sistemului nervos.

— Deci e posibil ca încă să mă afecteze?

— Repet, nu știu care este timpul său de înjumătățire și nici de câtă vreme are nevoie organismul dumneavoastră pentru a-l elimina. Dar în momentul de față nu-mi pareți a fi sub influența vreunui narcotic.

Amintirile nopții trecute încep să se contureze.

Mă văd mergând gol, sub amenințarea unei arme, într-o clădire abandonată.

Injecția din lateralul gâtului.

Și din picior.

Frânturi dintr-un dialog bizar cu un individ care purta o mască de gheișă.

O hală plină de generatoare, scaldată în lumina lunii.

Și, cu toate că viziunea nopții trecute poartă greutatea emoțională a unei amintiri reale, are și contururile fantastice ale unui vis, ale unui coșmar.

Ce mi s-a întâmplat în clădirea aceea părăsită?

Springer își trage un scaun și se așază lângă patul meu. De aproape, îi văd pistruii de pe față, ca o mână de nisip împrăștiat.

— Vreau să vă întreb ceva despre ce i-ați declarat doctorului Randolph. A notat... Scuze, oftează ea, are un scris imposibil. „Pacientul declară: Era casa

mea, dar nu mai era a mea”. Ați mai spus și că ați căpătat tăieturile și vânătăile de pe față fiindcă vă urmăreau niște oameni, dar când ați fost întrebat de ce vă urmăreau, n-ați dat niciun răspuns. Sunteți profesor? Întreabă apoi, ridicând privirea din tabletă.

— Da.

— La...

— Colegiul Lakemont.

— Uite ce e, Jason. Cât timp ai dormit tu, după ce n-am găsit absolut nimic despre soția ta...

— Cum adică n-ați găsit absolut nimic despre ea?

— Numele ei e Daniela Dessen, corect?

— Da.

— Și are treizeci și nouă de ani?

— Da.

— N-am găsit nicăieri în Chicago pe cineva cu acest nume, având această vârstă.

Asta îmi pune capac. Îmi întorc privirea de la Springer și mă uit pe fereastră. E atât de mohorât afară, că până și ora din zi e incertă. Dimineată, prânz, seară – e imposibil de ghicit. Stropi mici de ploaie cad pe geam.

În momentul acesta, nici nu știu bine de ce mi-e mai teamă – de faptul că realitatea pe care o trăiesc ar putea fi cea adevărată sau de posibilitatea ca totul să o ia razna în mintea mea. Îmi plăcea mai mult să cred că totul e cauzat de o tumoare cerebrală. Așa, cel puțin, aveam o explicație.

— Jason, ne-am luat libertatea de a căuta date despre tine. Numele tău, profesia... tot ce-am putut găsi. Vreau să-mi răspunzi la următoarea întrebare cu mare atenție. Crezi cu adevărat că ești profesor de fizică la colegiul Lakemont?

— Nu *cred*. Asta sunt.

— Am verificat paginile web ale departamentelor de științe de la toate colegiile și universitățile din Chicago. Inclusiv pagina colegiului Lakemont. Nu apar ca profesor la niciunul dintre ele.

— E imposibil. Predau acolo de...

— Lasă-mă să termin, fiindcă am găsit totuși câteva informații despre tine, spune ea, tastând ceva pe tabletă. Jason Ashley Dessen, născut în 1973 în Denison, Iowa, fiul lui Ellie și al lui Randall Dessen. Scrie aici că mama ta a murit pe când aveai opt ani. Cum anume? Dacă nu te deranjează că întreb.

— Avea o boală de inimă mai veche și a făcut o gripă urâtă care a dus la pneumonie.

— Îmi pare rău, răspunde ea și citește mai departe: Licențiat al Universității din Chicago în 1955. Doctorat la aceeași universitate, în 2002. În regulă până aici?

Încuviințez cu o mișcare din cap.

— Ți-a fost decernat premiul Pavia în 2004 și, în același an, revista *Science* ți-a celebrat activitatea cu un editorial, numind-o „descoperirea anului”. Conferențiar invitat la Harvard, Princeton, UC Berkeley.

Se uită la mine și îmi întâlnește privirea uluită, apoi întoarce tableta ca să văd că citește de pagina de pe Wikipedia a lui Jason A. Dessen.

Ritmul sinusal al inimii mele pe monitorul de lângă pat se accelerează considerabil. Springer continuă:

— N-ai mai publicat nicio lucrare și n-ai mai acceptat niciun post didactic din 2005, când ai preluat funcția de șef la Velocity Laboratories, un laborator de studiu al propulsiei cu reacție. Mai scrie aici că ai fost declarat dispărut acum opt luni de către fratele tău și că n-ai mai fost văzut în public de peste un an.

Chestia asta mă zdruncină atât de tare, încât abia dacă mai pot să respir. Tensiunea mea declanșează un fel de alarmă pe monitorul cardiac, care începe să emită un țuiit iritant. O asistentă masivă își face apariția în prag.

— Nu-i nimic, spune Springer. Poți să oprești, te rog, chestia aia?

Asistenta se duce spre monitor și închide alarma. După ce pleacă, Springer se apleacă peste balustrada patului și își pune mâna peste a mea.

— Vreau să te ajut, Jason. Îmi dau seama că ești speriat. Nu știu ce s-a întâmplat cu tine și am senzația că nici tu nu știi.

Vântul care suflă dinspre lac e suficient de puternic pentru a abate ploaia în lateral. Mă uit la picurii care se scurg pe geamul ferestrei și înceteșează lumea de afară, transformând-o într-un peisaj urban impresionist, punctat de licăririle îndepărtate ale farurilor și ale luminilor de poziție.

— Am anunțat poliția, spune Springer. Vor trimite un detectiv ca să-ți ia o declarație și să încerce să-și dea seama ce s-a întâmplat noaptea trecută. E primul lucru pe care-l facem. Pe de altă parte, n-am reușit să dau de Daniela, dar am obținut informațiile de contact ale fratelui tău, Michael, din Iowa City. Aș vrea să-mi dai permisiunea să-l sun, să-l anunț că ești aici și să discut cu el despre situația ta.

Nu știu ce să zic. De doi ani n-am mai vorbit cu fratele meu.

— Nu sunt sigur că vreau să-l sunați, răspund în cele din urmă.

— Înțeleg, dar ca să fie limpede, conform legislației privind protecția datelor personale, dacă – după părerea mea – un pacient nu are posibilitatea de a accepta sau refuza anumite divulgări din motive de incapacitate sau de urgență, sunt autorizată să decid dacă este sau nu în interesul lui să comunic date despre el unei rude sau unui prieten. Consider că starea ta mintală actuală poate fi considerată incapacitate și cred că apelarea la cineva care te cunoaște și îți știe trecutul este în interesul tău. Deci, îl voi suna pe Michael.

Își pleacă privirea în podea, de parcă i-ar fi greu să continue cu ce are de spus mai departe.

— Al treilea lucru și ultimul, continuă ea. Avem nevoie de îndrumarea unui psihiatru pentru a-ți elucida situația. Te transfer, deci, la Chicago-Read, un centru de sănătate mintală situat nu departe, în North Side.

— Uite ce e, recunosc că nu știu exact ce se întâmplă cu mine, dar nebun nu sunt. M-aș bucura să discut cu un psihiatru. Și apreciez prilejul de a o face. Dar nu-mi dau acceptul de a fi internat, dacă la asta te referi.

— Nu la asta mă refer. Cu tot respectul cuvenit, Jason, nu ești în măsură să decizi tu în chestiunea asta.

— Poftim?

— Se cheamă reținere M1 și, conform legii, dacă eu consider că ești o amenințare la adresa ta și a celorlalți, pot cere o internare obligatorie de șaptezeci și două de ore. Uite ce-i, așa e cel mai bine pentru tine. Nu ești în situația de a...

— Am venit la spitalul ăsta din propria-mi voință, fiindcă *am vrut* să aflu ce e în neregulă cu mine.

— Și ai făcut ceea ce trebuie, iar noi exact asta vom face: vom afla de ce treci prin această desprindere de realitate și vom stabili tratamentul necesar pentru a-ți reveni perfect.

Îmi văd tensiunea crescând pe monitor. Și nu vreau să declanșez din nou alarma.

Închid ochii și trag aer în piept.

Răsuflu.

Iau o altă gură de oxigen.

Tensiunea îmi scade.

— Deci o să mă închizi într-o cameră cu pereți căptușiți, fără curea și fără obiecte ascuțite, și o să mă îndopi cu medicamente până când n-o să mai știu de mine?

— Nu e chiar așa. Ai venit aici, la spital, pentru că ai vrut să te faci bine, nu? Atunci, ăsta e primul pas. Trebuie să ai încredere în mine.

Se ridică de pe scaun și îl trage la locul lui, sub televizor.

— Odihnește-te, Jason. Poliția va fi aici în curând, iar diseară te vom muta la Chicago-Read.

O privesc ieșind, iar amenințarea potențialului adevăr apasă greu asupra mea.

Dar dacă toate amintirile și convingerile care mă definesc – profesia mea, Daniela, fiul meu – nu sunt altceva decât o tragică eroare în materia cenușie dintre urechile mele? Ce voi face, voi continua să mă zbat pentru a fi cel care cred că sunt? Sau mă voi dezice de acel eu și de tot ce iubește el, intrând în pielea celui pe care îl dorește lumea aceasta?

Și dacă mi-am pierdut mințile, ce urmează acum?

Dacă tot ce știu eu este greșit?

Nu. Oprește-te!

Nu îmi pierd mințile.

Pe față am vânătăi și în sânge am droguri de noaptea trecută. Cheia mea a descuiat ușa casei care nu era a mea. Nu am o tumoare cerebrală. Pe deget mi-a rămas urma unei verighete. Mă aflu acum într-un salon de spital și toate lucrurile astea chiar se întâmplă.

Nu am voie să cred că sunt nebun.

Am voie doar să rezolv această problemă.

•

Când liftul ajunge în holul spitalului și ușile se deschid, trec pe lângă doi bărbați în costume ieftine și pelerine de ploaie. Arată ca și cum ar fi polițiști, iar când urcă în lift și privirile ni se întâlnesc, mă întreb dacă se duc la etaj ca să mă vadă pe mine.

Trec prin sala de așteptare spre ușile automate. Cum n-am fost într-un salon securizat, am ieșit mult mai ușor decât mă așteptasem. M-am îmbrăcat, am așteptat ca pe culoar să nu mai fie nimeni și am trecut pe lângă cabinetul asistentelor fără să mă întrebe nimeni nimic.

Mă apropiu de ieșire și aștept să aud alarma declanșându-se, pe cineva strigându-mi numele, paznicii începând să alerge după mine pe culoar. Dar în scurt timp sunt afară, în ploaie, și mi se pare că abia se lasă seara, fiindcă traficul susținut sugerează ceva în jurul orei optsprezece.

Cobor în fugă treptele, ajung pe trotuar și nu slăbesc ritmul decât după ce las un cvartal în urmă. Mă uit peste umăr, în spate.

Nimeni nu mă urmărește, cel puțin din câte-mi pot da seama.

Văd doar o mare de umbrele.

Ploaia mă udă.

Habar n-am încotro merg.

În dreptul unei bănci, mă adăpostesc într-un intrând. Rezemat de o coloană din piatră, mă uit la oamenii care trec prin ploaia ce continuă să curgă pe asfalt.

Scot din buzunar clipsul cu bani. Drumul cu taxiul din seara precedentă mi-a lăsat un gol considerabil în buget. Mai am 182 de dolari, iar cardurile de credit nu-mi folosesc.

Nici nu se pune problema să mă duc acasă, dar la câteva străzi de locuința mea este un hotel ieftin, suficient de jalnic încât să-mi dea speranțe că-mi pot permite o cameră acolo.

Pornesc din nou prin ploaie. Afară se întunecă tot mai tare, cu fiecare minut. Și devine tot mai frig. Fără sacou sau jachetă, nu apuc să străbat nici două cvartale și sunt deja ud până la piele.

•

Hotelul Days Inn e găzduit în clădirea de vizavi de Village Tap. Sau nu. Umbrarul din față are o altă culoare, iar fațada pare bizar de stilată. Acestea sunt apartamente de lux. Văd chiar și un portar așteptând la bordură, cu o umbrelă în mână, încercând să oprească un taxi pentru o femeie într-un pardesiu negru.

Sunt oare pe strada care trebuie?

Arunc o privire spre barul meu din colț.

În vitrină ar trebui să clipească firma cu neoane VILLAGE TAP, dar în locul ei e un panou masiv din lemn, cu litere din alamă, prins de o bară care se clatină deasupra intrării, scârțâind în bătaia vântului.

Continui să merg, mai repede acum, cu ploaia curgându-mi în ochi.

Pe lângă...

Taverne pline de zgomot.

Restaurantele sunt pregătite să primească aflusul de clienți, tacâmurile și paharele de vin fiind rapid aranjate pe mesele îmbrăcate în alb, în vreme ce chelnerii se străduiesc să memoreze ofertele speciale.

O cafenea pe care n-o recunosc și din care răsună hurelul unui espressor măcinând boabe proaspete de cafea.

Barul nostru italian preferat, al meu și al Danielei, care arată exact așa cum ar trebui să arate și-mi amintește că n-am mai mâncat nimic de aproape douăzeci și patru de ore.

Dar merg mai departe.

Până când până și șosetele îmi sunt flească.

Până când încep să tremur incontrolabil.

Până când se lasă pe deplin întunericul și ajung în fața unui hotel cu trei etaje, cu bare la ferestre și o firmă grosolan de mare deasupra intrării:

HOTEL ROYALE

Intru, iar pașii mei lasă în urmă o bălțică pe podeaua crăpată.

Nu e așa cum m-am așteptat. Nu e vulgar sau mizerabil, ci doar uitat de vreme. Desuet. Așa cum îmi amintesc că era camera de zi a străbunicilor de la ferma lor părăginită din Iowa. De parcă mobilierul ros s-ar fi aflat acolo de mii de ani, încremenit în timp, în vreme ce restul lumii ar fi progresat. În aer se simte miros de mucegai, iar o orchestră își cântă încet ritmurile, care se revarsă dintr-un difuzor ascuns. Ceva de prin anii '40.

La recepție, un funcționar bătrân în smoching nici nu clipește văzându-mă ud până la piele. Îmi ia din mână cei 95 de dolari umezi și-mi dă cheia unei camere de la etajul al treilea.

Liftul e mic și înghesuit și îmi privesc reflexia deformată în ușile de bronz, în vreme ce cabina urcă zgomotos, cu grația unui grăsan care se trudește pe scări.

La etajul al treilea, pe la jumătatea unui coridor întunecat, lat abia cât să poată trece doi oameni unul pe lângă altul, găsesc camera și descui broasca de modă veche.

Nu e cine știe ce.

Un pat de o persoană, cu un cadru de metal firav și o saltea gloduroasă.

O baie cât un dulap.

O comodă.

Un televizor cu tub catodic.

Și un scaun lângă fereastră, dincolo de care lucește ceva.

Ocolesc patul, trag perdeaua și mă uit afară. Sunt la același nivel cu partea de sus a firmei hotelului și suficient de aproape cât să văd ploaia căzând printre lămpile cu neon verde.

Jos, pe trotuar, zăresc un bărbat rezemat de un stâlp; vălătuci de fum se ridică în aer, iar scrumul țigării licărește în întuneric, sub pălărie.

Mă așteaptă oare pe mine?

Poate că am devenit paranoic, dar mă duc la ușă, verific încuietorea și pun lanțul.

Îmi scot pantofii, mă dezbrac și mă șterg cu singurul prosop pe care-l găsesc în baie.

Cel mai bun lucru din camera asta e străvechiul radiator din fontă, așezat sub fereastră. Rotesc robinetul la maximum și îmi țin mâinile în aerul cald.

Îmi așez hainele ude pe spătarul scaunului, pe care îl mut lângă radiator.

În sertarul noptierei găsesc o Biblie și o carte de telefon a zonei metropolitane Chicago. Mă întind în patul care scârțâie, răsfoiesc până la litera D și încep să-mi caut numele.

Îl identific repede.

Jason A. Dessen.

Adresă corectă.

Număr corect.

Ridic receptorul telefonului de pe noptieră și formez numărul de acasă. Sună de patru ori, după care îmi aud glasul: „Bună, ai sunat la Jason, numai că eu nu-s aici ca să răspund. Acesta e un mesaj înregistrat. Mai departe știi ce să faci”.

Închid înainte să răsune bipul.

Nu e mesajul înregistrat de noi.

Simt cum nebunia îmi dă din nou târcoale, amenințând să mă încovrigă și să mă sfârâme într-un milion de bucăți. Dar o alung, revenind la noul meu refren.

Nu am voie să cred că sunt nebun.

Am voie doar să rezolv această problemă.

Fizica experimentală – și, la naiba, orice știință – se ocupă cu rezolvarea problemelor. Numai că nu le poți rezolva pe toate deodată. Și există întotdeauna o chestiune mai amplă, una fundamentală – obiectivul cel mare. Dar dacă stai să te gândești la enormitatea ei, îți pierzi focalizarea.

Ideea e să începi cu pași mici. Să te concentrezi pe rezolvarea acelor probleme la care poți să găsești răspunsuri. Să construiești o bază de la care să pleci. Iar după ce lucrezi la ea – și *dacă* ai noroc –, chestiunea aceea fundamentală devine

descifrabilă. Ca atunci când ai terminat de lucrat la un fotomontaj și faci câțiva pași înapoi ca să vezi imaginea de ansamblu dezvoltându-se.

Trebuie să mă detașez de frică și de paranoia și să abordez problema ca și când m-aș afla într-un laborator: pe rând, câte un segment mic.

Să-mi construiesc o bază de la care să plec.

Problema fundamentală care mă frământă acum este aceasta: *Ce s-a întâmplat cu mine?* Și n-am cum să găsesc răspuns la ea. Încă nu. Am câteva vagi bănuieli, firește, dar bănuielile riscă să ducă la preconcepții, iar preconcepțiile nu duc la adevăr.

De ce nu erau Daniela și Charlie acasă, aseară? De ce părea că locuiesc singur?

Nu, și astea sunt încă întrebări prea mari, prea complexe. Trebuie să îngustez plaja de date.

Unde sunt Daniela și Charlie?

Mai bine să reduc încă puțin domeniul. Daniela știe sigur unde e fiul meu. Deci de aici trebuie să pornesc: unde e Daniela?

Schițele pe care le-am văzut seara trecută pe pereții casei – care nu e casa mea – erau lucrate de Daniela Vargas. Le semnase cu numele ei de fată. De ce?

Îmi privesc inelarul în lumina fluorescentă care pătrunde prin fereastră. Urma lăsată de verighetă a dispărut.

Dar a fost vreodată acolo?

Smulg un fir descusut din perdea și mi-l leg în jurul inelarului, ca o legătură de ordin fizic cu lumea și cu viața pe care le cunosc.

Pe urmă revin la cartea de telefon și caut la litera V, oprindu-mă la singurul număr care apare la Daniela Vargas. Rup pagina din carte și formez numărul.

Familiaritatea glasului ei de pe înregistrarea robotului mă emoționează, cu toate că mesajul în sine mă năucește: „Ai sunat la Daniela. Sunt plecată să pictez. Lasă un mesaj. Ciao”.

•

Peste o oră, hainele îmi sunt calde și aproape uscate. Mă spăl, mă îmbrac și cobor pe scară până în hol.

Afară, vântul încă bate, însă ploaia s-a mai potolit. Bărbatul care fuma rezemat de stâlp nu mai e acolo.

Sunt amețit de foame. Trec pe lângă vreo șase restaurante înainte să dau de unul care să nu mă lase lefter – o pizzerie murdară, puternic luminată, care vinde felii uriașe, cu blat gros. N-am unde să stau înăuntru, așa că mă așez pe trotuar, îndopându-mă și întrebându-mă dacă pizza aceea e chiar atât de formidabilă precum mi se pare ori sunt eu prea flămând ca să-mi mai dau seama corect.

Adresa Danielei este în Bucktown. Mi-au rămas 75 de dolari și ceva mărunțiș, așa că aș putea să iau un taxi, dar mai degrabă aș merge pe jos.

Traficul pietonal și cel auto sugerează o seară de vineri, iar în atmosferă plutește o atmosferă similară. Mă îndrept spre est ca să-mi găsesc soția.

•

Clădirea în care stă Daniela e una din cărămidă galbenă, cu fațada acoperită de o iederă care, odată cu frigul, a devenit ruginie. Interfonul e un model vechi, din alamă. Îi găsesc imediat numele de fată – e al doilea de jos, pe primul șir de butoane. Apăs de trei ori, dar nu răspunde nimeni.

Prin geamurile înalte ale ușii văd apropiindu-se o femeie în rochie de seară și palton. Tocurile-cui ale pantofilor ei făcăne pe pardoseală. Mă dau la o parte și mă întorc cu spatele când ușa se deschide.

Vorbește la telefon și, după damful de alcool care o însoțește, deduc că a început deja seara, într-un stil entuziast. Coboară treptele de la intrare fără să mă observe.

Prind ușa înainte să se închidă și urc pe scară până la etajul patru. Apartamentul Danielei e la capătul culoarului.

Ciocăn la ușă și aștept.

Nimic.

Cobor în hol, întrebându-mă dacă să stau s-o aștept acolo sau nu. Dar dacă e plecată din oraș? Și ce va crede când se va întoarce și mă va găsi bântuind pe lângă locuința ei ca un smintit?

Când mă apropii de ușa dinspre stradă, zăresc un avizier cu diferite anunțuri, de la lansări de expoziții până la seri de lectură și concursuri de poezie. Cel mai mare, prins chiar în centrul panoului, îmi atrage atenția. E de fapt un poster publicitar pentru o expoziție a Danielei Vargas la o galerie numită Oomph.

Mă opresc și caut data lansării.

Vineri, 2 octombrie.

Azi.

•

Înapoi în stradă. Plouă din nou.

Opresc un taxi.

Galeria se află la vreo douăsprezece străzi distanță și simt cum tensiunea mea atinge cote maxime când intrăm pe Damen Avenue, care nu e altceva decât o parcare de taxiuri în apogeul înserării. Cobor și mă alătur mulțimii care mărșăluiește sub burnița înghețată.

Oomph este un fost atelier transformat în galerie de artă, iar coada de la intrare se întinde până pe la jumătatea străzii.

După trei sferturi de oră absolut mizerabile, scap în fine de ploaie, plătesc biletul de intrare de 15 dolari și intru cu un grup de alte zece persoane într-o anticameră, pe ai cărei pereți sunt scrise numele și prenumele Danielei cu litere uriașe, ca de graffiti.

În cei cincisprezece ani ai noștri împreună, am participat cu ea la numeroase lansări și expoziții, dar niciodată n-am văzut așa ceva.

Un bărbat slab și bărbos își face apariția printr-o ușă ascunsă în perete.

Luminile pălesc.

— Sunt Steve Konkoly, spune el, producătorul spectacolului pe care îl veți urmări. Apoi, desprinzând o pungă de plastic dintr-un automat de lângă ușă, continuă: Telefoanele în pungă. Le veți primi înapoi în partea cealaltă.

Punga cu telefoane trece din mână în mână.

— Câteva detalii despre următoarele zece minute din viața dumneavoastră. Artistă vă cere să lăsați deoparte raționamentele intelectuale și să încercați să abordați lucrarea ei la nivel emoțional. Bun venit la „Interconectare”!

Konkoly ia punga cu telefoane și deschide ușa. Sunt ultimul care intră.

Pentru o clipă, suntem înghesuiți într-un spațiu îngust, întunecat, care se cufundă în beznă în momentul în care ușa se închide, dezvăluind imediat o încăpere vastă, ca o hală.

Privirea îmi este atrasă în sus, spre punctele de lumină care pălesc deasupra noastră.

Stele.

Par surprinzător de reale, fiecare părând să licărească mormot. Unele sunt mai aproape, altele mai departe, iar din când în când câte una străbate în viteză neantul.

Apoi văd ce se ivește în față. Cineva murmură: „Doamne, Dumnezeule!”

Este un labirint din plexiglas, care prin cine știe ce efect vizual pare să se întindă la infinit sub universul de stele. Valuri de lumină unduiesc prin pereți.

Grupul nostru înaintează lent.

Există cinci intrări în labirint, iar eu sunt la încrucișarea acestora, privindu-i pe ceilalți cum se risipesc pe culoare diferite.

Un sunet slab, care s-a auzit tot timpul, îmi atrage atenția: nu e muzică, e mai degrabă un zgomot alb, ca paraziții de la televizor, șuierând pe fondul unui ton profund, susținut.

Aleg și eu un culoar, iar când intru în labirint, transparența pereților dispare. Plexiglasul e scăldat într-o lumină aproape orbitoare, inclusiv jos, sub picioare.

După un minut, pe anumiți pereți încep să se deruleze imagini.

O naștere – copilul țipând, mama plângând de bucurie.

Un condamnat zbătându-se și zvârcolindu-se la capătul unui ștreang.

O furtună de zăpadă.

Oceanul.

Un peisaj deșertic.

Continui să merg pe culoarul meu.

Pe alei care se înfundă.

Pe după colțuri oarbe.

Imaginile se derulează cu o frecvență mai mare, repetându-se la intervale mai scurte.

Resturile strivite ale unor mașini care s-au ciocnit.

Un cuplu făcând sex cu pasiune.

Perspectiva unui pacient transportat cu targa pe un coridor de spital, sub privirile medicilor și ale asistentelor.

Crucea.

Buddha.

Pentagrama.

Semnul păcii.

O explozie nucleară.

Luminile se sting.

Stelele reapar.

Văd din nou prin pereții de plexiglas, numai că acum, pe fondul lor transparent s-a suprapus un fel de filtru digital – un zgomot alb, insecte roind și ninsoare.

Restul oamenilor din labirint par doar niște siluete rătăcind printr-o vastă pustietate.

Și în ciuda spaimei și a confuziei ultimelor douăzeci și patru de ore – sau poate exact *ca urmare* a lor –, ceea ce trăiesc în acest moment mă afectează profund.

Deși îi pot vedea pe ceilalți din labirint, nu mă simt ca și cum am fi în aceeași încăpere, nici măcar în același spațiu. Par aflați la lumi întregi distanță, pierduți în propriii lor vectori. Preț de o fracțiune de secundă, mă copleșește o intensă senzație de irosire.

Nu durere sau mâhnire, ci altceva, mai primitiv.

Înțelegerea unui fapt și teroarea care îi urmează – teroarea indiferenței infinite care ne înconjoară.

Nu știu dacă asta a dorit să transmită Daniela prin lucrarea ei, dar mie asta îmi sugerează.

Rătăcim cu toții prin tundra existenței, atribuind valoare nimicniciei, când tot ce iubim și urâm, toate lucrurile în care credem și pentru care ne batem și pentru care ucidem și pentru care suntem gata să murim sunt la fel de absurde și de iluzorii precum imaginile proiectate pe un plexiglas.

La ieșirea din labirint se derulează un ultim set de imagini – *un bărbat și o femeie ținând în mâini mânuțele copilului lor și alergând împreună pe o pajiște inverzită, sub cerul senin și albastru* –, cu următoarele cuvinte materializându-se lent pe perete:

Nimic nu există.

Totul e un vis.

**Dumnezeu – omul – lumea – soarele, luna, nemărginirea
stelelor – un vis, doar un vis; niciuna dintre ele nu există.**

Nimic nu există în afară de spațiul gol – și tu...

**Iar tu nu ești tu – nu ai trup, nici sânge, nici oase;
ești doar un gând.**

MARK TWAIN

Pășesc într-o altă anticameră, unde ceilalți din grupul meu se înghesuie în jurul pungii de plastic, recuperându-și telefoanele.

Trec mai departe, într-o sală vastă, viu luminată, cu podele din lemn lustruit, cu lucrări de artă pe pereți, un trio de viori și... o femeie într-o splendidă rochie neagră pe o platformă, adresându-se mulțimii. Îmi trebuie cinci secunde întregi ca să realizez că e Daniela.

E radioasă și ține un pahar cu vin roșu într-o mână, gesticulând cu cealaltă.

— ... o seară extraordinară și vă sunt recunoscătoare tuturor pentru că ați venit să-mi susțineți noul proiect. Înseamnă foarte mult pentru mine. Și ridicând paharul, adaugă: *!Salud!*

Mulțimea îi răspunde la fel – fiecare bea, iar eu mă îndrept spre ea.

De aproape, e electrizantă. E atât de plină de viață, încât trebuie să fac un efort ca să n-o strig. Această Daniela are energia de acum cincisprezece ani, când ne-am întâlnit prima dată, înainte ca viața – normalitatea, entuziasmul, deprimarea, compromisurile – să o transforme în femeia cu care împart acum patul: o mamă extraordinară, o soție extraordinară, dar încercând permanent să alunge șoaptele lucrurilor care ar fi putut să fie.

Daniela mea are în priviri o depărtare și o greutate care uneori mă sperie.

Daniela de aici plutește la o palmă deasupra pământului.

Sunt la nici trei metri de ea, cu inima bubuindu-mi, și mă întreb dacă mă va observa. Și atunci...

Contact vizual.

Ea face ochii mari, deschide gura și nu-mi pot da seama dacă e oripilată, încântată sau doar surprinsă că mă vede.

Își face loc prin mulțime, își pune brațele în jurul gâtului meu și mă strânge tare lângă ea, exclamând:

— Oh, Dumnezeule, nici nu-mi vine să cred că ai venit! Ești bine? auzisem că ai plecat din țară pentru o vreme sau că ai dispărut – ori ceva asemănător.

Nu știi prea bine cum să răspund, așa că spun doar atât:

— Ei bine, iată-mă!

Daniela nu mai folosea parfum de ani buni, dar în seara asta e parfumată și miroase a Daniela fără mine, a Daniela înainte ca mirosurile noastre separate să se îmbine și să ducă la *noi*.

Nu vreau să-i dau drumul – am nevoie să-i simt atingerea –, dar se desprinde de mine.

— Unde e Charlie? o întreb.

— Cine?

— Charlie.

— La cine te referi?

Ceva se răsucesce în mine.

— Jason?

Nu știe cine e fiul nostru.

Dar oare chiar avem un fiu?

Charlie chiar există?

Sigur că există! Am asistat la nașterea lui. L-am ținut în brațe la zece secunde după ce a venit pe lume, țipând și tremurând.

— E totul în regulă? mă întrebă ea.

— Da. Doar ce-am trecut prin labirint.

— Cum ți s-a părut?

— Aproape că mi-a venit să plâng.

— Numai ție ți se datorează.

— Ce vrei să spui?

— Mai știi discuția pe care am avut-o acum un an și jumătate? Când ai trecut pe la mine? Tu m-ai inspirat, Jason. La tine m-am gândit în fiecare zi cât timp l-am construit. M-am gândit la ce mi-ai zis. N-ai văzut dedicația?

— Nu, unde era?

— La intrarea în labirint. Pentru tine e. Ți l-am dedicat ție și am încercat să iau legătura cu tine. Am vrut să fii invitatul meu special în seara asta, dar nimeni n-a reușit să te găsească. Dar ești aici, zice ea și zâmbește. Asta e tot ce contează.

Inima îmi bate nebunește și încăperea începe să se rotească, dar în clipa următoare Ryan Holder e lângă ea, cu brațul în jurul ei. Poartă un sacou de tweed, părul pare să-i încărunțească, e mai palid și mai puțin suplu decât ultima dată când l-am văzut, adică – imposibil – la Village Tap, cu o seară în urmă, când sărbătorea câștigarea premiului Pavia.

— Măi, măi, exclamă Ryan, strângându-mi mâna. Domnul Pavia însuși! În persoană!

— Băieți, intervine Daniela, trebuie să fiu o gazdă politicoasă și să socializez cu invitații, dar... Jason, avem o mică agapă secretă la mine în apartament după ceremonia de aici. Vii și tu?

— Mi-ar face mare plăcere.

În timp ce o privesc dispărând în mulțime, Ryan mă întrebă:

— Vrei ceva de băut?

Dumnezeule, da!

Galeria pare să nu fi precupețit nimic – chelneri în smoching care duc în mâini tăvi cu apetitive și șampanie și un bufet deschis în celălalt capăt al sălii, sub un triptic cu autoportrete ale Danielei.

În vreme ce barmanul umple două pahare de plastic cu whisky Macallan 12, Ryan îmi spune:

— Știi că te descurci foarte bine, dar hai să luăm astea.

E foarte ciudat – nu afișează nimic din aroganța și fanfaronada tipului care-și întreține oaspeții aseară, la barul din colț. Ne luăm paharele și găsim un colț liniștit, departe de mulțimea care o înconjoară pe Daniela.

Stăm și privim cum în sală se strâng tot mai mulți oameni care ies din labirint, apoi întreb:

— Deci, ce-ai mai făcut? Nu prea mai știi nimic despre tine.

— M-am mutat la Universitatea din Chicago.

— Felicitări! Deci predai?

— Neuroștiințe celulare și moleculare. M-am ocupat și de un proiect de cercetare frumușel, referitor la cortexul prefrontal.

— Pare interesant.

Se apleacă spre mine.

— Vorbind serios acum, moara zvonurilor a luat-o razna de-a binelea. Toată comunitatea vorbește. Lumea zice, adaugă el coborând glasul, că ai clacat și ți-ai pierdut mințile. Că ai fi închis undeva la nebuni. Că ești mort.

— Ei bine, uite-mă. Lucid, cald și încă respirând.

— Așadar, compusul acela pe care l-am sintetizat pentru tine... bănuiesc că a funcționat.

Mă uit la el fix, fiindcă habar n-am despre ce vorbește, iar când vede că nu răspund, continuă:

— Bun. Am înțeles. Te-au îngropat sub un munte de clauze de confidențialitate.

Sorb din pahar. Mi-e încă foame, iar alcoolul îmi urcă prea repede la cap. Când un chelner trece prin apropiere, iau trei bușeuri de pe tava lui din argint. Însă Ryan nu poate s-o lase baltă.

— Uite ce e, nu vreau să fiu pisălog, dar mi se pare că am muncit prea mult pentru tine și pentru Velocity fără să mi se spună mare lucru. Noi doi ne cunoaștem de mult și înțeleg că tu ai ajuns la un alt nivel în carieră, dar nu știu... Cred că ai obținut de la mine tot ce ai vrut și...

— Și ce?

— Nu mai contează.

— Ba nu, te rog!

— Tot ce spun e că ai fi putut să-i arăți ceva mai mult respect fostului tău coleg de cameră.

— Despre ce compus vorbești?

Mă privește cu un dispreț abia disimulat.

— Du-te naibii!

Stăm amândoi tăcuți într-o margine a sălii tot mai aglomerate.

— Deci voi doi sunteți împreună? îl întreb. Tu și Daniela?

— Cam așa ceva.

— Ce înseamnă asta?

— Ne vedem de o bucată de vreme.

— Întotdeauna te-ai simțit atras de ea, nu-i așa?

El se mulțumește să zâmbească.

Privind în mulțime, o zăresc pe Daniela. E concentrată și dezinvoltă, înconjurată de reporterii care iau notițe frenetic în timp ce ea vorbește.

— Și cum merge treaba, îl întreb, deși nu sunt sigur că vreau cu adevărat să aflu răspunsul. Cu tine și soț... Daniela?

— Formidabil. E femeia visurilor mele.

Zâmbește misterios și, timp de trei secunde, îmi vine să-l omor.

•

E ora unu dimineța și stau pe canapea în locuința Danielei, privind-o în timp ce-și conduce spre ușă oaspeții întârziți. Ultimele ore au fost o veritabilă provocare – să încerc să port o conversație semicoerentă cu prietenii artiști ai Danielei și să pândesc totodată câteva momente singur cu ea. După toate aparențele, momentele acestea îmi vor tot scăpa printre degete: Ryan Holder, tipul care se culcă acum cu soția mea, e încă aici și, când îl văd trântindu-se pe un fotoliu de piele din fața mea, îmi dau seama că se pregătește să rămână, inclusiv peste noapte, probabil.

Din paharul pe jumătate plin cu gheață, sorb ultimii stropi de scotch, nu tocmai beat, dar bine încins; alcoolul reprezintă un tampon eficient între mine și gaura de iepure prin care am căzut.⁴

Pe acest tărâm al minunilor care se pretinde a fi viața mea.

Mă întreb dacă Daniela ar vrea să plec; dacă nu cumva sunt oaspetele acela uituc, rămas ultimul, care nu pricepe că omul vine, dar mai și pleacă.

Închide ușa și pune lanțul de siguranță, apoi își aruncă pantofii din picioare, se duce spre canapea și se afundă între pernele ei.

— Doamne, ce noapte! zice ea apoi.

Deschide un sertar al măsuței de lângă canapea și scoate o brichetă și o pipă din sticlă patată.

---

⁴ Aluzie la romanul *Alice în Țara Minunilor* de Lewis Carroll, în care protagonista cade printr-o gaură de iepure și așa își începe aventurile într-o lume fantastică. (n.tr.).

Daniela a renunțat să mai fumeze iarbă când a rămas însărcinată cu Charlie și de atunci nu s-a mai apucat niciodată. Mă uit la ea cum trage un fum, apoi îmi întinde pipa. Cum noaptea asta tot n-ar putea deveni mai bizară de atât, de ce nu?

În scurt timp suntem toți trei luați de apă, în liniștea mansardei spațioase cu pereții acoperiți de un noian eclectic de obiecte de artă.

Daniela a ridicat storurile uriașei ferestre orientate spre sud a camerei de zi și, dincolo de geam, orașul își desfășoară spectacolul scânteietor.

Ryan îi trece pipa Danielei și, în vreme ce ea începe s-o umple din nou, fostul meu coleg de cameră se lasă pe spate în fotoliu și își ridică privirea în tavan. Felul în care își tot trece limba peste dinții din față îmi stârnește un zâmbet, fiindcă întotdeauna a avut ticul ăsta în timp ce fuma iarbă, încă din școală.

Mă uit pe fereastră, spre marea de lumini de afară, și întreb:

— Cât de bine mă cunoașteți voi doi?

Asta pare să le atragă atenția. Daniela pune pipa pe masă și se răsucește pe canapea, cu fața spre mine și cu genunchii ridicați la piept.

Ryan face ochii mari și se îndreaptă de spate în fotoliu.

— Cum adică? întreabă Daniela.

— Aveți încredere în mine?

Ea se întinde și își pune palma peste mâna mea. Electricitate pură.

— Firește, dragule.

— Chiar și atunci când am fost pe poziții opuse, spune Ryan, ți-am respectat întotdeauna integritatea și bunul simț.

Daniela mă privește preocupată.

— E totul în regulă?

N-ar trebui să fac asta. *Categoric* n-ar trebui să fac asta. Dar o voi face.

— Un scenariu ipotetic, încep eu. Un om de știință, profesor de fizică, locuiește aici, în Chicago. Nu are succesul senzațional la care a visat dintotdeauna, dar e fericit, destul de mulțumit și căsătorit. Mă uit spre Daniela și mă gândesc la cuvintele rostite de Ryan la galerie, apoi continui: Cu femeia visurilor lui. Au împreună un băiat. Duc o viață frumoasă. Într-o seară, omul nostru se duce într-un bar ca să-și revadă un vechi prieten, un fost coleg de colegiu care a câștigat recent o distincție prestigioasă. Pe drumul înapoi, i se întâmplă ceva. Nu mai ajunge acasă. E răpit. Ceea ce se petrece e neclar, dar când în sfârșit își revine în simțiri, se află într-un laborator din South Chicago și totul s-a schimbat. Casa lui e altfel. El nu mai e profesor. Nu mai e însurat cu femeia respectivă.

— Vrei să spui, mă întrerupe Daniela, că el *crede* că lucrurile astea s-au schimbat – sau că s-au schimbat cu adevărat?

— Vreau să spun că, din punctul lui de vedere, lumea în care se află nu mai e lumea lui.

— Are o tumoare cerebrală, sugerează Ryan.

Mă întorc spre vechiul meu prieten și spun:

— RMN-ul arată că nu.

— Atunci, poate că sunt unii care se joacă de fapt cu mintea lui. Au conceput o farsă complexă, care îi afectează toate aspectele vieții. Cred că am văzut asta într-un film.

— În mai puțin de opt ore, casa întregă i-a fost renovată. Și nu numai tablourile de pe pereți sunt altele. Mobila e nouă. Aparatura e nouă. Întrerupătoarele electrice au fost mutate. Nicio farsă n-ar putea fi atât de elaborată. Și care ar fi rostul? Tipul e un ins obișnuit. De ce ar vrea cineva să se joace cu mintea lui la un asemenea nivel?

— Atunci, e nebun, declară Ryan.

— Nu sunt nebun.

În mansardă se așterne o tăcere adâncă. Daniela mă ia de mână.

— Jason, ce încerci de fapt să ne spui?

Mă uit la ea.

— Mai devreme în seara asta, mi-ai povestit despre o discuție pe care am avut-o și care ți-a inspirat proiectul de la galerie.

— Într-adevăr.

— Poți să-mi spui câte ceva despre discuția aceea?

— Nu ți-o amintești?

— Nu-mi amintesc nici măcar un cuvânt.

— Cum e posibil?

— Te rog, Daniela!

Urmează o pauză îndelungă, timp în care îmi scrutează privirea, poate pentru a-și confirma că vorbesc serios. În cele din urmă, îmi explică:

— Era prin primăvară, cred. Nu ne mai văzuserăm de o vreme și nu mai vorbiserăm cu adevărat de când drumurile ni se despărțiseră atunci, cu mulți ani în urmă. Eram la curent cu reușitele tale, firește. Întotdeauna am fost mândră de tine. Oricum, într-o seară ai apărut la mine la ușă. Așa, din senin. Ai zis că te gândiseși la mine în ultima vreme și la început am crezut că voiai doar să reîncălzești o supă veche, dar era altceva. Serios, nu-ți amintești *nimic* din toate astea?

— E ca și cum nici n-aș fi fost acolo.

— Am început să vorbim despre cercetările tale, despre implicarea ta într-un proiect păstrat secret, și mi-ai spus – îmi aduc aminte perfect – mi-ai spus că probabil n-o să mă mai vezi niciodată. Și atunci mi-am dat seama că nu trecuseși pe la mine doar ca să mă vezi; veniseși ca să-ți iei rămas-bun. Pe urmă, mi-ai zis că existența noastră se rezumă la alegerile pe care le facem și că tu le rataseși pe unele dintre ele, dar pe niciuna atât de rău ca pe aceea care mă privea pe mine. Ai mai zis că-ți pare rău pentru tot. A fost foarte mișcător. Pe urmă ai plecat și n-

am mai auzit nimic despre tine și nici nu te-am mai văzut până în seara asta. Iar acum am eu o întrebare pentru tine.

— Ascult.

Între băutura și iarbă și încercarea de a înțelege ce-mi spune ea, capul mi se învârte.

— Când m-ai văzut în seara asta la recepție, prima întrebare pe care mi-ai pus-o a fost: „Unde e Charlie?” Cine-i Charlie?

Unul dintre lucrurile care-mi plac cel mai mult la Daniela e onestitatea ei. Are o conexiune directă între inimă și gură. Fără filtre, fără autocenzură. Spune ceea ce simte, fără pic de falsitate sau prefăcătorie. Și n-o ia pe ocolite. Așa că, atunci când o privesc în ochi și nu văd decât sinceritate, aproape că mă frâng.

— Nu contează, răspund.

— Evident, contează. Nu ne-am mai văzut de un an și jumătate și asta mă întrebi tu prima dată?

Îmi termin băutura, zdrobind în dinți ultimul cub de gheață pe jumătate topit.

— Charlie e fiul nostru.

Se albește la față.

— Stai puțin, intervine Ryan pe un ton ferm. Credeam că discutăm și noi așa, la o băută. Dar ce-i asta? E o glumă? Întreabă el, privind când la mine, când la Daniela.

— Nu, nu e o glumă.

— Nu avem un fiu împreună, iar tu o știi prea bine, răspunde Daniela. Nu mai suntem împreună de cincisprezece ani. Știi asta, Jason. *Știi* asta!

Cred că aș putea încerca s-o conving acum, pe loc. Știi atât de multe despre femeia asta – secrete din copilăria ei pe care nu mi le-a dezvăluit decât în ultimii cinci ani ai căsătoriei noastre. Dar mi-e teamă că aceste „revelații” s-ar putea întoarce împotriva mea. Că ea nu le-ar percepe ca pe niște dovezi, ci le-ar considera trucuri și înșelătorii. Glume de salon. Sunt gata să pariez că cea mai bună modalitate de a o convinge că spun adevărul este sinceritatea deplină. Așadar, îi zic:

— Uite ce știi eu, Daniela. Noi doi locuim împreună în casa mea din Logan Square. Avem un fiu de paisprezece ani pe nume Charlie. Eu sunt profesor la colegiul Lakemont. Tu ești o soție și o mamă extraordinară și ți-ai sacrificat cariera artistică pentru a rămâne acasă. Iar tu, Ryan... Tu ești un celebru neurospecialist. *Tu* ai câștigat premiul Pavia. *Tu* ai susținut conferințe în lumea întregă. Știu că toate astea sună absolut nebunesc, dar nu am o tumoare cerebrală, nu se joacă nimeni cu creierul meu și nu mi-am pierdut mințile.

Ryan începe să râdă, dar în glasul lui se simte un ton inconfundabil de deconcertare.

— Să presupunem, de dragul discuției, că tot ce ne-ai spus e adevărat. Sau că, cel puțin, tu așa crezi. Variabila necunoscută în toată povestea asta e proiectul la care ai lucrat în ultimii ani. Proiectul tău secret. Despre el ce ne poți spune?

— Nimic.

Ryan se ridică în picioare cu un oarecare efort.

— Pleci? Îl întreabă Daniela.

— E târziu. Și am auzit destule.

— Ryan, intervin eu, problema nu e că nu vreau să-ți spun. Nu pot. Nu-mi amintesc nimic. Sunt doar un profesor de fizică. M-am trezit într-un laborator și și toată lumea părea convinsă că acolo mi-e locul, dar nu e așa.

Ryan își ia pălăria și se îndreaptă spre ușă. În prag, se întoarce spre mine și spune:

— Nu te simți bine. Lasă-mă să te duc la spital.

— Am fost deja la unul. Nu mă mai întorc.

Se uită apoi la Daniela.

— Vrei să-l fac să plece?

Ea se răsucesce spre mine, întrebându-se – bănuiesc eu – dacă vrea într-adevăr să fie lăsată singură cu un smintit. Dacă hotărăște să nu aibă încredere în mine?

În cele din urmă, clatină din cap.

— E-n regulă.

— Ryan, insist eu, ce compus ai sintetizat pentru mine?

El se uită la mine încruntat și pentru o clipă am impresia că-mi va răspunde, fiindcă tensiunea pare să i se șteargă de pe față, de parcă ar încerca să decidă dacă sunt chiar nebun sau doar o javră drogată.

Și ajunge imediat la o concluzie.

Expresia dură îi revine. Fără un dram de căldură în voce, spune:

— Noapte bună, Daniela.

Și se întoarce. Apoi pleacă trântind ușa în urma lui.

•

Daniela intră în camera de oaspeți ducând în mână o ceașcă de ceai. Poartă pantaloni de yoga și o bluză fără mâneci.

Eu am făcut un duș. Nu mă simt deloc mai bine, dar cel puțin sunt curat și am scăpat de duhoarea de spital și de izul de clorox.

Se așază pe marginea canapelei și-mi întinde ceașca.

— Mușețel.

Ținând în palme ceașca fierbinte din ceramică, îi spun:

— Nu erai obligată să faci asta. Am un loc în care pot să mă duc.

— Stai aici, cu mine. Punct.

Trece peste picioarele mele și se așază lângă mine, rezemată de spătar.

Beau din ceai. E cald, liniștitor, dulce.

Daniela se uită spre mine.

— Când ai fost la spital, ei ce au zis că e-n neregulă cu tine?

— Nu și-au dat seama. Au vrut să mă interneze.

— La psihiatrie?

— Da.

— Și tu nu ți-ai dat acordul?

— Nu, am plecat.

— Deci ar fi fost o internare forțată, nu benevolă.

— Exact.

— Și ești sigur că, în momentul de față, n-ar fi fost cea mai bună soluție?

Adică tu ce ai crede dacă cineva ți-ar spune lucrurile pe care mi le-ai povestit tu mie acum?

— Aș crede că și-a pierdut mințile. Dar aș greși.

— Atunci, spune-mi tu: ce crezi că se întâmplă cu tine?

— Nu sunt foarte sigur.

— Dar ești om de știință. O teorie trebuie să ai.

— Nu dispun de date suficiente.

— Dar instinctul ce-ți sugerează?

Mai iau o înghițitură de ceai, savurând valul cald care-mi alunecă pe gât în jos.

— Cu toții trăim zi de zi complet inconștienți de faptul că facem parte dintr-o realitate mult mai vastă și mai bizară decât ne putem imagina.

Îmi ia mâna într-a ei și, chiar dacă nu e Daniela pe care o cunosc eu, nu pot ascunde cât de nebunește o iubesc pe femeia asta, chiar și aici, chiar și acum, șezând pe canapeaua ei, în lumea asta greșită.

Mă uit la ea, la ochii ei hispanici, cu priviri intense și scânteietoare. Am nevoie de toată voința mea ca să-mi țin mâinile departe de ea.

— Ți-e teamă? mă întreabă ea.

Mă gândesc la bărbatul care m-a amenințat cu arma. La laboratorul acela. La echipa care m-a urmărit până acasă și a încercat să mă captureze. Mă gândesc la bărbatul care fuma sub fereastra camerei mele de hotel. Lăsând la o parte toate elementele identității mele și ale realității asteia care nu se potrivesc unele cu altele, există oameni cât se poate de reali, dincolo de pereții apartamentului ei, care vor să pună mâna pe mine.

Care m-au rănit înainte și care, posibil, vor vrea s-o facă din nou.

O idee sumbră mă lovește din senin: oare îmi pot lua urma aici? Am pus-o cumva pe Daniela în pericol?

Nu.

Dacă nu e soția mea, dacă e doar o prietenă de acum cincisprezece ani, de ce s-ar afla în atenția cuiva?

— Jason! Ți-e teamă?

— Foarte.

Întinde mâna, îmi atinge fața ușor și constată:

— Vânătai.

— Nu știu cum le-am căpătat.

— Povestește-mi despre el.

— Despre cine?

— Despre Charlie.

— Cred că trebuie să fie foarte ciudat pentru tine.

— N-aș putea pretinde că nu.

— Păi, ți-am zis deja, are paisprezece ani. Ziua lui e pe 21 octombrie și s-a născut prematur la Chicago Mercy. Cântărea 970 de grame și a avut nevoie de mult ajutor în primul an de viață. Dar s-a dovedit a fi un luptător. Acum e sănătos și înalt cât mine.

În ochi i se adună lacrimi.

— Are părul închis la culoare, la fel ca tine, și un savuros simț al umorului. Elev conștiincios, de nota 8. Emisfera dreaptă puternic dominantă, ca la mama lui. E pasionat de benzile desenate japoneze și de skateboard. Îi place să deseneze peisaje ciudate. Nu cred că e prea devreme să spun că are talentul tău în domeniul ăsta.

— Oprește-te!

— Ce s-a întâmplat?

Închide ochii și văd cum lacrimile i se scurg pe la colțul pleoapelor, pe obraji.

— Nu avem un fiu împreună.

— Îmi juri că nu-ți amintești nimic despre el? Că nu e totul un soi de joc? Dacă-mi spui asta acum, n-o să mai...

— Jason, sunt cincisprezece ani de când ne-am despărțit. Mai exact, tu ai pus capăt relației.

— Nu-i adevărat!

— Cu o zi înainte, îți spuseseam că sunt însărcinată. Tu mi-ai zis că ai nevoie de timp ca să te gândești. Ai venit pe urmă la mine și mi-ai spus că a fost cea mai grea decizie pe care ai luat-o vreodată, dar că ești foarte ocupat cu cercetările tale, cu cele care ți-au adus în cele din urmă premiul acela important. Ai mai spus că următorul an aveai să ți-l petreci într-o atmosferă sterilă și că eu meritam mai mult decât atât; copilul nostru merita mai mult decât atât.

— Nu așa s-au petrecut lucrurile. Ți-am zis că nu ne va fi ușor, dar că ne vom descurca. Ne-am căsătorit. Tu l-ai născut pe Charlie. Eu mi-am pierdut finanțarea și am devenit profesor. Iar tu ai devenit mamă cu normă întreagă.

— Și totuși, iată-ne aici, în seara asta. Necăsătoriți. Fără copii. Tu tocmai ai participat la inaugurarea proiectului care îmi va aduce mie celebritatea; și chiar ai câștigat premiul acela. Nu știu ce se petrece în mintea ta. Poate că ai amintiri paralele, dar eu știu ce e real și ce nu.

Mă uit la aburul care se ridică din ceașca de ceai.

— Crezi că sunt nebun? o întreb.

— N-am idee, dar bine nu ești.

Mă privește cu compasiunea care a caracterizat-o întotdeauna. Îmi ating inelul din ață pe care mi l-am legat în jurul degetului ca pe un talisman.

— Bun, rostesc apoi, poate crezi ce ți-am spus, poate nu, dar vreau să știi că eu cred. Niciodată nu te-aș minți.

Cred că acesta e cel mai suprarealist moment pe care l-am trăit de când mi-am recăpătat cunoștința în laboratorul acela: momentul în care stau pe canapea în camera de oaspeți a apartamentului femeii care îmi este soție – și nu-mi este –, vorbind despre fiul pe care aparent nu-l avem și despre viața care nu e viața noastră.

•

Mă trezesc singur în pat în miez de noapte, cu inima trepidându-mi, cu întunericul spiralând în jur, cu gura înnebunitor de uscată.

Timp de un minut chinuitor, nu am habar unde mă aflu.

De vină nu e alcoolul sau iarba.

Dezorientarea e una de nivel mult mai profund.

Mă înfășor strâns în pătură, dar nu mă pot opri din tremurat, iar durerea care îmi cuprinde tot corpul devine mai rea cu fiecare secundă, cu furnicături în picioare și capul vuindu-mi.

•

Data următoare când deschid ochii, camera e scaldată în lumină, iar Daniela stă în picioare lângă pat, cu o expresie îngrijorată.

— Ai febră, Jason. Ar trebui să te duc la urgențe.

— O să-mi revin.

— Dar nu pari deloc că ți-ai reveni, insistă ea, punându-mi o batistă udă și rece pe frunte. E mai bine așa?

— Da, dar nu trebuie să faci tu asta. O să iau un taxi până la hotel.

— Numai să încerci să pleci!

•

În primele ore ale după-amiezii, febra începe să-mi cedeze.

Daniela îmi pregătește o supă de pui cu tăieței, pe care o mănânc în pat, în timp ce ea se așază pe scaunul din colț, având în ochi o expresie distantă pe care o cunosc foarte bine.

E pierdută în gânduri și nu observă că o privesc. Nu intenționez să mă holbez, dar nu-mi pot lua ochii de la ea. E din cap până-n picioare Daniela, numai că...

Părul îi e tuns mai scurt.

E într-o formă fizică mai bună.

E fardată, iar hainele cu care e îmbrăcată – blugi și un tricou mulat pe corp – o arată mult mai tânără decât cei treizeci și nouă de ani.

— Sunt fericită? mă întrebă.

— Cum adică?
— În viața pe care zici că o trăim împreună... sunt fericită?
— Credeam că nu vrei să vorbești despre asta.
— N-am putut dormi deloc azi-noapte. Numai la asta m-am gândit.
— Cred că ești fericită.
— Chiar și fără să practici arta?
— Îți lipsește, în mod cert. Auzi despre prieteni vechi care au succes și știu că te bucuri pentru ei, dar știu că te și doare. Așa cum mă doare și pe mine. Asta e unul dintre lucrurile care ne unesc.
— Vrei să zici că suntem amândoi niște ratați.
— Nu suntem ratați.
— Dar suntem fericiți? Împreună, vreau să spun.
Pun alături bolul de supă.
— Suntem. Au existat și momente mai dificile, ca în orice căsnicie, dar avem un copil, o casă, o familie. Tu-mi ești cea mai bună prietenă.
Se uită la mine fix și întreabă cu un zâmbet ghiduș:
— Și viața noastră sexuală cum e?
Mă mulțumesc să râd.
— Oh, Doamne, exclamă ea, chiar te-am făcut să roșești?
— Chiar.
— Dar nu mi-ai răspuns la întrebare.
— N-am răspuns, nu-i așa?
— Care-i problema, nu e bună?
Flirtează acum.
— Ba nu, e grozavă. Dar mă faci să mă simt stânjenit.
Se ridică și se apropie de pat, apoi se așază pe marginea lui și se uită la mine cu ochii aceia mari și adânci.
— La ce te gândești? o întreb, iar ea clatină din cap.
— Îmi spun că, dacă nu ești nebun și nu mănânci rahat cu polonicul, tocmai am avut cea mai bizară conversație din istoria omenirii.

Stau în pat și privesc cum lumina zilei pălește deasupra orașului. Norii de furtună care au adus cu ei ploaia de noaptea trecută s-au împrăștiat, iar în urma lor cerul a rămas senin; copacii sunt mai verzi, iar lumina, apropiindu-se de înserare, e polarizată și aurie – n-aș putea să o descriu decât ca pe o ratare.

Auriul efemer al lui Robert Frost.⁵

---

⁵ Aluzie la poezia *Nimic ce-i aurii nu poate rezista*, sub semnătura poetului american Robert Frost. (n.tr.).

Aud oale zăngănind în bucătărie, dulapuri deschizându-se și închizându-se, iar mirosul de carne gătită pătrunde prin hol până în camera de oaspeți, cu o aromă care îmi pare suspect de familiară.

Cobor din pat, sigur pe picioare pentru prima dată de dimineață, și mă duc spre bucătărie.

Răsună acorduri de Bach și remarc o sticlă de vin roșu deschisă. Daniela stă în fața blatului, tocând ceapă pe suprafața de steatit, cu un șorț la brâu și o pereche de ochelari de înot la ochi.

— Miroase apetisant, îi spun.

— Încerci tu să amesteci?

Mă apropii de aragaz și salt capacul unei oale. Mirosul care se ridică dinăuntru mă transportă acasă.

— Cum te simți? mă întrebă ea.

— Ca un alt om.

— Deci... mai bine?

— Mult mai bine.

E un preparat spaniol tradițional – fasole înăbușită cu diverse mezeluri și cu legume locale. Chorizo, pancetta, sângerete. Daniela îl gătește o dată sau de două ori pe an, de obicei de ziua mea sau în vreun weekend când ninge afară și avem chef să bem vin și să gătim împreună toată ziua.

Amestec în oală și pun capacul la loc.

— E fasole înăbușită după...

Îmi dau drumul la gură înainte să mă pot opri:

— După rețeta mamei tale. Sau, mai precis, după rețeta mamei mamei ei.

Daniela rămâne cu cuțitul în aer, apoi se întoarce și se uită la mine.

— Pune-mă la încercare, îi cer eu.

— Ce altceva mai știi despre mine?

— Păi, din punctul meu de vedere, suntem împreună de cincisprezece ani.

Deci știi aproape totul.

— Iar din punctul meu de vedere, am fost împreună doar două luni și jumătate, acum aproape o viață. Și totuși, știi că rețeta asta a fost moștenită în familia mea din generație în generație.

Pentru o clipă, în bucătărie se lasă o tăcere nefirească. De parcă aerul dintre noi ar avea o încărcătură electrică pozitivă, vibrând pe o frecvență aflată chiar la limita percepției noastre. Într-un târziu, ea spune:

— Pregătesc sosurile pentru mâncare, dacă vrei să mă ajuți, și pot să-ți spun în ce constau, dar probabil că știi deja.

— Cheddar ras, coriandru și smântână?

Zâmbește abia sesizabil, ridicând din sprânceană.

— Așa cum am zis, știi deja.

Mâncăm așezați la masa de lângă fereastra uriașă, cu lumina lumânărilor reflectându-se în geam și cele ale orașului licărind în depărtare – constelația noastră locală.

Mâncarea e savuroasă, iar Daniela e superbă în strălucirea flăcărilor. Mă simt cu capul pe umeri pentru prima dată după ce am fugit din laborator.

După ce terminăm de mâncat – farfuriile sunt goale, a doua sticlă de vin e doar o amintire –, ea întinde mâna peste masă și o atinge pe a mea.

— Jason, nu știu ce se întâmplă cu tine, dar mă bucur că ai găsit calea spre mine.

Îmi vine s-o sărut.

M-a primit la ea când eram rătăcit. Când lumea nu mai avea sens.

Dar n-o sărut încă. Îi strâng doar mâna și-i spun:

— Nici n-ai idee ce ai făcut azi pentru mine.

Strângem masa, punem vasele în mașina de spălat și ne ocupăm de cele care au rămas încă în chiuvetă. Eu le spăl, iar ea le șterge și le pune la locul lor. Ca doi oameni de mult căsătoriți.

Apoi, brusc, rostesc:

— Ryan Holder, deci?

Ea se oprește din ștersul unei oale și se uită la mine.

— Ai în privința asta o părere pe care ai vrea să mi-o împărtășești?

— Nu, doar că...

— Doar că ce? A fost colegul tău de cameră, prietenul tău. Nu-mi aprobi alegerea?

— Întotdeauna a avut o slăbiciune pentru tine.

— Suntem cumva geloși?

— Sigur că da.

— Ei, maturizează-te și tu! E un om minunat.

Și reîncepe să șteargă oala.

— Cât de serios e? o întreb eu mai departe.

— Am ieșit împreună de câteva ori. Niciunul dintre noi nu-și lasă încă periuța de dinți în casa celuilalt.

— Păi, cred că el ar vrea s-o facă. Mi se pare topit.

Ea face o mică strâmbătură.

— Și cum ar putea să nu fie? Sunt o femeie fantastică!

Stau în patul din camera de oaspeți, cu fereastra întredeschisă, pentru ca zgomotul străzii să mă adoarmă ca o înregistrare cu zgomot alb. Mă uit afară, spre orașul care doarme.

Cu o seară în urmă, îmi propusesem să aflu răspunsul la o întrebare simplă:
Unde e Daniela?

Și o găsisem: o artistă de succes, locuind singură.

N-am fost niciodată căsătorită, n-am avut niciodată un fiu.

Dacă nu cumva sunt victima celei mai elaborate farse din toate timpurile, elementele vieții actuale a Danielei par să susțină ideea pe care tind s-o contureze evenimentele ultimelor patruzeci și opt de ore: lumea asta nu e lumea mea.

Cuvintele mi se formulează în minte, dar în același timp nu știu bine ce înseamnă ele și nici cum să încep măcar să le percep semnificația.

Le rostesc încă o dată.

Le testez.

Să văd cum se potrivesc.

Lumea asta nu e lumea mea.

•

Un ciocănit slab în ușă mă trezește dintr-un vis.

— Intră!

Daniela se apropie și se așază în pat, lângă mine. Eu mă ridic în capul oaselor și întreb:

— E totul OK?

— Nu pot să dorm.

— Ce s-a întâmplat?

Mă sărută – și nu e ca și când mi-aș săruta soția, care mi-e aproape de cincisprezece ani; e ca și când am fi acum cincisprezece ani și mi-aș săruta soția pentru prima dată.

Șoc și energie pură.

Sunt peste ea, iar mâinile îmi rătăcesc pe coapsele ei, ridicându-i cămășuța de satin peste șoldurile goale. Apoi mă opresc. Ea mă întreabă, cu răsufierea tăiată:

— De ce te-ai oprit?

Și aproape că răspund *Nu pot să fac asta, nu ești soția mea*, dar știu că nu ăsta e motivul.

Femeia asta chiar e Daniela, singura ființă din lumea asta nebună care m-a ajutat și, da, poate că încerc să găsesc o justificare, dar sunt atât de răvășit, de speriat și de disperat, încât nu numai că vreau s-o fac –, dar am mare nevoie s-o fac – și cred că și ea are nevoie.

Mă uit în ochii ei întunecați, lucind în lumina strecurată prin fereastră.

Ochi în care poți să te cufunzi și să te tot prăbușești...

Nu e mama fiului meu, nu e soția mea, nu ne-am clădit o viață împreună, dar cu toate astea o iubesc – și nu iubesc doar acea versiune a Danielei din mintea mea, din trecutul meu. O iubesc pe femeia reală de sub mine, din patul acesta de aici și de acum, oriunde ar fi asta, fiindcă e același aranjament al particulelor de materie – aceiași ochi, aceeași voce, același miros, același gust...

Iar ceea ce urmează nu e dragostea dintre doi oameni căsătoriți.

E sexul bâjbâit, frenetic, neprotejat, demn de bancheta din spate a mașinii, dar cui îi pasă? Totul are loc cu o energie de fuziune nucleară.

•
Puțin mai târziu, asudați și tremurând, cu membrele împletite, privim luminile orașului.

Inima Danielei bubuie și îi simt bătaile lângă a mea, rărindu-se treptat.

Bătând mai lent.

Și mai lent.

— Totul e-n regulă? șoptește ea. Aud roțițele învârtindu-se acolo, la etaj.

— Nu știi ce aș fi făcut dacă nu te-aș fi găsit.

— Ei bine, m-ai găsit. Și orice s-ar întâmpla, sunt aici, alături de tine. Știi asta, nu?

Degetele ei îmi mângâie dosul palmelor și se opresc lângă firul de ață legat de inelar.

— Ce-i asta? mă întrebă.

— O dovadă.

— Dovadă?

— Că nu mi-am pierdut mințile.

Se așterne din nou tăcerea.

Nu sunt sigur cât e ceasul, dar în mod cert e trecut de două dimineața.

Barurile sunt deja închise. Iar străzile sunt cufundate în liniștea lor obișnuită, cu excepția nopților cu viscol.

Aerul care pătrunde prin fereastra întredeschisă e aproape înghețat și adie peste trupurile noastre scaldate în sudoare.

— Trebuie să mă întorc la mine acasă, îi spun.

— Casa din Logan Square?

— Da.

— Pentru ce?

— După toate aparențele, am un birou acasă. Vreau să intru în computer, să văd exact la ce anume lucrăm. Poate că voi găsi și hârtii, notițe, ceva care să mă ajute să înțeleg ce se întâmplă cu mine.

— Pot să te duc eu cu mașina mâine-dimineață, la prima oră.

— Probabil că n-ar trebui s-o faci.

— De ce?

— S-ar putea să nu fie sigur.

— De ce să nu...

În camera de zi, un bufnet sonor răsună în ușă, de parcă cineva ar bate în tabla ei cu pumnul. Așa cum îmi imaginez că ar bate poliția.

— Cine naiba e la ora asta? întreb.

Daniela se ridică din pat și iese din cameră, încă goală.

Eu am nevoie de un minut ca să-mi găsesc boxerii în pătura răsucită și, până când reușesc să-i trag pe mine, Daniela reapare din dormitor într-un halat de casă.

Mergem amândoi în camera de zi. Bătăile în ușa continuă.

— Nu deschide! șoptesc.

— Evident că nu.

Se apleacă să se uite pe vizor și atunci sună telefonul.

Tresărim amândoi.

Ea traversează încăperea spre telefonul fără fir de pe măsuța de cafea.

Eu mă uit pe vizor și văd pe culoar un bărbat, stând cu spatele spre ușă.

Vorbește la mobil.

Daniela răspunde.

— Alo?

Bărbatul e îmbrăcat în negru: ghete Doc Martens, blugi, jachetă din piele.

— Cine e? întrebă Daniela în receptor.

Mă apropii de ea, arăt spre ușă și întreb fără glas, mișcându-mi doar buzele:

El e?

Ea încuviințează din cap.

— Ce vrea?

Daniela își îndreaptă un deget spre mine.

Aud vocea bărbatului simultan, de dincolo de ușă și din difuzorul telefonului.

— Nu știu despre ce vorbești, spune ea în receptor. Sunt doar eu aici, locuiesc singură și nu dau drumul unui necunoscut în casa mea la ora două...

Ușa se izbește de perete, iar lanțul e smuls din locul lui și zboară în celălalt capăt al încăperii. Bărbatul pășește înăuntru, ridicând în mână un revolver cu un tub lung și negru înșurubat pe țeavă.

Țintește spre amândoi și, în clipa în care închide ușa cu piciorul, simt un fum de țigară mai proaspăt și mai stătut pătrunzând în apartament.

— Pentru mine ai venit, spun eu. Ea n-are niciun amestec în toate astea.

E mai scund decât mine cu vreo trei sau patru centimetri, dar mai solid. E ras în cap și are ochii cenușii, cu o privire nu atât rece, cât detașată, de parcă nu m-ar percepe ca pe o ființă umană, ci ca pe un set de informații. Un șir de unu și de zerouri. Așa cum m-ar percepe un robot.

Îmi simt gura uscată.

Există un interval straniu între ceea ce se întâmplă și puterea mea de procesare. Ca o deconectare. Un decalaj. Ar trebui să fac ceva, să spun ceva, dar apariția lui intempestivă m-a paralizat.

— Vin cu tine, îi spun. Doar să...

Țeava armei se îndepărtează ușor de mine, ridicându-se în aer.

— Stai, nu..., exclamă Daniela, dar cuvintele îi sunt înghițite de o străfulgerare și de un trosnet mai puțin sonor decât o împușcătură obișnuită.

O boare fină și roșie mă orbește pentru o fracțiune de secundă, iar Daniela se lasă pe canapea, cu o gaură între ochii ei mari și întunecați.

Mă năpustesc spre ea urlând, dar fiecare moleculă din trupul meu se crispează, iar mușchii mi se încordează incontrollabil și mă prăbușesc peste măsuta de cafea, tremurând și icnind odată cu sticla spartă, în timp ce-mi spun că nimic din toate astea nu se întâmplă de fapt.

Fumătorul îmi răsuțește brațele inerte la spate, îmi încrucișează încheieturile și le leagă cu un colier autoblocant.

Pe urmă aud un zgomot ca de hârtie ruptă.

Îmi lipește pe gură o bucată de bandă adezivă și se așază în spatele meu, pe fotoliul din piele.

Urlu prin banda adezivă, rugându-mă ca nimic din toate astea să nu se întâmple – dar se întâmplă, iar eu nu pot face nimic ca să împiedic faptele.

Aud vocea bărbatului în spatele meu – calmă, într-un registru vocal mai înalt decât mi-aș fi închipuit.

— Salut, sunt aici... Nu, de ce să nu vii tu încoace...? Exact. Unde e serviciul de reciclare și gunoi. Poarta și ușa din spatele clădirii sunt deschise, ambele... Două ar fi bine. Noi suntem în stare destul de bună aici, dar știi cum stă treaba, să nu zăbovim... Mda... Mda... Bine, în regulă.

Efectele teribile ale ceea ce bănuiesc că a fost un Taser încep să se diminueze, dar sunt încă prea slăbit pentru a mă mișca.

Din poziția în care mă aflu, nu reușesc să văd decât jumătatea de jos a picioarelor Danielei. Urmăresc un fir de sânge curgându-i pe glezna dreaptă, traversându-i laba piciorului, trecându-i printre degete și formând o baltă pe podea.

Aud telefonul individului sunând.

— Salut, păpușă... răspunde el. Știu, dar n-am vrut să te trezesc... Da, a intervenit ceva... Nu știi, poate dimineață. Ce-ai zice dacă te-aș invita la un mic dejun la Golden Apple când termin aici? Apoi râde și adaugă: Bine. Și eu te iubesc. Vise plăcute!

Ochii mi se umplu de lacrimi.

Urlu prin banda adezivă, urlu până când gâtul începe să mă ardă, sperând să mă împuște sau să mă lovească și să mă lase inconștient – orice, numai să oprească durerea insuportabilă a acestui moment. Însă el nu pare să se sinchisească. Stă liniștit și tace, lăsându-mă să clocotesc și să strig.

ȘASE

Daniela stă în tribună, sub tabela de scor, mai sus de zidul îmbrăcat în iedera care delimitează terenul. E sâmbătă după-amiază, ultimul meci acasă al sezonului, iar ea e împreună cu Charlie și cu Jason, urmărindu-i pe Cubs luând bătaie pe arena lor arhiplină.

Ziua de toamnă e caldă și senină.

Liniștită.

Atemporală.

Aerul are miros de...

Alune prăjite.

Floricele de porumb.

Pahare de plastic pline cu bere.

Pentru Daniela, vuietul mulțimii are un efect ciudat de liniștitor; sunt așezați suficient de departe de punctul de bătaie pentru a sesiza decalajul dintre zvâcnetul bătei și trosnetul loviturii – diferența dintre viteza luminii și cea a sunetului – atunci când un jucător aruncă mingea peste zid.

A trecut o veșnicie de când au fost ultima oară pe stadion, deși veneau des la meciuri atunci când Charlie era mic. Când Jason a venit ieri cu ideea, ea a crezut inițial că Charlie n-avea să fie încântat, însă probabil că sugestia a stârnit un imbold nostalgic în mintea lui, fiindcă s-a arătat bucuros să vină, iar acum pare vesel și relaxat. Toți trei sunt veseli, un trio pe deplin fericit sub razele soarelui, mâncând hotdog în stil Chicago și privind jucătorii alergând prin iarba de un verde proaspăt.

Așezată între cei doi bărbați importanți din viața ei și moleșită de berea călduță, Daniela își spune că după-amiaza aceasta are în ea ceva diferit. Și nu e sigură dacă motivul e la ea, la Charlie sau la Jason. Charlie e pe deplin prezent și nu-și verifică telefonul la fiecare cinci secunde. Iar Jason pare mai fericit decât l-a văzut în ultimii lor ani. *Imponderabil* e cuvântul care îi vine în minte. Zâmbetul lui pare mai larg, mai strălucitor, mai lipsit de constrângeri.

Și nu-și poate ține mâinile departe de ea.

Totuși, poate că motivul acelei diferențe este ea. Poate că de vină sunt berea și transparența cristalină a luminii autumnale, și energia cumulată a spectatorilor.

Ceea ce e totuna cu a spune că poate e vorba de simplul fapt de a fi viu și a urmări un meci de baseball într-o zi de toamnă, în inima orașului.

•

Charlie are planuri după meci, așa că îl lasă în fața casei unui prieten din Logan Square. Se opresc apoi acasă și își schimbă hainele, după care ies în oraș doar ei doi, fără o țintă anume, fără un itinerar stabilit.

O plimbare de sâmbătă seara.

Strecurându-se prin traficul aglomerat de pe Lakeshore Drive, Daniela privește prin parbrizul Chevroletului Suburban, vechi de zece ani, și spune:

— Cred că știu ce vreau să facem mai întâi.

Treizeci de minute mai târziu, sunt așezați într-o gondolă a roții mari, înconjurați de lumini.

În vreme ce sunt ridicăți încet deasupra forfotei de pe Navy Pier, Daniela privește profilul elegant al orașului, iar Jason o ține strâns lângă el.

Ajunși în punctul cel mai de sus al rotației – la cincizeci de metri deasupra parcului de distracții –, Daniela simte mâna lui Jason prinzând-o de bărbie și întorcându-i fața spre el.

Sunt doar ei doi în gondolă.

Chiar și acolo, sus, aerul e dulce de la aroma fursecurilor și a vatei de zahăr.

Râsetele copiilor din carusel. O femeie strigând de bucurie la traseul de minigolf de dedesubt.

Dar intensitatea lui Jason e mai puternică decât toate.

Când o sărută, îi simte inima prin jachetă, răpăindu-i în piept.

Iau cina în oraș, la un restaurant mai elegant decât își pot permite, și vorbesc așa cum n-au mai vorbit de mulți ani.

Nu despre oameni sau despre întâmplări trecute, ci despre idei.

Termină o sticlă de Tempranillo. Comandă o a doua, spunându-și că poate își vor petrece noaptea în oraș.

E mult timp de când Daniela nu și-a mai văzut soțul atât de pasional, atât de sigur pe sine.

Are un foc interior, e din nou îndrăgostit de viață.

Pe la jumătatea celei de-a doua sticle de vin, o surprinde privind pe fereastră și o întreabă:

— La ce te gândești?

— E o întrebare periculoasă.

— Îmi dau seama.

— Mă gândesc la tine.

— Ce-i cu mine?

— Am impresia că încerci să mă duci în pat, spune ea râzând. Adică mi se pare că încerci, când de fapt nu e nevoie să încerci. Suntem căsătoriți de mult timp și am senzația că...

— Te curtez?

— Exact. Să nu mă înțelegi greșit: nu mă plâng. Deloc. E ceva extraordinar. Numai că nu înțeleg de unde vine asta. Te simți bine? E ceva în neregulă și nu vrei să-mi spui?

— Sunt bine.

— Atunci... totul e fiindcă a fost cât pe-acți să fii lovit de un taxi cu două seri în urmă?

— Nu știu dacă mi-a trecut toată viața prin fața ochilor sau s-a întâmplat altceva, însă când m-am întors acasă, totul mi s-a părut altfel. Mai real. Tu, în mod special. Chiar și acum am impresia că te văd pentru prima dată și am un fior de emoție în stomac. Mă gândesc la tine în fiecare secundă. Mă gândesc la toate alegerile pe care le-am făcut și care au creat acest moment. La clipa asta în care stăm aici împreună, la masa asta superbă. Și mă mai gândesc la toate evenimentele posibile care ar fi putut împiedica acest moment. Și totul mi se pare... nu știu...

— Cum?

— Atât de fragil!

Acum, el devine gânditor pentru o clipă, dar într-un târziu adaugă:

— E înfricoșătoare ideea că fiecare gând al nostru, fiecare alegere pe care o facem în viață se ramifică într-o altă lume. După meciul de baseball de azi, ne-am dus pe chei și pe urmă am venit aici, la cină, nu-i așa? Dar asta e doar o versiune a ceea ce s-a întâmplat. Într-o altă realitate, în loc de chei, ne-am dus la un concert. În alta, am stat acasă, iar în alta, am fost implicați într-un accident fatal pe Lakeshore Drive și n-am mai ajuns nicăieri.

— Dar celelalte realități nu există.

— Dimpotrivă, sunt la fel de reale precum cea pe care o trăim amândoi în acest moment.

— Cum se poate așa ceva?

— E un mister. Există însă unele indicii. Majoritatea astrofizicienilor sunt de părere că forța care ține stelele și galaxiile laolaltă – cea care face ca întregul univers să funcționeze – este generată de o substanță prezumtivă pe care n-o putem observa sau măsura în mod direct. Una pe care ei o numesc materie întunecată. Din această materie întunecată este alcătuită cea mai mare parte a universului cunoscut.

— Și ce anume este ea, mai exact?

— Nimeni nu știe cu certitudine. Fizicienii au încercat să elaboreze teorii noi, care să explice de unde provine și ce este de fapt. Știm că are forță gravitațională, la fel ca materia obișnuită, dar trebuie să fie constituită din ceva cu totul nou.

— O nouă formă de materie!

— Exact. Unii specialiști în teoria stringurilor cred că materia întunecată ar putea sugera existența multiversului.

Ea rămâne pe gânduri câteva clipe, după care întreabă:

— Și toate aceste alte realități... unde sunt?

— Imaginează-ți că ești un pește și că înoți într-un lac. Poți să te deplasezi înainte și înapoi, la dreapta și la stânga, dar niciodată în sus și afară din apă. Dacă cineva ar sta pe malul lacului și s-ar uita la tine, habar n-ai avea că respectivul se află acolo. Pentru tine, lacul tău mic este universul întreg. Imaginează-ți mai departe că acel cineva întinde mâna și te scoate din apă. În clipa aceea îți dai seama că tot ce ai crezut tu că e lumea întreagă e de fapt doar un lăcușor. Vezi în jur alte lacuri... copaci... cerul de deasupra. Și înțelegi că ești o parte dintr-o realitate mult mai cuprinzătoare și mai enigmatică decât ți-ai fi putut închipui vreodată.

Daniela se lasă pe spate, rezemându-se de spătarul scaunului, și ia o înghițitură de vin.

— Deci toate aceste mii de alte lacuri sunt pretutindeni în jurul nostru, chiar în clipa asta... numai că noi nu le putem vedea?

— Exact.

Înainte, Jason obișnuia să vorbească mereu astfel. O ținea trează până noaptea târziu, expunându-i teorii extravagante, uneori încercând să testeze terenul și în cea mai mare parte a timpului străduindu-se de fapt s-o impresioneze pe ea.

Pe atunci, funcționase.

Funcționează și acum.

Ea întoarce capul pentru câteva momente, privind dincolo de masă, pe fereastră, urmărind apa curgând lin și lumina clădirilor din jur tremurând într-un fel de licăr continuu pe suprafața sticloasă a râului.

Într-un târziu se uită din nou la el peste marginea paharului cu vin și privirile li se întâlnesc, despărțite de flăcările pâlpâitoare ale lumânărilor.

— Și crezi, întreabă ea, că într-unul dintre lacurile acelea există o altă versiune a ta care și-a continuat cercetările? Care și-a dus la îndeplinire toate planurile de la douăzeci de ani, înainte ca viața să intervină în calea lor?

El surâde.

— Ideea mi-a trecut prin minte.

— Și poate există o versiune a mea care a devenit o artistă celebră? Care a dat toate astea la schimb pentru o carieră artistică?

Jason se apleacă în față, împingând farfuriile într-o parte pentru a-i lua mâinile într-ale sale, pe deasupra mesei.

— Dacă există milioane de lacuri, cu versiuni ale mele și ale tale ducând vieți mai asemănătoare sau mai diferite, niciuna dintre ele nu e mai fericită decât cea de aici, acum. Sunt sigur de asta ca de nimic altceva pe lume.

ȘAPTE

Becul fără abajur din tavan revarsă o lumină crudă și tremurătoare în celula minusculă. Sunt imobilizat într-un pat cu cadru metalic, cu gleznele și cu încheieturile mâinilor legate unele de altele și prinse cu carabine de buloane fixate în zid.

Cele trei yale se descuie, dar sunt prea sedat ca să mai pot tresări măcar. Ușa se deschide.

Leighton poartă smoching și ochelari cu ramă subțire.

Când se apropie, simt un damf de colonie și apoi izul de băutură din răsuflarea lui. Șampanie? Oare de unde a venit? De la vreo petrecere? Vreo gală caritabilă? La reverul satinat al smochingului are prinsă o panglică roz.

Se așază încet pe marginea saltelei subțiri ca o foaie de hârtie. Are o privire gravă și incredibil de tristă.

— Sunt sigur că ai multe lucruri de spus, Jason, dar sper să-mi dai voie mie să vorbesc primul. Îmi asum în mare parte vina pentru tot ceea ce s-a întâmplat. Te-ai întors, iar noi nu eram pregătiți pentru starea ta atât de... dificilă, cum a fost. Cum e încă. Am dat greș și îmi pare rău pentru asta. Nu știu ce altceva să spun. Doar că... regret tot ce s-a petrecut. Întoarcerea ta ar fi trebuit să fie o sărbătoare.

Chiar așa puternic sedat cum sunt, tot tremur de durere. Și de furie.

— Individul care a venit în apartamentul Danielei... tu l-ai trimis după mine? Îl întreb.

— Nu mi-ai dat de ales. Simpla posibilitate de a-i fi povestit ei despre locul ăsta...

— I-ai cerut s-o ucidă?

— Jason...

— I-ai cerut?

Nu răspunde, însă și tăcerea este un răspuns.

Mă uit în ochii lui și nu mă pot gândi decât la cum să-i sfâșii fața, să-i sfârtec carnea de pe țeastă.

— Scârnăvie...

Glasul mi se taie.

Hohotesc.

Nu-mi pot goni din minte imaginea sângelui șiroind pe piciorul gol al Danielei.

— Îmi pare foarte rău, fratele meu!

Leighton întinde palma și o așază pe brațul meu, iar eu aproape că-mi disloc umărul smucindu-mă departe de el.

— Nu pune mâna pe mine!

— Ești în celula asta de aproape douăzeci și patru de ore. Nu-mi face nicio plăcere să te țin legat și sedat astfel, dar atât timp cât continui să fii un pericol pentru tine și pentru ceilalți, situația nu are cum să se schimbe. Trebuie să mănânci și să bei ceva. Vrei?

Îmi fixează privirea asupra unei crăpături din zid – și-mi imaginez că voi face o alta izbindu-l cu țeasta lui Leighton. Lovind betonul cu capul lui din nou, până când nu mai rămâne nimic în afara unui terci roșu.

— Jason, ori le dai voie să te hrănească, ori îți introduci un tub gastric în stomac.

Aș vrea să-i spun că o să-l omor. Pe el și pe toți ceilalți din laboratorul ăsta. Simt cuvintele urcându-mi în gât, dar rațiunea are câștig de cauză – la urma urmei, sunt în totalitate la mila lui.

— Știu că ce ai văzut acolo, în apartament, a fost cumplit și îmi pare rău pentru asta. Aș vrea să nu se fi întâmplat nimic, dar uneori situația devine atât de... Uite ce e, te rog să mă crezi că îmi pare foarte, foarte rău fiindcă a trebuit să vezi așa ceva.

Apoi se ridică, se apropie de ușă și o deschide. Din prag se uită la mine, cu fața pe jumătate în lumină, pe jumătate în penumbră, și spune:

— Poate că nu asta vrei să auzi acum, dar fără tine nu ar fi existat locul ăsta. Niciunul dintre noi nu s-ar afla aici dacă n-ar fi existat munca și inteligența ta strălucită. N-o să permit nimănui să uite asta – și mai cu seamă ție.

•

Mă liniștesc.

Mă prefac doar că mă liniștesc.

Fiindcă nu mă ajută cu nimic să rămân așa legat în celula asta mică.

Din pat ridic privirea spre camera de supraveghere montată deasupra ușii și îl chem pe Leighton. Cinci minute mai târziu îmi desfăce legăturile, spunându-mi:

— Cred că mă bucur la fel de mult ca tine să-ți scot chestiile astea.

Și-mi întinde mâna, ajutându-mă să mă ridic.

Încheieturile îmi sunt o rană vie din cauza legăturilor din piele.

Gura mi-e uscată. Aproape că delirez de sete.

— Te simți mai bine? mă întreabă Leighton.

Îmi spun că primul meu impuls, atunci când m-am trezit în celula asta, a fost unul corect: să fiu cel care cred ei că sunt. Și singura modalitate de a o face este să mă prefac că nu-mi mai amintesc nimic, nici măcar cine sunt. Să-i las pe ei să completeze spațiile goale. Fiindcă, dacă nu sunt cel care își închipuie ei că sunt, nu le voi mai folosi la nimic.

Și nu voi mai ieși viu din laboratorul ăsta.

— M-am speriat, îi spun. De aia am fugit.

— E perfect logic.

— Îmi pare rău pentru problemele pe care ți le-am făcut, dar trebuie să înțelegi că... mă simt pierdut. În locul ultimilor zece ani din viața mea nu mai e nimic, decât un mare gol.

— Iar noi vom face tot ce ne stă în puteri ca să te ajutăm să-ți recapeți memoria. Să-ți revii. Punem în funcțiune scannerul RMN. Te evaluăm pentru un posibil sindrom de stres posttraumatic. Psihiatra noastră, Amanda Lucas, va veni în scurt timp să discute cu tine. Ai cuvântul meu că nu ne vom opri până când nu-i vom da de cap situației ăsteia. Până când nu-ți vei reveni complet.

— Ți mulțumesc.

— Și tu ai face la fel pentru mine. Uite ce-i, habar n-am prin ce ai trecut tu în ultimele paisprezece luni, dar omul pe care-l cunosc de unsprezece ani, colegul și prietenul meu care a construit locul acesta împreună cu mine... omul ăsta e închis undeva acolo, în creierul tău, și n-am să mă dau înapoi de la nimic pentru a-l regăsi.

Un gând terifiant: dacă are dreptate?

Cred că știi bine cine sunt. Dar o parte din mine se întreabă... Dacă amintirile pe care le am despre viața mea – de soț, de tată și de profesor – nu sunt adevărate? Dacă sunt doar un efect secundar al traumei cerebrale pe care am suferit-o lucrând în laboratorul ăsta? Dacă sunt de fapt cel pe care toți cei din lumea asta îl cred a fi?

Ba nu.

Știi bine cine sunt.

Așezat pe marginea saltelei, Leighton își ridică picioarele și se sprijină de tăblia de la capul patului.

— Trebuie să te întreb ceva, continuă el. Ce căutai acasă la femeia aceea?

— Nu știu sigur, mint eu.

— De unde o cunoști?

Mă străduiesc din greu să-mi înăbuș lacrimile și furia.

— Obișnuiam să ies cu ea cu mult timp în urmă.

— Hai să ne întoarcem la început. După ce ai fugit prin fereastra de la baie, cu trei nopți în urmă, cum ai ajuns la tine acasă, în Logan Square?

— Cu un taxi.

— I-ai spus șoferului ceva despre locul din care veneai?

— Sigur că nu.

— Bun. Și după ce ne-ai tras clapa acasă, unde te-ai dus?

Mint din nou.

— Am rătăcit pe străzi toată noaptea. Eram speriat, dezorientat. A doua zi am văzut un poster cu expoziția de artă a Danielei. Așa am găsit-o.

— Ai mai vorbit și cu altcineva în afară de ea?

Ryan.

— Nu.

— Ești sigur?

— Da. M-am dus acasă la ea, iar în apartament am fost doar noi doi, până când...

— Trebuie să înțelegi că suntem devotați cu toții acestui proiect. Muncii tale. Suntem cu toții implicați. Fiecare dintre noi și-ar da viața ca să-l protejeze. Inclusiv tu.

Împușcătura. Gaura neagră din fruntea ei.

— Mă doare inima să te văd așa, Jason.

O spune cu o amărăciune autentică și cu părere de rău. Îmi dau seama după privirea lui.

— Eram prieteni? îl întreb.

Încuviințează din cap cu dinții strânși, de parcă și-ar ține cu greu în frâu un val de emoții.

— Mi-e greu să înțeleg, adaug, cum este posibil ca tu și cei de aici să considerați acceptabilă uciderea unui om pentru a proteja laboratorul ăsta.

— Lui Jason Dessen – cel pe care îl știu eu – nu i-ar fi păsat de ceea ce i s-a întâmplat Danielei Vargas. Nu spun că s-ar fi bucurat. Niciunul dintre noi nu se bucură. Mie îmi face rău să mă gândesc la asta. Dar ar fi acceptat situația fără probleme.

Clatin din cap.

— Ai uitat ce am construit împreună, continuă el.

— Atunci, arată-mi tu.

•

Sunt dus să mă spăl și să mănânc și primesc haine noi.

După prânz, iau împreună cu Leighton un ascensor de serviciu și coborâm la subnivelul patru.

Ultima dată când am străbătut acest coridor, pereții erau îmbrăcați în plastic, iar eu habar n-aveam unde mă aflu. Nu fusesem încă amenințat. Nu mi se spusese clar că nu am voie să plec.

Dar remarcasem deja că eram rareori lăsat singur cu Leighton. Doi bărbați cu alură de polițiști erau mereu în apropiere, ca și acum. Mi-i amintesc din prima noapte aici.

— Sunt patru niveluri, îmi explică Leighton. Sala de sport, sala de recreere, sala de mese și câteva dormitoare la etajul unu. Laboratoarele, sălile de igienizare și cele de conferințe sunt la doi. Subnivelul trei este dedicat producției, iar la patru sunt infirmeria și sala de control a misiunii.

Ne apropiem de două uși ca de seif, care par suficient de impunătoare pentru a proteja secrete de stat. Leighton se oprește în dreptul unui ecran tactil montat pe perete, lângă uși, scoate din buzunar un card de acces și-l ridică sub scanner.

O voce feminină computerizată rostește:

— Numele, vă rog.

— Leighton Vance, răspunde el, aplecându-se spre scanner.

— Parola de acces.

— Unu, unu, opt, șapte.

— Recunoaștere vocală confirmată. Bun venit, dr. Vance.

Tresar la auzul unui bâzâit, al cărui ecou reverberează pe coridor, în spatele nostru.

Ușile se deschid lent.

Pășesc într-un hangar.

Din plafonul înalt se revarsă în jos mai multe lumini, reliefând un cub cu latura de patru metri, de culoarea plumbului.

Pulsul mi se accelerează. Nu-mi vine să cred ce văd.

Probabil că Leighton îmi sesizează uimirea, fiindcă întrebă:

— Splendid, nu-i așa?

Splendid e puțin spus.

Inițial mi se pare că zumzetul care se aude în hangar provine de la luminile electrice, dar pe urmă îmi dau seama că nu se poate. E un sunet atât de profund, încât îl simt la baza coloanei vertebrale, precum vibrația la frecvență ultrajoasă a unui motor uriaș.

Mă apropiu de cub ca hipnotizat.

Niciodată n-aș fi crezut că-l voi vedea în realitate, la mărimea asta.

De aproape, e limpede că suprafața nu e netedă, ci are neregularități care reflectă lumina în așa fel, încât pare multifățetată, aproape translucidă.

Leighton face un semn spre pardoseala imaculată din beton care lucrează în lumina din hangar.

— Exact acolo te-am găsit zăcând inconștient.

Pășim fără grabă de-a lungul unei laturi a cubului. Întind mâna și ating suprafața cu vârful degetelor. E rece.

— Acum unsprezece ani, adaugă Leighton, după ce ai câștigat premiul Pavia, am luat legătura cu tine și ți-am spus că avem cinci miliarde de dolari. Puteam construi cu ei o navă spațială, dar ți i-am dat ție pe toți. Ca să vedem ce poți realiza cu resurse nelimitate.

— Cercetările mele sunt aici? Notițele mele?

— Firește.

Ajungem în celălalt capăt al cubului, iar el mă conduce dincolo de colț, pe cealaltă latură, pe care a fost decupată o ușă.

— Ce-i înăuntru? Îl întreb.

— Află singur.

Partea de jos a cadrului ușii se află cam la treizeci de centimetri de pardoseala hangarului.

Apăs pe clanță, deschid ușa și dau să pășesc înăuntru. Leighton îmi pune o mână pe umăr.

— Până aici, mă oprește el. Pentru siguranța ta.

— E periculos?

— Tu ai fost a treia persoană care a intrat. Alte două au pășit înăuntru după tine. Până acum, doar tu te-ai mai întors.

— Dar cu ceilalți ce s-a întâmplat?

— Nu știm. Dispozitivele de înregistrare nu pot fi folosite în interior. Singurele relații la care putem spera deocamdată trebuie să vină din partea cuiva care izbutește să se întoarcă. Așa cum te-ai întors tu.

Interiorul cubului e gol și întunecat. Pereții, podeaua și plafonul sunt lucrate din același material ca și exteriorul.

— E izolat fonic, antiradiații, etanș și, așa cum bănuiești probabil, emite un câmp magnetic puternic.

Când trag ușa, sunetul unei încuietori care se închide răsună dinăuntru.

Cubul aflat în fața mea e ca un vis eșuat, renăscut din morți.

Cercetările mele dinainte de a împlini treizeci de ani implicau o cutie în mare parte ca aceasta. Numai că era un cub cu latura de *doi centimetri*, menit să pună un obiect macroscopic în superpoziție. Adică în ceea ce fizicienii numesc uneori, cu un umor de înțeles doar pentru ei, în stare de pisică, aluzia fiind la pisica lui Schrödinger⁶, din cunoscutul experiment teoretic.

Schrödinger și-a imaginat o pisică, o fiolă cu otravă și o sursă radioactivă, închise într-o cutie etanșă. Un senzor interior măsoară nivelul radioactivității, de pildă dezintegrarea unui atom, care duce la spargerea fiolei și la eliberarea otrăvii care ucide pisica. Dar atomul respectiv are o probabilitate egală de a se dezintegra sau a nu se dezintegra. Experimentul mental constituie o modalitate ingenioasă de a corela un rezultat din lumea clasică, lumea noastră, cu un eveniment la nivel cuantic.

Interpretarea de la Copenhaga a mecanicii cuantice sugerează o bizarerie: înainte de a deschide cutia, deci înainte de apariția unui observator, atomul există într-o superpoziție – o stare nedeterminată, de dezintegrare și concomitent de nedezintegrare, ceea ce înseamnă că pisica e deopotrivă vie și moartă. Și abia atunci când cutia e deschisă și evenimentul este observat, funcția de undă colapsează într-una dintre cele două stări.

Cu alte cuvinte, noi, observatorii, vedem doar unul dintre cele două rezultate posibile.

Spre exemplu, o pisică moartă.

Și asta devine realitatea noastră.

---

⁶ Erwin Schrödinger, fizician austriac laureat al premiului Nobel, cu contribuții majore în domeniul fizicii cuantice, cunoscut și pentru celebrul experiment ipotetic pe care l-a imaginat în 1935 și care îi poartă numele. (n.tr.).

Dar mai departe lucrurile devin și mai bizare.

Există oare o altă lume, la fel de reală ca aceasta pe care o cunoaștem noi, o lume în care deschidem cutia și găsim pisica vie, torcând?

Interpretarea lumii multiple a mecanicii cuantice spune că da. Și că, atunci când deschidem cutia, survine o ramificare a universului. Într-un univers găsim o pisică moartă; în altul descoperim o pisică vie. Iar cel care ucide pisica sau o lasă în viață este actul în sine al *observării*.

Iar bizareria nu se oprește aici. Fiindcă acest gen de observare se întâmplă *permanent*. Deci, dacă universul se ramifică de fiecare dată când ceva este observat, înseamnă că există un număr inimaginabil, infinit de universuri – un multivers –, în care absolut tot ce se poate întâmpla se întâmplă.

În privința cubului meu mic, ideea era aceea de a crea un mediu protejat împotriva observației și a stimulilor exteriori, așa încât obiectul meu microscopic – un disc din nitrit de aluminiu măsurând 40 de micrometri în diametru și format din circa un trilion de atomi – să poată exista în acea stare nedeterminată și să nu colapseze ca urmare a interacțiunilor cu mediul.

Nu am reușit să soluționez problema înainte să mi se epuizeze fondurile, însă după toate aparențele, o altă versiune a mea a făcut-o. Și apoi a transpus întregul concept la un nivel inimaginabil. Fiindcă, dacă ceea ce spune Leighton este adevărat, cubul ăsta reușește să facă un lucru care, în conformitate cu tot ceea ce știu eu din fizică, este imposibil.

Mă simt rușinat, ca și când aș fi pierdut o cursă în fața unui adversar mai bun. Un profesionist cu o viziune științifică extraordinară construisese cubul acesta.

Un alter ego al meu mai inteligent și mai priceput decât mine.

Mă uit la Leighton.

— Funcționează? îl întreb.

— Faptul că te afli aici, lângă mine, pare să sugereze că da.

— Nu pricep. Dacă vrei să pui o particulă în stare cuantică în laborator, ar trebui să construiești o cameră de deprivare. Să elimini orice lumină, să extragi tot aerul și să cobori temperatura la o fracțiune de grad peste valoarea de zero absolut. Un om ar fi ucis în mod instantaneu. Și cu cât ai merge la dimensiuni mai mari, cu atât fragilitatea ar crește. Chiar dacă suntem în subteran, există tot felul de particule – neutrino, radiații cosmice – care trec prin acest cub și care ar putea afecta o stare cuantică. Dificultățile par insurmontabile.

— Nu știu ce să-ți spun... Tu le-ai depășit.

— Cum?

Leighton zâmbește.

— Știi, totul părea să aibă sens când mi-ai explicat tu, însă eu nu mă pricep să-ți explic ție. Ar trebui să-ți citești notițele. Ceea ce pot să-ți spun însă e că în cubul acesta se creează și se menține un mediu în care obiectele obișnuite pot exista în stare de superpoziție cuantică.

— Inclusiv oamenii?

— Inclusiv oamenii.

Bun.

Deși tot ceea ce știu din fizică îmi arată că e imposibil, se pare că am descoperit o modalitate de a crea un mediu cuantic fertil la scară macroscopică, folosind poate un câmp magnetic pentru a cupla obiectele la interior cu sistemul cuantic la scară atomică.

Dar cum rămâne cu ocupantul cubului? Ocupanții sunt și ei observatori.

Trăim într-o stare de decoerență⁷ într-una dintre realități, fiindcă ne observăm permanent mediul și ne colapsăm propria funcție de undă.

Dar altul trebuie să fie mecanismul.

— Vino, mă îndeamnă Leighton. Vreau să-ți arăt ceva.

Mă conduce spre un șir de ferestre de pe peretele opus ușii din cub. Trecându-și cardul de acces prin dreptul altei uși securizate, mă invită într-o sală care aduce cu un centru de comunicații sau cu cel de control al unei misiuni spațiale.

Pe moment, numai unul dintre punctele de lucru este ocupat, de o femeie cu picioarele ridicate pe birou și cu urechile acoperite de căști, care nu remarcă sosirea noastră.

— Această stație e supravegheată douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, șapte zile pe săptămână, îmi explică Leighton. Facem cu rândul toți, așteptând să se întoarcă cineva.

Apoi, așezându-se la terminalul unui computer, tastează o serie de coduri de acces și răsfoiește o serie de fișiere, până când găsește ceea ce căuta: un fișier video, pe care îl deschide.

Este un clip HD filmat cu o cameră orientată spre ușa cubului, poziționată probabil chiar deasupra ferestrelor de aici.

În partea de jos a ecranului văd marca temporală de acum paisprezece luni, cu ceasul măsurând timpul până la sutimea de secundă.

Un bărbat intră în cadru și se apropie de cub.

Are în spate un rucsac peste costumul spațial aerodinamic, a cărui cască o ține sub brațul stâng. Ajuns în fața ușii, apasă clanța și o deschide. Înainte de a păși înăuntru, se întoarce și se uită peste umăr, drept în cameră.

Sunt eu.

Fac un semn cu mâna, intru în cub și închid ușa în urma mea.

Leighton mărește viteza de redare. Cubul stă în continuare nemișcat și cincizeci de minute se scurg în ritm accelerat. Apoi readuce viteza de redare la normal, când o altă persoană intră în cadru.

---

⁷ În mecanica cuantică, decoerență este mecanismul prin care un sistem cuantic interacționează cu mediul său și generează o aparență a colapsului funcției de undă. (n.tr.).

O femeie cu păr lung și castaniu se apropie de cub și deschide ușa.

Imaginea se schimbă cu cea luată de o cameră GoPro montată pe cap. Aceasta panoramează pe interiorul cubului, în timp ce o rază de lumină mătură podeaua și pereții goi, reflectată de suprafața metalică rugoasă.

— Și... puf! exclamă Leighton. Ai dispărut. Până... în urmă cu trei zile și jumătate, adaugă el, deschizând un alt fișier.

Mă văd ieșind din cub împleticindu-mă, apoi prăbușindu-mă la podea, aproape ca și când aș fi fost împins din interior. Mai trece un timp, după care văd apărând echipa de decontaminare, care mă așază pe o targă.

Mă frapează senzația acută de suprarrealism pe care mi-o inspiră faptul că urmăresc înregistrarea momentului exact în care a început acest coșmar, devenit acum viața mea.

Primele mele clipe în această lume întoarsă pe dos.

•

Unul dintre dormitoare de la subnivelul unu a fost pregătit deja pentru mine – o evoluție bine-venită după celula în care am fost ținut.

Pat somptuos. Baie complet echipată. Un birou pe care se află o vază cu flori al căror parfum se simte în aer.

— Sper că te vei simți mai confortabil aici, începe Leighton, apoi adaugă: Trebuie să-ți spun doar atât: te rog să nu încerci să te sinucizi, fiindcă suntem cu toții cu ochii pe tine. Dincolo de ușa asta vor fi permanent oameni gata să te împiedice și vei fi nevoit să te întorci în celula aia dezgustătoare, în cămașă de forță. Dacă te simți disperat, ridică telefonul și spune-i celui care răspunde să mă caute. Nu sta să suferi în tăcere. Ai aici – continuă el arătând spre laptopul de pe birou – rezultatele muncii tale din ultimii cincisprezece ani. Chiar dinainte de cercetările pe care le-ai făcut la Velocity Laboratories. Nimic nu e protejat cu parolă. Citește tot ce vrei. Poate că-ți va stârni vreo amintire.

Apoi se îndreaptă spre ușă și, înainte de a ieși din încăpere, îmi aruncă o privire peste umăr și spune:

— Apropo, ușa asta va sta încuiată. Și cu un zâmbet, adaugă: Dar numai pentru siguranța ta.

•

Mă așez în pat cu laptopul, încercând să descifrez volumul uriaș de informații conținut în zeci de mii de fișiere.

Totul e organizat pe ani și începe dinainte de a fi câștigat premiul Pavia, din anii de facultate, când am simțit primele îmbolduri ale ambiției mele de o viață.

Primele fișiere conțin informații care îmi sunt cunoscute – ciornele unei lucrări care avea să devină prima mea carte publicată, extrase din articole pe aceeași temă, totul culminând cu anii petrecuți în laboratorul Universității din Chicago și cu construirea primului cub.

Datele din laboratorul steril sunt meticolos sortate.

Citesc fișierele din laptop până când încep să văd dublu și nici chiar atunci nu mă întrerup, urmărind cum cercetările mele progresează și trec de momentul în care știu că m-am oprit în versiunea pe care o cunosc *eu* a vieții mele.

E ca și când ai uita totul despre tine și ți-ai citi apoi biografia.

Am lucrat zi de zi.

Însemnările mi-au devenit tot mai clare, mai detaliate, mai concentrate.

Dar încă mă străduiam să găsesc o modalitate de a crea o superpoziție a discului microscopic, iar frustrarea și disperarea pe care le resimțeam răzbat clar din notițe.

Nu-mi mai pot ține ochii deschiși. Sting veioza de pe noptieră și trag pătura pe mine.

E întuneric beznă. Unicul punct de lumină din dormitor e un led verde aflat sus, pe peretele opus patului. O cameră care filmează în infraroșu. Cineva îmi urmărește fiecare mișcare, fiecare răsuflare.

Închid ochii, încercând s-o ignor.

Dar văd în dosul pleoapelor aceeași imagine care mă bântuie ori de câte ori închid ochii: sângele șiroind pe glezna ei, scurgându-i-se pe piciorul gol.

Și gaura neagră dintre ochi.

Ar fi atât de ușor să cedez!

Să clachez...

În întuneric, ating ața legată în jurul inelarului și îmi reamintesc că viața mea cealaltă este cea reală, că încă există pe undeva.

Ca și când aş sta pe plajă și valurile mi-ar trage nisipul de sub tălpi, ducându-l înapoi în mare, simt cum lumea mea și realitatea care o susține se îndepărtează de mine tot mai mult.

Și mă întreb: dacă nu mă zbat cu suficientă energie împotriva ei, oare această realitate se va solidifica treptat și mă va absorbi în ea?

Mă trezesc brusc.

Cineva bate în ușă.

Aprind lumina și cobor din pat dezorientat; habar n-am cât am dormit.

Bătăile devin mai insistente.

— Imediat! strig.

Încerc să deschid ușa, însă e încuiată pe dinafară. Aud yala descuindu-se și ușa se deschide.

Am nevoie de câteva clipe pentru a-mi da seama când și unde am mai văzut-o pe femeia în rochie neagră, strâmtă, care stă în prag cu două cești de cafea în mână și cu un carnetel sub braț. Și apoi îmi amintesc: aici. E cea care a condus – sau a încercat să conducă – acea bizară ședință de briefing în noaptea în care mi-am recăpătat cunoștința în fața cubului.

— Bună, Jason. Amanda Lucas.

— Ah, da.

— Scuză-mă, n-am vrut să dau buzna peste tine.

— Nicio problemă, e-n regulă.

— Ai puțin timp să stăm de vorbă?

— Ăăă... sigur.

Îi fac loc să intre și închid ușa, după care îi trag scaunul de la birou. Ea îmi întinde o ceașcă din plastic.

— Ți-am adus cafea, dacă vrei.

— Te rog, îi spun, luând ceașca. Mulțumesc.

Mă așez pe marginea patului. Cafeaua îmi încălzește palmele.

— Aveau și o variantă cu aromă de ciocolată și alune, dar tu o preferi simplă, nu-i așa?

Iau o înghițitură.

— Da, e perfect așa.

Soarbe și ea din cafeaua ei, după care spune:

— Probabil că totul e foarte ciudat pentru tine.

— Așa s-ar zice.

— Ți-a spus Leighton că aş putea veni să discutăm?

— Da.

— Bun. Eu sunt psihiatra laboratorului. Lucrez aici de aproape nouă ani. Am toate certificările necesare. Am lucrat la un cabinet particular înainte de a veni la Velocity Laboratories. Te deranjează să-mi răspunzi la câteva întrebări?

— Nicio problemă.

— Ai menționat în dialogul cu Leighton... Se oprește o clipă și deschide carnetelul, apoi reia: Citez: „În locul ultimilor zece ani din viața mea nu mai e nimic, decât un mare gol”. Corect?

— Da.

Notează ceva cu creionul în carnet.

— Jason, ai asistat sau ai trecut tu însuși recent prin vreun eveniment cu risc letal, care ți-a provocat sentimente intense de frică, de neajutorare sau de groază?

— Am văzut-o pe Daniela Vargas împușcată în cap exact sub ochii mei.

— Ce vrei să spui?

— Voi mi-ați ucis... ați ucis-o pe femeia cu care eram. Exact înainte de a fi adus aici. Stai puțin, exclam, văzând că Amanda pare sincer uluită. Nu știi nimic despre asta?

Înghite cu greu și își recapătă stăpânirea de sine.

— Trebuie să fi fost îngrozitor, Jason.

Rostește cuvintele ca și cum s-ar îndoi de spusele mele.

— Crezi că mint, că am inventat totul?

— Sunt curioasă dacă-ți amintești ceva din cub sau din ce s-a întâmplat în ultimele paisprezece luni.

— Așa cum am mai spus, nu am nicio amintire din perioada aceea.

Mai notează ceva în carnet, apoi continuă:

— Interesant, deși poate că nu-ți aduci aminte de asta... dar în cursul foarte scurtului nostru briefing, ai zis că ultimul lucru pe care ți-l amintești e că te afli într-un bar din Logan Square.

— Nu-mi aduc aminte să fi zis așa ceva. Eram destul de confuz pe atunci.

— Firește. Deci n-ai nicio amintire din cub. În regulă, întrebările următoare cer doar răspunsuri de tip da sau nu. Ai probleme cu somnul?

— Nu.

— Iritabilitate sau mânie sporite?

— Nu chiar.

— Probleme de concentrare?

— Nu cred.

— Te simți alert?

— Da.

— Bine. Ai remarcat că ai un exagerat reflex de tresărire?

— Nu... nu sunt sigur.

— Uneori, o situație de stres extrem poate declanșa o așa-numită stare de amnezie psihogenă – o disfuncție a memoriei în absența unei afectări cerebrale de natură structurală. Am senzația că vom exclude, odată cu RMN-ul de astăzi, orice afectare cerebrală structurală, ceea ce înseamnă că amintirile tale din ultimele paisprezece luni încă există. Numai că sunt adânc îngropate în mintea ta. Iar datoria mea este să te ajut să le scoți la suprafață.

Beau din cafea.

— Cum anume?

— Există o serie de opțiuni terapeutice pe care le putem încerca. Psihoterapie, terapie cognitivă, terapie creativă. Chiar și hipnoză clinică. Aș vrea să știi că pentru mine nu e nimic mai important decât să te ajut să treci peste această situație.

Mă privește în ochi cu o neașteptată și deconcertantă intensitate, de parcă misterele existenței umane în sine ar fi înscrise pe corneea mea.

— Chiar nu mă cunoști? mă întreabă apoi.

— Nu.

Se ridică de pe scaun și își strânge lucrurile.

— Leighton va veni în curând să te conducă la RMN. Eu vreau doar să te ajut, Jason, așa cum pot. Dacă nu-ți amintești de mine, nu e nicio problemă. Trebuie doar să știi că îți sunt prietenă. Toți cei din laborator îți sunt prieteni. Ne aflăm aici datorită ție. Și considerăm cu toții, în mod automat, că tu știi asta, așa că te rog să nu uiți un lucru: ne plecăm în fața ta, a minții tale și a dispozitivului pe care l-ai construit.

În pragul ușii se oprește și se întoarce spre mine.

— Cum o cheamă pe femeia aceea? Cea pe care crezi că ai văzut-o ucisă.

— Nu *cred* că am văzut-o. Am văzut-o cu adevărat. Și o cheamă Daniela Vargas.

•
Îmi petrec restul dimineții așezat la birou, mâncându-mi micul dejun și răsfoind fișierele care documentează realizări științifice despre care nu-mi amintesc nimic.

În ciuda circumstanțelor în care mă aflu, mi se pare incitant să-mi citesc însemnările, să-mi văd cercetările avansând spre reușita cubului miniatural.

Soluția pentru crearea superpoziției în cazul discului meu?

Qubiți⁸ supraconductori integrați într-o serie de rezonatoare capabile să înregistreze stări simultane sub formă de cabrații. Pare ceva anost și imposibil de înțeles, dar este o idee inovatoare.

Care mi-a adus premiul Pavia.

Și, după toate aparențele, m-a catapultat aici.

Cu zece ani în urmă, în prima mea zi de lucru la Velocity Laboratories, am scris un fel de declarație de intenție destinată tuturor membrilor echipei, prin care îi puneam la curent cu ideile mecanicii cuantice și ale multiversului. Un fragment din ea – un expozeu despre dimensionalitate – îmi atrage acum privirea:

Percepem mediul înconjurător în trei dimensiuni, dar de fapt nu trăim într-o lume tridimensională. Tridimensionalitatea e statică. Aidoma unui instantaneu fotografic. Trebuie să adăugăm o a patra dimensiune pentru a putea începe să descriem natura propriei noastre existențe.

Teseractul cvadridimensional nu adaugă o dimensiune spațială, ci una temporală.

Adaugă timpul, un șir de cuburi tridimensionale reprezentând spațiul în deplasarea sa pe axa timpului.

Cea mai sugestivă ilustrare a acestui concept este imaginea cerului plin de stele, a căror strălucire a avut nevoie de cincizeci de ani-lumină pentru a ajunge la noi. Sau de cinci sute. Sau de cinci miliarde de ani-lumină. Și nu privim doar în spațiu, ci privim înapoi în timp.

Calea noastră prin acest spațiu-timp cvadridimensional este traiectul lumii noastre (realitatea noastră), începând atunci când ne naștem și încheindu-se când murim. Patru coordonate $[x, y, z$ și t

---

⁸ Qubit, prescurtare de la *quantum bit*, cea mai mică unitate de informație într-un computer cuantic. (n.tr.).

(*timpul*)] sunt necesare pentru a localiza un punct în interiorul tesseractului.

Iar nouă ni se pare că totul se oprește aici, dar acest lucru este adevărat numai dacă fiecare rezultat este inevitabil, dacă liberul arbitru este o iluzie și dacă traiectul lumii noastre este solitar.

Dar dacă traiectul lumii noastre este doar unul dintr-un număr infinit de traiecte, unele dintre ele doar ușor diferite față de viața pe care o cunoaștem, iar altele substanțial diferite?

Interpretarea lumii multiple a mecanicii cuantice postulează că toate realitățile posibile există. Că tot ce este probabil să se întâmple se întâmplă. Tot ce s-ar fi putut întâmpla în trecutul nostru s-a întâmplat, numai că în alt univers.

Dacă această interpretare ar fi adevărată?

Dacă trăim într-un spațiu al probabilității pentadimensionale?

Dacă existăm de fapt într-un multivers, dar creierul nostru a evoluat astfel încât să ne doteze cu un fel de paravan care face ca tot ceea ce percepem să fie limitat la un singur univers? Un singur traiect al lumii. Unul pe care îl alegem clipă de clipă. Nu pare irațional, dacă stai să te gândești. Fiindcă ne-ar fi imposibil să observăm simultan toate realitățile posibile.

Și atunci, cum accesăm acest spațiu al probabilității pentadimensionale?

Iar dacă am reuși s-o facem, oare unde ne-ar duce?

În pragul înserării, apare, în sfârșit, Leighton.

De data asta coborâm pe scară, însă nu mergem până la infirmerie, ci ne oprim la subnivelul doi.

— O mică schimbare de plan, îmi spune el.

— Nu mai fac RMN?

— Încă nu.

Mă conduce într-un loc în care am mai fost înainte – sala de conferințe în care Amanda Lucas a avut acea tentativă de briefing, în noaptea în care m-am trezit în fața cubului. Luminile sunt scăzute acum.

— Ce se întâmplă? întreb.

— Stai jos, Jason.

— Dar nu înțe...

— Stai jos.

Îmi trag un scaun. Leighton se așază vizavi de mine și spune:

— Am auzit că ți-ai răsfoit vechile fișiere.

Încuviințez.

— Ți-ai amintit ceva?

— Nu tocmai.

— Păcat! Speram că o trecere în revistă a trecutului ți-ar putea activa memoria.

Se îndreaptă de spate. Scaunul lui scârțâie.

E atât de liniște, încât aud bâzâitul becurilor din tavan. De pe cealaltă latură a mesei, Leighton se uită la mine.

Ceva pare nelalocul său. În neregulă.

— Tatăl meu, spune Leighton, a fondat Velocity Laboratories cu patruzeci și cinci de ani în urmă. Pe vremea lui, lucrurile stăteau altfel. Construiam motoare și turboreactoare și ne păsa mai mult de păstrarea unor contracte grase cu guvernul și cu marile corporații, decât de cercetarea științifică de ultimă oră. Acum mai suntem aici doar douăzeci și trei de persoane, însă un singur lucru a rămas la fel. Compania asta a fost întotdeauna ca o familie, iar ceea ce ne menține în viață este încrederea deplină și absolută.

Se întoarce cu spatele spre mine și schițează un semn din cap.

Luminile se aprind. Prin peretele din sticlă fumurie se vede restul sălii în care, la fel ca în prima noapte, sunt strânse cincisprezece sau douăzeci de persoane.

Numai că acum niciuna dintre ele nu stă în picioare și nu aplaudă.

Nimeni nu zâmbește.

Toți se uită la mine.

Încrunțați. Încordați.

Primul fior de panică se ivește la orizont.

— De ce au venit cu toții aici? întreb.

— Ți-am spus. Suntem o familie. Ne spălăm rufele între noi.

— Nu înțeleg ce...

— Minți, Jason. Nu ești cine susții că ești. Nu ești unul dintre noi.

— Ți-am explicat...

— Știi că nu-ți amintești nimic despre cub. Că ultimii zece ani sunt ca o gaură neagră.

— Exact.

— Ești sigur că vrei să-ți menții afirmația?

Leighton deschide laptopul de pe masă și tastează ceva, apoi îl ridică și tastează din nou, dar pe ecranul tactil.

— Ce-i asta? întreb. Ce se întâmplă?

— Vom termina ceea ce am început în noaptea în care te-ai întors. Eu o să-ți pun întrebări și de data asta tu o să răspunzi la ele.

Mă ridic de pe scaun, mă duc la ușă și încerc s-o deschid.

E încuiată.

— Stai jos!

Glasul lui Leighton răsună sec, ca un foc de armă.

— Vreau să plec.

— Iar eu vreau să rămâi și să începi să spui adevărul.

— Ți-am spus adevărul.

— Nu, i-ai spus adevărul Danielei Vargas.

Dincolo de peretele din sticlă, o ușă se deschide și un bărbat se împleticește în sală, împins de unul dintre paznici, care îl ține de ceafă. Fața îi e strivită de geam.

Dumnezeule!

Nasul lui Ryan e diform, un ochi îi e complet închis. Umflată și învinețită, fața lui lasă urme de sânge pe sticlă.

— I-ai spus lui Ryan Holder adevărul, continuă Leighton.

Mă reped la Ryan și-i rostesc numele. El încearcă să-mi răspundă, dar nu-l pot auzi prin perete. Mă încrunt spre Leighton, care îmi spune:

— Stai jos, altfel chem pe cineva care să te lege în scaun.

Furia pe care am simțit-o mai devreme pune din nou stăpânire pe mine. Omul ăsta e responsabil pentru moartea Danielei. Iar acum... asta. Mă întreb cât rău i-aș putea face înainte să fiu smuls de pe el. Dar mă așez și întreb:

— L-ați urmărit?

— Nu. Ryan a venit la mine, tulburat de ce ai spus în apartamentul Danielei. Exact lucrurile acelea vreau eu să le aud acum.

În vreme ce observ cum paznicii îl silesc pe Ryan să se așeze într-un scaun din primul rând al sălii, îmi dau seama de un lucru: Ryan a creat piesa lipsă datorită căreia cubul a devenit funcțional, acel „compus” despre care a pomenit la expoziția Danielei. Dacă creierul este astfel construit încât ne împiedică să ne percepem propria stare cuantică, poate că există totuși o substanță care inactivează acest mecanism de protecție – „paravanul” despre care scrisesem eu în declarația mea de intenție.

În lumea mea, Ryan studiase cortexul prefrontal și rolul acestuia în generarea conștiinței. Așadar, nu e greu de crezut că e posibil să fi conceput un drog apt să modifice modul în care creierul percepe realitatea. Și să ne împiedice să percepem decoerența cu mediul înconjurător și să colapsăm propria funcție de undă.

Revin brusc în prezent.

— De ce l-ați bătut? întreb.

— I-ai spus că ești profesor la colegiul Lakemont, că ai un fiu și că Daniela Vargas este soția ta. I-ai spus că ai fost răpit într-o seară în timp ce te îndreptai spre casă și că pe urmă te-ai trezit aici. I-ai spus că asta nu e lumea ta. Recunoști că ai spus toate lucrurile astea?

Mă întreb din nou cât rău i-aș putea face înainte să fiu oprit. Să-i sparg nasul? Să-i scot dinții? Să-lucid?

Glasul îmi răsună ca un mârâit:

— Ai ucis-o pe femeia pe care o iubeam fiindcă *a vorbit* cu mine. Mi-ai bătut prietenul. Mă ții aici împotriva voinței mele. Și acum vrei să-ți răspund la

întrebări? Du-te dracului! Duceți-vă dracului cu toții! mă răstesc, privind prin peretele de sticlă.

— Poate că nu ești Jason cel pe care îl știu eu și la care țin. Poate că ești doar o umbră a lui, cu numai o frântură din ambiția și din intelectul lui, dar în mod sigur ești în stare să pricepi un lucru: dacă într-adevăr cubul funcționează? Înseamnă să avem în față cea mai mare realizare științifică a tuturor timpurilor, cu aplicații pe care nici măcar nu ni le putem imagina, iar tu te smiorcăi fiindcă mergem până în pânzele albe ca s-o protejăm?

— Vreau să plec de aici.

— Vrei să pleci. Aha... Ține cont de tot ce ți-am spus până acum și gândește-te că ești unica persoană care a trecut cu succes prin cub. Ești singurul care deține cunoștințe esențiale pentru obținerea cărora am cheltuit miliarde de dolari și am muncit zece ani din viața noastră. Nu spun asta ca să te sperii, ci doar ca să fac apel la raționamentul tău logic: chiar îți închipui că există vreun lucru de la care ne-am da înapoi pentru a extrage de la tine informațiile respective?

Lasă întrebarea să plutească în aer.

În liniștea agresivă care s-a așternut, mă uit în jurul meu, în sală.

Mă uit la Ryan.

Mă uit la Amanda, care evită să-mi întâlnească privirea. Lacrimi lucesc în ochii ei, dar maxilarul îi e strâns și rigid, de parcă s-ar strădui din toate puterile să-și păstreze stăpânirea de sine.

— Vreau să mă ascuți cu foarte mare atenție, continuă Leighton. În clipa asta, aici, în încăperea asta îți va fi cel mai ușor de acum înainte. Vreau să faci toate eforturile posibile ca să exploatezi momentul cât mai bine. Acum, uită-te la mine!

Mă întorc spre el.

— Tu ai construit cubul?

Nu răspund.

— *Tu* ai construit cubul?

Tot nimic.

— De unde ai venit?

Mintea îmi aleargă frenetic, testând toate scenariile posibile – să le spun tot ce știu, să nu le spun nimic, să le spun ceva. Dar *ce* anume?

— Este asta lumea ta, Jason?

Situația în care mă aflu nu s-a schimbat în mod esențial. Siguranța mea încă depinde de cât de util le sunt. Atât timp cât vor ceva de la mine, am un ascendent asupra lor. În clipa în care la voi spune tot ce știu, nu voi mai avea nimic.

Îmi ridic privirea și o ațintesc în ochii lui Leighton.

— Nu am de gând să vorbesc cu tine acum.

El oftează. Își trosnește gâtul. Apoi spune, fără a se adresa cuiva anume:

— Cred că am terminat aici.

Ușa din spatele meu se deschide.

Mă întorc, dar înainte să pot vedea cine e, sunt ridicat de pe scaun și aruncat la podea. Cineva mi se așază în spinare, cu genunchii înfiți în coloana mea vertebrală. Îmi țin capul nemișcat, în vreme ce un ac îmi pătrunde în ceafă.

•

Îmi recapăt cunoștința pe o saltea subțire și tare, deprimant de familiară.

Drogul pe care mi l-au injectat, indiferent ce-o fi fost, m-a lăsat cu un fel de mahmureală urâtă; am senzația că un hău mi s-a căscat în mijlocul țestei.

Un glas îmi șoptește în ureche.

Încerc să mă ridic, însă chiar și cea mai ușoară mișcare îmi accentuează chinulor bubuitul din cap.

— Jason!

Cunosc glasul ăsta.

— Ryan...

— Salut!

— Ce s-a întâmplat? întreb.

— Te-au adus aici cu puțin timp în urmă.

Îmi forțez ochii să se deschidă. Sunt din nou în celulă, pe patul cu cadru metalic, iar Ryan stă în genunchi alături de mine. De aproape arată și mai rău.

— Jason, îmi pare foarte rău.

— Nimic din toate astea nu se întâmplă din vina ta.

— Ba nu, tot ce a spus Leighton este adevărat. După ce am plecat în seara aia de la Daniela, l-am sunat. I-am spus că te-am văzut. I-am spus și unde. Habar n-aveam, adaugă el închizându-și singurul ochi funcțional, cu fața descompusă, că îi vor face rău.

— Și cum ai ajuns în laborator?

— Probabil că tu nu le-ai oferit informațiile pe care le voiau, așa că au venit după mine în miez de noapte. Erai cu ea când a murit?

— Totul s-a petrecut chiar în fața mea. Un individ a năvălit în apartamentul ei și a împușcat-o între ochi.

— Oh, Dumnezeu!

Se așază pe pat lângă mine și stăm amândoi rezemați de zidul din beton.

— M-am gândit că, dacă le spun ce ne-ai povestit mie și Danielei, poate că mă vor include și pe mine, în sfârșit, în cercetările lor. Că mă vor recompensa într-un fel. Numai că ei m-au bătut. M-au acuzat că nu le spun totul.

— Îmi pare rău.

— Tu m-ai ținut într-o necunoștință totală. N-am știut niciodată ce e aici. Am făcut toată munca aia pentru tine și pentru Leighton, dar tu...

— Nu *eu* te-am ținut în necunoștință, Ryan. Persoana aceea nu eram eu.

Se uită la mine, încercând să asimileze însemnătatea spuselor mele.

— Deci, ce i-ai povestit Danielei... e totul adevărat?

Mă aplec spuse el și-i șoptesc:

— Fiecare cuvânt. Vorbește încet. Probabil că ne ascultă.

— Și cum ai ajuns aici? mă întreabă, șoptind și el. În lumea asta?

— Dincolo de celula asta există un hangar, iar în hangar e un cub metalic pe care l-a construit o altă versiune a mea.

— Și ce face mai exact cubul acela?

— Din câte îmi dau eu seama, e un portal spre multivers.

Mă privește de parcă aș fi sărit de pe fix.

— Cum se poate așa ceva?

— Trebuie să mă ascuți, Ryan. În noaptea în care am fugit din locul ăsta, m-am dus la un spital și acolo mi-au făcut teste toxicologice, la care au găsit urme dintr-un compus psihoactiv necunoscut. Când ne-am văzut la expoziția Danielei, m-ai întrebat dacă a funcționat „compusul”. Ce anume ai lucrat pentru mine, mai exact?

— Mi-ai cerut să-ți sintetizez un drog capabil să modifice temporar procesele chimice cerebrale în trei arii Brodmann⁹ din cortexul prefrontal. Am avut nevoie de patru ani pentru asta. Dar cel puțin m-ai plătit gras.

— Cum anume să modifice?

— Să le inactiveze pentru o perioadă. Habar n-am avut ce aplicații aveai în minte pentru el.

— Înțelegi conceptul aflat la baza pisicii lui Schrödinger?

— Firește.

— Și modul în care actul observării determină realitatea?

— Da.

— Această altă versiune a mea a încercat să pună o ființă umană în stare de superpoziție cuantică. Ceea ce, teoretic, e imposibil, date fiind conștiința noastră și permanența actului de observare. Dar dacă ar exista în creier un mecanism responsabil pentru efectul de observator...

— ... ar fi de dorit să-l inactivăm.

— Exact.

— Deci drogul meu ne împiedică să colapsăm propria funcție de undă?

— Așa cred.

— Dar nu-i împiedică pe alții s-o colapseze pentru noi. Nu face ca efectul lor de observator să determine realitatea noastră.

— Aici intervine cubul.

---

⁹ Ariile Brodmann, numite astfel după anatomistul german care le-a identificat, sunt zone ale cortexului cerebral caracterizate de o anumită structură celulară, majoritatea corelate cu diverse funcții corticale (de exemplu, cortex vizual, cortex auditiv etc.). (n.tr.).

— Doamne Sfinte! Deci ai conceput o modalitate de a transforma o ființă umană într-o pisică simultan vie și moartă? Mi se pare... terifiant.

Ușa celulei se descuie și se deschide. Ridicăm amândoi privirile și-l vedem pe Leighton stând în prag, flancat de paznicii lui – doi indivizi de vârstă mijlocie în tricouri fără mâneci, prea strâmte și vârate în blugi, cu un fizic ușor ieșit din cea mai bună formă. Îmi par doi tipi pentru care violența e singurul mod în care-și câștigă pâinea.

— Ryan, spune Leighton, vrei să vii cu noi, te rog? Iar când el ezită, se răstește: Scoateți-l de aici!

— Vin singur, răspunde Ryan, ridicându-se și șchiopătând spre ușă.

Paznicii îl apucă de câte un braț și-l scot din celulă, dar Leighton rămâne pe loc și mă privește.

— Eu nu sunt așa, Jason. Nu-mi place deloc situația asta. Nu-mi place că mă silești să fiu un asemenea monstru. Ce-o să se întâmple de acum încolo? Alegerea nu e a mea. E a ta.

Zvâcnesc de pe pat și mă năpustesc spre el, dar Leighton îmi trânteste ușa în față.

•

Luminile din celulă se sting. Tot ce mai pot vedea e luminița verde a camerei de supraveghere, care mă urmărește de deasupra ușii.

Mă așez într-un colț în întuneric, gândindu-mă la tot ce m-a condus spre acest moment din clipa în care am auzit pași pe urmele mele, pe când mă întorceam acasă, în lumea mea, cu cinci zile imposibile în urmă.

De când am văzut arma și masca de gheșă, iar frica și deruta au devenit singurele stele de pe cerul meu.

În momentul ăsta, nu pot gândi logic.

Nu pot rezolva nicio problemă.

Nu pot aplica nicio metodă științifică.

În momentul ăsta sunt doar năucit, pustiit, îngrozit, aproape fără să mai vreau altceva decât ca totul să se sfârșească.

Am văzut cum dragostea vieții mele a fost ucisă exact în fața ochilor mei.

Vechiul meu prieten este probabil torturat chiar în timp ce eu stau aici.

Și nu mă îndoiesc că oamenii aceștia mă vor mai face să sufăr înainte de a-mi veni sfârșitul.

Mi-e frică.

Mi-e dor de Charlie.

Mi-e dor de Daniela.

Mi-e dor de casa mea dărăpănată, pentru care n-am avut niciodată suficienți bani ca s-o renovez cum trebuie.

Mi-e dor de mașina mea ruginită.

Mi-e dor de biroul meu din campus.

De studenții mei.

Mi-e dor de viața aceea care era a mea.

Și acolo, în întineric, aidoma filamentului unui bec electric ce se încălzește treptat, adevărul mi se reliefează treptat.

Aud glasul celui care m-a răpit, oarecum familiar, punându-mi întrebări despre viața mea.

Despre profesia mea.

Despre soția mea.

Dacă îi spun vreodată „Dani”.

Știa cine e Ryan Holder.

Dumnezeule!

M-a dus la o centrală electrică abandonată.

M-a drogat.

Mi-a pus întrebări despre viața mea.

Mi-a luat telefonul și hainele.

Dumnezeule mare!

E limpede ca lumina zilei!

Inima mi se sparge în piept de furie și frustrare.

A făcut toate lucrurile acestea ca să-mi poată lua locul.

Ca să-și poată însuși viața mea.

Femeia pe care o iubesc.

Fiul meu.

Slujba mea.

Casa mea.

Fiindcă individul acela eram eu.

Celălalt Jason, cel care a construit cubul – *el e vinovat pentru toate acestea*.

În clipa în care ledul verde al camerei de supraveghere se stinge, îmi dau seama că, la un anumit nivel, am înțeles adevărul încă de când am văzut cubul. Însă nu am vrut să-l privesc în față.

Și de ce aș fi făcut-o?

Una e să fii pierdut într-o lume care nu-ți aparține și cu totul altceva să știi că ai fost înlocuit în lumea ta. Că o altă versiune a ta, mai bună, îți trăiește acum viața.

E mai inteligent decât mine, fără discuție.

Dar este și un tată mai bun pentru Charlie?

Un soț mai bun pentru Daniela?

Știe s-o iubească mai bine?

El e vinovat pentru tot ce mi s-a întâmplat.

Ba nu. Lucrurile sunt mult mai încurcate decât atât.

Eu sunt vinovat pentru tot ce mi s-a întâmplat.

Când aud yala răsucindu-se, mă lipesc instinctiv de perete.

Asta e! Au venit după mine.

Ușa se deschide încet, lăsând să se întrezărească o siluetă stând în prag, pe fundalul lumii de afară. Silueta pășește înăuntru și închide ușa în urma ei.

Nu văd nimic. Dar simt mirosul – o boare de parfum, de gel de duș.

— Amanda?

— Vorbește încet! șoptește ea.

— Unde e Ryan?

— S-a dus.

— Cum adică „s-a dus”?

Pare în pragul lacrimilor, gata să izbucnească în plâns.

— L-au ucis. Îmi pare foarte rău, Jason. Credeam că vor doar să-l sperie, dar...

— E mort?

— Vor veni după tine din minut în minut.

— Și tu de ce...?

— Fiindcă nu la așa ceva m-am angajat inițial. Ce i-au făcut Danielei... Lui Holder... Ce-ți vor face ție! Au trecut de o limită care n-ar fi trebuit depășită. Nu în numele științei. Și pentru nimic altceva.

— Poți să mă scoți din laboratorul ăsta?

— Nu. Și chiar dacă aș putea, nu ți-aș face niciun bine, când fața îți apare la toate posturile de știri.

— Ce tot spui acolo? De ce apar la știri?

— Ești căutat de poliție. Se crede că tu ai ucis-o pe Daniela.

— Voi mi-ați înscenat asta?

— Îmi pare foarte rău, Jason. Uite ce e, nu pot să te scot din laborator, dar pot să te strecor în hangar.

— Dar știi cum funcționează cubul?

Îi simt privirea ațintită asupra mea, deși n-am cum s-o văd.

— Habar n-am. Dar e singura ta cale de scăpare.

— Din tot ce am auzit până acum, când intri în chestia aia e ca și când ai sări dintr-un avion fără să știi dacă parașuta ți se va deschide sau nu.

— Dar dacă avionul se prăbușește oricum, chiar mai contează?

— Dar cum rămâne cu camera?

— Cea de aici? Am închis-o eu.

O aud îndreptându-se spre ușă. O dungă verticală de lumină apare și se lățește.

Când ușa se deschide complet, văd că Amanda are pe umăr un rucsac. Pășește afară, pe coridor, își netezește fusta și se întoarce spre mine, privindu-mă.

— Vii?

Mă sprijin de rama patului ca să mă ridic în picioare. Probabil că am stat ore întregi în întuneric, fiindcă lumina de pe coridor mi se pare aproape

insuportabilă. Ochii mă ustură de la strălucirea ei bruscă. Preț de o clipă, nu văd nimic altceva în jur.

Amanda se îndreaptă deja spre ușile de siguranță din capătul coridorului. Privește înapoi spre mine și șoptește:

— Să mergem!

O urmez în liniște pe sub șirurile de lămpi fluorescente. Exceptând ecoul pașilor noștri, nu se aude niciun sunet.

Când ajung la panoul de acces, Amanda își trece deja cardul pe sub scanner.

— Dar nu e nimeni în sala de control? o întreb. Credeam că acolo e întotdeauna cineva care monitorizează...

— Eu sunt de serviciu în seara asta. Mi-am luat măsuri de precauție.

— Dar vor ști că tu m-ai ajutat.

— Când își vor da ei seama de asta, eu voi fi departe.

Vocea feminină computerizată rostește:

— Numele, vă rog.

— Amanda Lucas.

— Parola de acces.

— Doi, doi, trei, șapte.

— Acces interzis.

— La naiba!

— Ce se întâmplă? întreb.

— Probabil că ne-a văzut cineva pe camerele de supraveghere de pe coridor și mi-a anulat permisul de acces. Leighton va fi înștiințat imediat.

— Mai încearcă o dată.

Își scanează cardul din nou.

— Numele, vă rog.

— Amanda Lucas.

— Parola de acces.

Vorbește rar de data asta, pronunțând cifrele foarte clar:

— Doi, doi, trei, șapte.

— Acces interzis.

— Fir-ar!

La celălalt capăt al coridorului se deschide o ușă. La apariția oamenilor lui Leighton, Amanda pălește de frică, iar eu simt în gură un gust metalic.

— Angajații își stabilesc singuri parolele de acces sau le sunt atribuite? o întreb.

— Noi le stabilim.

— Dă-mi cardul tău.

— De ce?

— Fiindcă, poate, nu i-a trecut nimănui prin minte să-mi anuleze mie permisul.

Mi-l dă, în timp ce în ușa apare Leighton. Mă uit peste umăr și-l văd pornind spre noi, însoțit de paznici. Scanez cardul.

— Numele, vă rog.

— Jason Dessen.

— Parola de acces.

Normal. Tipul ăsta sunt eu.

Luna și anul nașterii în ordine inversă.

— Trei, șapte, doi, unu.

— Recunoaștere vocală confirmată. Bun venit, dr. Dessen.

Bâzâitul mă calcă pe nervi. Ușa începe să se deschidă încet, iar eu privesc neajutorat cum cei trei se năpustesc spre noi, roșii la față și cu pumnii strânși.

Încă patru sau cinci secunde.

În clipa în care ușile se deschid suficient, Amanda se strecoară printre ele. O urmez imediat, alergând spre cub pe pardoseala de beton a hangarului.

Sala de control e pustie, iar luminile se revarsă din plafon. Îmi trece prin minte ideea că nu există niciun scenariu posibil pentru a scăpa cu bine din situația asta.

Suntem lângă cub, iar Amanda strigă:

— Trebuie să intrăm în el!

Mă uit înapoi când primul paznic se repede prin ușile larg deschise ale hangarului, cu o armă sau un Taser în mâna dreaptă și având pe obraz o dâră din ceea ce presupun că e sângele lui Ryan.

Își focalizează privirea asupra mea și ridică arma, dar zvâcnesc pe după colțul cubului înainte să apuce să tragă.

Amanda deschide ușa cubului și, pe fondul alarmei care începe să urle, dispare în interior. Eu mă reped după ea, peste prag, în cub. Mă împinge într-o parte și își înfinge umărul în ușă.

Aud glasuri și pași apropiindu-se. Mă proptesc și eu în ușă, alături de ea. Cântărește probabil o tonă, dar în sfârșit începe să se clintească.

Câteva degete apar în cadrul ei, dar inerția acționează în favoarea noastră. Ușa se închide cu un bubuit și se încuie.

E liniște.

Și beznă – un întuneric atât de pur și de intens, încât îmi dă senzația de rotire.

Mă împleticesc spre cel mai apropiat perete și mă sprijin cu palmele de metal, simțind nevoia să mă agăț de ceva solid, în vreme ce mă străduiesc să procesez ideea că mă aflu cu adevărat în interiorul cubului.

— Pot să trecă de ușă? întreb.

— Nu sunt sigură. E programată să rămână încuiată timp de zece minute. Ca un fel de protecție automată.

— Protecție împotriva a ce?

— Nu știu. Împotriva unora aflați pe urmele tale? Pentru a te salva din situațiile riscante? Tu ai proiectat-o. Și pare să funcționeze.

Aud un foșnet în întuneric.

O lanternă Coleman cu baterii se aprinde, scaldând interiorul cubului într-o lumină albăstruie.

Faptul că sunt aici, înăuntru, între pereții aceștia groși și aproape indestructibili, îmi dă o senzație stranie, înspăimântătoare, însă totodată fascinantă.

Primul lucru pe care-l observ în lumină este imaginea celor patru degete căzute în pragul ușii, retezate de la a doua falangă.

Amanda e așezată în genunchi în fața rucsacului deschis, cu un braț vârat înăuntru până la umăr. Ținând cont de turnura explozivă pe care au luat-o evenimentele, e remarcabil de stăpână pe sine, evaluând calm situația. Scoate din rucsac o pungă mică din piele, plină cu ace, seringi și fiole mici conținând un lichid transparent – compusul lui Ryan, probabil.

— Deci ai de gând să mă însoțești?

— Ce altceva aș putea să fac? Să mă întorc acolo și să-i explic lui Leighton cum l-am trădat pe el și tot proiectul la care am muncit împreună?

— Eu n-am idee cum funcționează cubul ăsta.

— Deci suntem doi care n-avem idee, ceea ce înseamnă că putem spera la momente interesante de acum înainte. Am declanșat un cronometru când ușa s-a închis, spune ea privind-și ceasul de la mână. Vor intra peste noi în opt minute și cincizeci și șase de secunde. Dacă timpul nu ne-ar presa, am putea bea lichidul dintr-o fiolă sau ni l-am putea injecta intramuscular, dar așa, trebuie s-o facem intravenos. Ți-ai injectat vreodată ceva singur?

— Nu.

— Ridică-ți mâneca.

Îmi leagă un garou deasupra cotului, apoi îmi ia brațul și-l ține în lumina lanternei.

— Vezi vasul de sânge din încheietura cotului? Este vena antecubitală. Pe ea trebuie s-o nimerești.

— N-ar trebui să-mi faci tu injecția?

— O să te descurci.

Îmi întinde o punguță cu un tampon înmuiat în alcool sanitar. Rup plasticul și-mi tamponez o porțiune mare de piele. Pe urmă iau din mâna ei o seringă de 3 mililitri, două ace și o fiolă.

— E un ac prevăzut cu filtru, îmi explică ea, arătându-mi unul dintre ace. Folosește-l pe acesta ca să extragi lichidul din fiolă fără să aspiri vreun fragment de sticlă, apoi schimbă-l cu celălalt ca să-ți faci injecția. Limpede?

— Așa cred.

Fixez acul cu filtru în seringă, îi scot capacul protector și rup capătul fiolei.

— Tot lichidul? întreb.

— Da, răspunde ea, în timp ce-și prinde un garou și își tamponează pielea cu alcool.

Trag cu grijă conținutul fiolei în seringă, apoi schimb acul.

— Nu uita să lovești ușor seringă cu degetul și să scoți puțin lichid prin vârful acului, ca să nu riști să-ți injectezi vreo bulă de aer în sistemul venos.

Îmi arată din nou cronometrul: 7:39.

7:38.

7:37.

Îi dau un bobârnac seringii și scot prin vârful acului un strop din compusul lui Ryan.

— Și doar...?

— Înfige-l în venă într-un unghi de patruzeci și cinci de grade, cu orificiul în sus. Știu că pare complicat, dar te descurci perfect.

Atâta adrenalină îmi curge prin sânge, încât abia dacă simt înțepătura.

— Și acum?

— Asigură-te că ai intrat în venă.

— Dar cum?

— Trage puțin înapoi pistonul seringii.

Îl trag.

— Se vede sânge? continuă ea.

— Da.

— Excelent. Ai nimerit-o. Acum, dezleagă garoul și injectează lichidul încet.

În vreme ce apăs pistonul, o întreb:

— În cât timp își face efectul?

— Aproape instantaneu, dacă e să...

Nici nu mai aud restul frazei. Drogul îmi năvălește în organism.

Mă prăbușesc la baza peretelui și nu mai știu de mine până când o zăresc din nou pe Amanda în fața mea, rostind cuvinte pe care încerc să le înțeleg, fără să reușesc.

Privind în jos, o văd scoțându-mi acul din venă și apăsând un tampon cu alcool pe înțepătură. Într-un târziu, îmi dau seama ce spune:

— Ține apăsat.

Mă uit la ea cum își întinde brațul în lumina lanternei, iar când își înfige acul în braț, slăbind garoul, privirea îmi cade pe ceasul ei, pe cifrele care se apropie de zero.

Peste puțin timp, Amanda e întinsă pe pardoseală ca un drogat care tocmai și-a administrat o doză, iar timpul se scurge în continuare, însă asta deja nu mai contează.

Nu-mi vine să cred ceea ce văd.

OPT

Mă ridic în capul oaselor. Cu mintea limpede și perfect treaz.

Amanda nu mai e întinsă pe jos. Stă în picioare, la doi-trei metri distanță, cu spatele la mine.

O strig, o întreb dacă e bine, dar nu-mi răspunde.

Mă ridic în picioare.

Amanda ține lanterna în mână și, când mă apropii, observ că raza de lumină nu se mai oprește în peretele cubului, care ar trebui să se afle exact în fața noastră.

Trec pe lângă ea și merg înainte, iar ea mă urmează, cu tot cu lanternă. Lumina dă la iveală o altă ușă, similară cu cea prin care am intrat din hangar.

Continui să merg.

După alți patru metri, ajungem la o altă ușă.

Și apoi la alta.

Și din nou la alta.

Lanterna oferă doar luminozitatea unui bec de șaiszeci de wați, iar mai departe de douăzeci sau douăzeci și cinci de metri, fasciculul ei pălește în scânteieri halucinante, reflectat într-o parte de suprafața rece de metal și în cealaltă de o serie de uși egal distanțate.

Iar dincolo de sfera noastră de lumină – e un întuneric absolut.

Mă opresc, fascinat și amuțit.

Mă gândesc la miile de cărți și de articole pe care le-am citit în toată viața mea. La examenele susținute. La cursurile predate. La teoriile învățate. La ecuațiile scrise pe tablă. Mă gândesc la lunile pe care le-am petrecut în laborator, încercând să construiesc ceva ce ar fi fost doar o palidă imitație a locului în care am ajuns acum.

Pentru cei care studiază fizica și cosmologia, cea mai eficientă modalitate de familiarizare cu implicațiile concrete ale cercetărilor în aceste domenii este urmărirea prin telescop a galaxiilor de demult – informații oferite de coliziunile unor particule despre care știm că s-au produs, dar pe care nu le putem vedea.

Și întotdeauna există o delimitare, o barieră între ecuațiile matematice și realitatea pe care ele o reprezintă.

Dar acum, bariera a dispărut. Pentru mine, cel puțin.

Nu-mi pot opri frenezia minții. Sunt aici. Chiar sunt în locul ăsta. Există!

Pentru moment, frica m-a părăsit. Sunt stupefiat. Rostesc cu glas tare:

— Cel mai frumos lucru pe care îl putem trăi este sentimentul miraculosului.

Amanda mă privește.

— Cuvintele îi aparțin lui Einstein, nu mie.
— Dar locul ăsta chiar este real? Întreabă ea.
— Ce înțelegi prin „real”?
— Ne aflăm într-un loc fizic, concret?
— Cred că e o manifestare a minții în încercarea ei de a explica la nivel vizual un lucru pe care creierul nostru nu are capacitatea evolutivă de a-l înțelege.

— Adică?

— Superpoziția.

— Deci trăim chiar în momentul ăsta o stare cuantică?

Privesc înapoi, pe coridor, și din nou înainte, în întuneric. Chiar și în lumina slabă a lanternei, spațiul are o calitate recurentă, precum imaginea reflectată la nesfârșit în două oglinzi așezate față în față.

— Da. Arată ca un coridor, însă cred că de fapt e cubul, care se repetă în toate realitățile posibile ce împart același punct în spațiu și timp.

— Ca o secțiune transversală?

— Exact. În unele interpretări ale mecanicii cuantice, elementul care conține toată informația referitoare la sistem – înainte ca acesta să colapseze ca urmare a faptului că e observat – e numit funcție de undă. Mă gândesc că acest coridor este modalitatea prin care mintea noastră vizualizează conținutul funcției de undă, al tuturor evoluțiilor posibile ale stării noastre cuantice în superpoziție.

— Și unde se sfârșește coridorul ăsta? Dacă vom continua să mergem de-a lungul lui, unde vom ajunge?

În vreme ce rostesc cuvintele, acel sentiment al miraculosului începe să pălească și în locul lui apare unul de oroare:

— Nu are sfârșit.

•

Mergem mai departe ca să vedem ce se întâmplă, dacă se schimbă ceva, dacă noi *înșine* ne vom schimba.

Dar nu descoperim altceva decât o ușă după alta. După o vreme, spun:

— Le-am numărat de când am început să mergem și asta e ușa cu numărul patru sute patruzeci. Fiecare reiterare a cubului măsoară trei metri și jumătate, ceea ce înseamnă că am parcurs deja peste un kilometru și jumătate.

Amanda se oprește și își lasă rucsacul să-i alunece de pe umeri. Se așază pe podea, rezemată de zid, iar eu mă las jos alături de ea, cu lanterna între noi.

— Dacă Leighton decide să-și administreze și el drogul și să vină după noi? Întreb.

— N-ar face așa ceva.

— De ce nu?

— Fiindcă îi e frică de cub. Tuturor ne e. Cu excepția ta, niciunul dintre cei care au intrat în el n-a mai ieșit vreodată. De asta era Leighton dispus să facă orice pentru a te determina să-i spui cum anume să-l manevreze.

— Dar ce s-a întâmplat cu „piloții” de încercare?

— Primul care a intrat în cub a fost un tip pe nume Matthew Snell. Nu știam cu ce aveam de-a face, așa că Snell a primit instrucțiuni simple și clare. Pășește în cub. Închide ușa. Injectează-ți drogul. Orice s-ar fi întâmplat, orice ar fi văzut, trebuia să rămână în același loc, să aștepte ca efectul drogului să treacă și să se întoarcă în hangar. Deci chiar dacă ar fi văzut tot ce vedem noi acum, n-ar fi părăsit cubul. Nu s-ar fi mișcat.

— Și atunci, ce s-a întâmplat?

— A trecut o oră. Mai mult decât fusese stabilit. Voiam să deschidem ușa, dar ne temeam să interferăm cu ceea ce se petrecea în interior. După douăzeci și patru de ore, am deschis-o în sfârșit.

— Și cubul era gol.

— Exact, răspunde Amanda, cu un aer extenuat în lumina albăstruie a lanternei. Când intri în cub și iei drogul, e ca și când ai trece pragul unei uși care nu are cale de întoarcere. Nu mai există înapoi și, deci, nu există riscul să ne urmărească cineva. Suntem singuri aici. Ce dorești să facem acum?

— Ca orice om de știință serios, propun să experimentăm. Încercăm o ușă și vedem ce se întâmplă.

— Și, de dragul clarității, chiar nu ai idee ce se află dincolo de ușile astea?

— Niciuna.

Întind mâna și o ajut să se ridice. Când îmi pun rucsacul pe umăr, simt o primă senzație de sete și mă întreb dacă a luat cu ea ceva apă.

Pornim din nou pe coridor și adevărul e că ezit să fac o alegere. Dacă există un număr infinit de uși posibile, înseamnă că, statistic vorbind, alegerea în sine e totul și nimic. Fiindcă fiecare opțiune poate fi corectă. Și fiecare poate fi greșită.

Într-un final, mă opresc și propun:

— Asta?

Ea ridică din umeri.

— Sigur.

Pun mâna pe clanța metalică, rece, apoi întreb:

— Mai avem fiolele, da? Fiindcă ar fi...

— Am verificat în rucsac când ne-am oprit, acum un minut.

Apăs clanța, aud broasca deschizându-se și trag. Ușa se deschide spre interior, lăsând pragul liber.

— Ce vezi dincolo? șoptește Amanda.

— Nimic încă. E prea întuneric. Dă-mi mie lanterna.

I-o iau din mână și observ că ne aflăm din nou într-un cub unic.

— Uite! Coridorul a colapsat!

— Și asta te surprinde?

— De fapt, e cât se poate de logic. Mediul de dincolo de ușă interacționează cu interiorul cubului. A destabilizat deja starea cuantică.

Mă întorc să deschid ușa și îndrept lanterna înainte. Tot ce văd e solul din fața mea.

Pavaj crăpat. Pete de ulei.

Când pășesc afară, aud scrâșnet de sticlă sub tălpi.

O ajut și pe Amanda să iasă, iar când facem primii pași, lumina devine difuză, oprindu-se pe un stâlp din beton.

O furgonetă. O limuzină decapotabilă. O berlină.

E o parcare.

Înaintăm pe pardoseala ușor înclinată, printre mașini, urmând o bandă de vopsea albă, pe jumătate ștersă, care desparte culoarul drept de cel stâng.

Cubul a rămas în spate, ascuns vederii în întuneric.

Trecem pe lângă un indicator cu o săgeată spre stânga, pe care scrie:

IEȘIRE SPRE STRADĂ

Cotim după un colț și începem să urcăm o altă rampă.

De-a lungul peretelui de pe partea dreaptă, bucăți de tencuială au căzut din tavan, strivind parbrize și capote. Cu cât mergem mai departe, cu atât mai rău devine, până când ajungem să pășim peste bolovani de moloz și să ne împleticim printre barele ascuțite din fier ruginit care ies din beton.

Pe la jumătatea drumului spre nivelul următor, ne oprim în fața unui baraj de netrecut de resturi de moloz.

— Poate că ar trebui să ne întoarcem, spun.

— Uite! exclamă ea, luându-mi lanterna.

Ne apropiem de baza unei scări. Ușa spre aceasta e întredeschisă, iar Amanda o deschide complet.

Întuneric de nepătruns.

Urcăm spre ușa din capătul scărilor. Trebuie să ne unim forțele pentru a reuși s-o deschidem.

În holul care se întinde în fața noastră suflă vântul.

Prin cadrul metalic gol al ceea ce trebuie să fi fost cândva o imensă fereastră dublă, pe două etaje, pare să intre o lumină palidă.

La început mi se pare că văd pe pardoseală un strat de zăpadă, însă afară nu e frig. Mă las într-un genunchi și îmi afund mâna în el. E ceva uscat, un strat de vreo treizeci de centimetri pe pardoseala de marmură. Îmi alunecă printre degete.

Trecem pe lângă un birou de recepție, cu numele hotelului scris cu litere mari, elegante, pe panoul frontal. Intrarea e flancată de două ghivece uriașe în care se află doi copaci uscați, din care au mai rămas doar ramurile cioturoase și câteva frunze ofilite, tremurând în adierea vântului.

Amanda stinge lanterna.

Ieșim prin ușa de sticlă rotativă.

Deși nu e suficient de frig, afară pare că s-a dezlănțuit o teribilă furtună de zăpadă.

Pășesc în stradă și mă uit, printre clădirile întunecate, spre cerul care are o vagă nuanță roșiatică. Strălucește așa cum se întâmplă într-un oraș când norii sunt joși și luminile clădirilor se reflectă în boarea lor umedă.

Dar aici nu există lumini. Nici măcar una, atât cât pot cuprinde cu privirea.

Deși cad aidoma zăpezii, în perdele torențiale, particulele care îmi ating fața abia se simt.

— E cenușă, spune Amanda.

Un viscol de cenușă.

Aici, în stradă, stratul e înalt până la genunchi, iar în aer persistă un miros de cenușar rece dimineața, după ce focul s-a stins de mult, iar cenușa n-a fost curățată încă. O duhoare moartă, de arsură.

Căderea de cenușă e suficient de intensă încât să ascundă vederii etajele de sus ale zgârie-norilor. Singurul sunet care se aude este cel al vântului suflând printre clădiri, însoțit de foșnetul cenușii care se adună în brazde sure pe mașinile și autobuzele abandonate.

Nu-mi vine să cred ce văd. Că mă aflu, efectiv, într-o lume care nu este a mea. Mergem mai departe pe mijlocul străzii, cu spatele spre vânt.

Nu-mi pot alunga senzația că întunecimea zgârie-norilor nu este normală. Sunt doar niște schelete, umbre sinistre pe fondul cenușii care cade, amintind de un lanț improbabil de munți ca nicio altă construcție făcută de mâna omului. Unii sunt înclinați, alții s-au prăbușit, iar la palele mai aprige de vânt, aud sus, la înălțime mare, geamătul structurii de oțel răsucindu-se amenințător.

Resimt o bruscă tensionare undeva în spatele ochilor. Apare și dispare în mai puțin de o secundă, ca și când cineva ar fi închis și deschis un întrerupător.

— Ai simțit și tu? mă întreabă Amanda.

— Presiunea aceea din spatele ochilor?

— Da.

— Am simțit-o. Cred că este efectul drogului care se disipează.

După câteva cvartale, zgârie-norii dispar și ajungem la un dig cu un parapet în partea de sus. Lacul se întinde până departe sub cerul radioactiv și nici măcar nu mai seamănă cu lacul Michigan pe care-l știu, ci e doar un vast deșert plumburiu, cu apa acoperită de un strat de cenușă unduitor și cu valuri de spumă neagră spărgându-se de dig.

Ne întoarcem, cu vântul în față.

Cu cenușa pătrunzându-ne în ochi și în gură.

Cu urmele pașilor deja acoperite.

Când mai avem cam un cvartal până la hotel, undeva în apropiere se iscă un sunet ca un fel de tunet prelung.

Pământul ne tremură sub picioare.

O altă clădire se prăbușește în genunchi.

Cubul ne așteaptă acolo unde l-am lăsat, într-un colț al parcării, la nivelul cel mai de jos.

Suntem amândoi plini de cenușă și ne oprim în prag ca să ne scuturăm hainele și părul.

Odată ce pășim înăuntru, yala se încuie în urma noastră.

Suntem din nou într-un cub unic, simplu.

Patru pereți.

O ușă.

O lanternă.

Un rucsac.

Și doi oameni stupefiați.

•

Amanda stă cu genunchii strânși la piept.

— Ce crezi că s-a întâmplat acolo? mă întreabă.

— Un supervulcan. Un asteroid. Război nuclear. Cine știe?

— Suntem oare în viitor?

— Nu, cubul ne duce doar în realități alternative, situate în același punct în spațiu și timp. Dar presupun că unele lumi pot părea din viitor, dacă au ajuns la progrese tehnologice inexistente încă în lumea noastră.

— Și dacă toate sunt distruse, precum cea de aici?

Ar trebui să ne administrăm drogul din nou. Nu cred că suntem în deplină siguranță aici, sub clădirea care stă să se prăbușească. Amanda își scoate pantofii sport și-i scutură de cenușă.

— Ce ai făcut pentru mine acolo, în laborator..., spun eu. Mi-ai salvat viața.

Ea se uită la mine și buza de jos începe să-i tremure.

— Aveam vise cu primii „piloți” care au intrat în cub. Coșmaruri. Nici nu-mi vine să cred că se întâmplă așa ceva.

Desfac fermoarul rucsacului și-i trec în revistă conținutul. Găsesc punga din piele cu fiolele și seringile.

Trei cornete în folie de plastic.

Cutii cu creioane.

Un cuțit într-o teacă din nailon.

O trusă de prim-ajutor.

Folie izotermică.

Pelerină de ploaie.

Trusă de toaletă.

Două rulouri de bancnote.

Un contor Geiger.

O busolă.

Două sticle de un litru pline cu apă.

Șase rații alimentare individuale.

— Tu ai împachetat toate astea? întreb.

— Nu, doar am luat rucsacul din depozit. Este echipamentul standard pe care îl au asupra lor toți cei care intră în cub. Ar fi trebuit să purtăm costume spațiale, dar n-am avut timp să iau vreunul.

— Nu mai spune! Într-o lume ca asta? E posibil ca nivelurile de radiație să fie mult crescute sau ca aerul atmosferic să aibă o compoziție modificată. Dacă presiunea ar fi anormală – prea joasă, de exemplu –, sângele și toate fluidele corporale ne-ar fierbe.

Sticlele cu apă mă ispitesc. N-am mai băut nimic de ore bune, de la masa de prânz, și setea mă usucă.

Deschid punguța din piele. Pare lucrată special pentru a găzdui fiolele, fiecare dintre ele fiind așezată într-un mic etui. Încep să le număr.

— Cincizeci, intervine Amanda. Mă rog, acum patruzeci și opt. Aș fi luat două rucsacuri, dar...

— Nu intenționei să vii cu mine.

— Cât de urâtă e situația în care ne aflăm? Fii sincer!

— Nu știu. Dar asta e nava noastră spațială. Așa că ar fi cazul să învățăm s-o pilotăm.

În vreme ce îndes totul la loc în rucsac, Amanda pregătește drogul.

De data asta spargem fiolele și bem conținutul, iar lichidul îmi lasă pe limbă un gust dulce-înțepător, ușor neplăcut.

Mai sunt patruzeci și șase de fiole.

Pornesc cronometrul de la ceasul Amandei și o întreb:

— De câte ori putem lua substanța asta fără să ne afecteze creierul iremediabil?

— Am făcut câteva teste cu ceva vreme în urmă.

— Ați luat vreun ins fără adăpost de pe stradă?

Ideea aproape că-i stârnește un zâmbet.

— N-a murit nimeni. Am constatat că administrarea repetată solicită în mod cert funcția neurologică și că, în timp, toleranța la ea crește. Vestea bună e că timpul de înjumătățire este scurt, așa că, atâta vreme cât nu înghițim o fiolă după alta, ar trebui să nu avem probleme, îmi explică ea, punându-și din nou pantofii în picioare. Apoi ridică privirea spre mine și întreabă: Ești mândru de tine?

— Ce vrei să spui?

— Tu ai construit mașinăria asta.

— Mda, însă tot habar nu am cum. Înțeleg teoria, dar crearea unei stări cuantice stabile pentru o ființă umană este...

— O realizare imposibilă?

Firește! Simt cum părul de pe ceafă mi se ridică, dându-mi seama cât de improbabilă e întreaga situație.

— Există o șansă la un milion, dar avem de-a face aici cu multiversul. Cu infinitul. Poate că există un milion de lumi ca lumea ta, în care realizarea mea nu există. Dar tot ce contează e unica în care există.

După treizeci de minute resimt primul semn că drogul își face efectul – apariția unei stări de însuflețire, de euforie.

O splendidă detașare.

Deși nu la fel de intensă ca atunci când mi-am injectat drogul în laborator.

Mă uit spre Amanda.

— Cred că-l simt, îi spun.

— Și eu.

Și iată-ne din nou pe coridor.

— Cronometrul încă funcționează? o întreb.

Amanda își ridică mâneca și-mi arată cadranul luminat al ceasului.

31:15

31:16

31:17

— Deci, precizez eu, puțin peste treizeci și unu de minute de când am luat drogul. Știi cumva cât timp ar trebui să rămână modificată chimia cerebrală?

— Am auzit că timp de circa o oră.

— Hai să cronometrăm, ca să fim siguri.

Mă duc la ușa spre parcare și o deschid.

În fața mea se întinde o pădure.

Numai că nu există nici urmă de verdeață.

Niciun semn de viață.

Doar trunchiuri scorjite, cât pot vedea cu ochii.

Copacii par bântuiți, cu ramurile subțiri ca niște păianjeni negri profilați pe cerul ca de cărbune.

Închid ușa, care se încuie automat.

Mă cuprinde amețeala și văd cubul extinzându-se din nou, prelungindu-se la infinit.

Descui ușa și o deschid. Coridorul colapsează din nou.

Pădurea moartă e tot acolo.

— În regulă, rostesc cu glas tare. Știm acum că, practic, conexiunile între uși și lumile de dincolo de ele rezistă doar atât cât durează efectul drogului. De aceea niciunul dintre piloții voștri n-a mai reușit să se întoarcă în laborator.

— Deci când substanța își face efectul, coridorul se resetează?

— Așa cred.

— Și atunci, noi cum vom mai găsi drumul înapoi spre casă?

•

Amanda începe să meargă.

Mai repede, apoi și mai repede.

În pas tot mai accelerat.

Până când aleargă într-un întuneric care nu se modifică deloc.

Nu se sfârșește niciodată.

În culisele multiversului.

Din cauza efortului transpir și setea îmi devine de nesuportat, dar rămân tăcut, spunându-mi că ea are nevoie probabil de extenuarea asta. Are nevoie să-și consume o parte din energie. Să se convingă că, oricât de departe ar merge, coridorul nu se sfârșește.

Și cred că amândoi ne străduim să asimilăm într-un fel ideea că infinitul este, într-adevăr, terifiant.

•

Într-un târziu, obosește.

Și încetinește ritmul.

Nu se aude nimic în afară de ecoul pașilor noștri în bezna din față.

Sunt secătuit de foame și de sete, iar mintea îmi zboară mereu la cei doi litri de apă din rucsac, jinduind la ei, dar știu că ea ar prefera să-i mai păstrăm.

Acum înaintăm metodic pe coridor.

Țin lanterna în față, ca să pot inspecta pereții fiecărui cub.

Fără să știu, totuși, ce caut.

O întrerupere a uniformității, poate.

Orice ne-ar permite să deținem un control cât de mic asupra locului în care vom ajunge.

Și tot timpul, gândurile îmi roiesc frenetic.

Ce se va întâmpla când vom termina apa?

Când vom termina mâncarea?

Când bateriile lanternei – singura noastră sursă de lumină – vor ceda?

Cum îmi voi mai găsi drumul spre casă?

Mă întreb câte ore au trecut de când am intrat în cub, în hangarul de la Velocity Laboratories.

Am pierdut orice noțiune a timpului.

Încep să clachez.

Sunt atât de istovit, încât somnul mă atrage chiar mai mult decât apa.

Arunc o privire spre Amanda, spre chipul ei frumos cu trăsături înghețate în lumina albăstruie. Pare îngrozită.

— Ți-e foame? mă întrebă.

— Începe să-mi fie.

— Mie mi-e foarte sete, dar ar trebui să facem economie la apă, nu-i așa?

— Cred că așa ar fi indicat.

— Mă simt extrem de dezorientată, adaugă ea, și devine tot mai rău cu fiecare clipă. M-am născut și am crescut în Dakota de Nord, unde sunt niște viscole teribile. Furtuni de zăpadă. Mergi cu mașina în câmp deschis și ninsoarea cade

atât de abundent, încât îți pierzi orice simț al direcției. Fulgii sunt atât de deși, încât te ia amețeala doar privind prin parbriz. Trebuie să tragi pe dreapta și să aștepți să treacă. Și stând așa în mașină, ai senzația că lumea a dispărut. Exact așa mă simt eu acum.

— Și mie mi-e frică. Dar o să găsec o rezolvare.

— Cum?

— Păi mai întâi trebuie să aflăm cât timp persistă coridorul după o doză de drog. Cu precizie de minut.

— La ce durată maximă vrei să punem cronometrul?

— Dacă spui că avem circa o oră la dispoziție, atunci maximul este de nouăzeci de minute la ceasul tău. Adică o jumătate de oră pentru ca drogul să-și facă efectul, plus o oră, cât suntem sub influența lui.

— Eu cântăresc mai puțin decât tine. Dacă pe mine mă afectează un timp mai îndelungat?

— Nu contează. În clipa în care efectul dispare la unul dintre noi, respectivul va determina decoerența stării cuantice și va colapsa coridorul. Dar pentru mai multă siguranță, hai să începem să deschidem ușile când cronometrul ajunge la optzeci și cinci de minute.

— Și să sperăm... ce, mai exact?

— Că vom găsi o lume care să nu ne înghită de vii.

Ea se oprește și se uită la mine.

— Știi că n-ai construit tu cubul ăsta, dar nu se poate să nu ai idee măcar despre felul în care funcționează.

— Păi, tehnologia asta este la ani-lumină distanță de tot ce-aș fi putut eu...

— Asta vrea să însemne „Nu, n-am nici cea mai vagă idee?”

— Ce vrei să mă întrebi mai precis, Amanda?

— Suntem pierduți?

— Adunăm informații. Elucidăm o problemă.

— Dar problema e că suntem pierduți. Așa e?

— Explorăm.

— Iisuse Hristoase!

— Ce e?

— Nu vreau să-mi petrec restul vieții rătăcind prin tunelul ăsta fără sfârșit!

— O să încerc să nu ajungem la asta.

— Cum anume?

— Încă nu știu.

— Dar te străduiești.

— Da, mă străduiesc.

— Și nu suntem pierduți.

Suntem al dracului de pierduți. Plutim în derivă prin neantul dintre universuri.

— Nu suntem pierduți, îi spun.

— Bun, zâmbește ea. Atunci, pot să-mi mai amân criza de nervi.

Înaintăm în tăcere o vreme.

Pereții din metal sunt perfect netezi, fără niciun element care să-l diferențieze pe unul de următorul și de cel de după el, și așa mai departe.

— La ce lumi crezi că avem de fapt acces? mă întreabă Amanda.

— Am tot încercat să găsec răspunsul la întrebarea asta. Hai să presupunem că multiversul a apărut în urma unui eveniment unic – Big Bangul. Țsta a fost punctul de plecare, baza trunchiului celui mai vast și mai complex arbore pe care ți-l poți imagina. Pe măsură ce timpul s-a derulat și materia a început să se organizeze în stele și planete, în toate permutările posibile, arborelui i-au crescut ramuri și din acele ramuri au crescut alte ramuri, și așa mai departe, până când, la un moment dat, după paisprezece miliarde de ani, să spunem, nașterea mea a determinat apariția unei ramuri noi. Iar din acel moment, fiecare alegere pe care am făcut-o sau pe care n-am făcut-o, plus acțiunile altor oameni care m-au afectat pe mine – toate au dus la apariția altor ramuri, la un umăr infinit de Jason Dessen trăind în lumi paralele, unele foarte asemănătoare cu aceea pe care o consider a mea, altele inimaginabil de diferite. Tot ce se poate întâmpla se va întâmpla. Absolut *tot*. Altfel spus, undeva de-a lungul acestui coridor, există o versiune a ta și una a mea care n-au reușit să intre în cub atunci când tu ai încercat să mă salvezi. Iar acum sunt torturați sau poate sunt chiar morți.

— Țți mulțumesc pentru imaginea optimistă.

— Dar ar putea fi și mai rău decât atât. Fiindcă nu cred că avem acces la întreaga amploare a multiversului. Adică, dacă există o lume în care soarele s-a stins exact când procariotele – primele forme de viață – apăreau pe Pământ, nu cred că vreuna dintre ușile acestea se va deschide spre lumea aceea.

— Deci nu putem intra decât în lumi care...

— Dacă ar fi să presupun, aș zice că doar în lumi care sunt adiacente într-un fel cu a noastră. Lumi care s-au desprins de ea într-un anumit punct din trecutul recent și care se află alături de a noastră, în care existăm sau *am existat* la un moment dat. Cât de mult în urmă se ramifică, nu știu, dar bănuiesc că există o formă sau alta de selecție condițională. Însă asta e doar ipoteza mea de lucru.

— Dar vorbim încă despre un număr infinit de lumi, da?

— Păi, da.

O iau de mână, mă uit la ceas și apăs iluminarea cadranului. Pătratul mic, de un verde strălucitor, arată...

84:50

84:51

— Efectul drogului ar trebui să dispară în următoarele cinci minute. Cred că e timpul, decid eu.

Mă apropiu de ușa următoare, îi dau Amandei lanterna și apăs clanța.

Apoi deschid ușa de un deget. Văd o pardoseală din beton.

Două degete. O fereastră familiară drept în față.

Trei degete.

— E hangarul, constată Amanda.

— Și ce vrei să facem?

Trece pe lângă mine și iese din cub. O urmez, sub lumina becurilor din plafon. Sala de control e goală. Hangarul e cufundat în liniște.

Ne oprim la colțul cubului și privim peste muchie, spre ușile de securitate.

— E riscant, spun eu, iar cuvintele reverberează în spațiul hangarului aidoma șoaptelor într-o catedrală.

— Dar cubul nu e?

Cu un sunet puternic, ușile de securitate se descurie și încep să se deschidă.

Glasuri panicate răzbat printre ele.

— Să mergem! decid. Acum!

O femeie se străduiește să se strecoare prin spațiul îngust dintre uși.

— Dumnezeule! exclamă Amanda.

Ușile de securitate se află la numai cincisprezece metri de noi și știu că ar trebui să ne întoarcem imediat în cub, dar nu-mi pot desprinde privirea.

Femeia izbutește să treacă printre uși și ajunge în hangar, după care întinde o mână în spate, către bărbatul care o urmează.

Femeia e Amanda. Fața bărbatului este atât de umflată și de învinețită, încât nici nu mi-aș fi dat seama că sunt eu dacă n-ar fi purtat haine identice cu ale mele.

În timp ce ei fug spre noi, eu încep să mă retrag, involuntar, spre cub. Dar nu reușesc să facă nici trei metri înainte ca oamenii lui Leighton să năvălească în hangar, pe urmele lor.

Un foc de armă, iar Jason și Amanda încremenesc.

Amanda mea ar vrea să se apropie de ei, însă o trag înapoi.

— Trebuie să-i ajutăm, îmi șoptește.

— Nu putem.

Privind pe după colțul cubului, vedem cum dublurile noastre se întorc încet cu fața spre oamenii lui Leighton.

Trebuie să plecăm. Știu asta.

O parte din mine urlă să fugim. Dar nu mă pot desprinde de acolo.

Primul meu gând e că ne-am întors în timp, dar sigur că așa ceva ar fi imposibil. În cub nu există călătorie în timp. Am ajuns pur și simplu într-o lume în care eu și Amanda am evadat cu câteva ore mai târziu.

Sau, mai degrabă, n-am reușit să evadăm.

Oamenii lui Leighton și-au scos armele și acum înaintează cu pași lenți spre Jason și Amanda. În urma lor vine și Leighton, iar eu îmi aud cealaltă versiune spunând:

— Nu e vina ei. Eu am obligat-o. Am amenințat-o.

Leighton se întoarce spre Amanda.

— E adevărat? o întreabă. El te-a *obligat*? Fiindcă te cunosc de peste zece ani și în tot acest timp n-am văzut pe nimeni reușind să te *oblig*e să faci ceva.

Amanda pare speriată, dar are o privire sfidătoare. Iar glasul îi tremură când răspunde:

— N-am de gând să stau deoparte și să mă uit cum rănești oameni. Mi-a ajuns.

— În cazul ăsta...

Leighton pune o mână pe umărul bărbatului din dreapta sa.

Focul de armă e asurzitor, iar scânteia din capătul țevii e orbitoare.

Amanda se prăbușește de parcă cineva ar fi acționat un comutator, iar lângă mine, Amanda mea scoate un țipăt înăbușit.

Celălalt Jason se repede la Leighton, dar cel de-al doilea paznic își acționează Taserul cu o viteză fulgerătoare, doborându-l și lăsându-l să urle și să se zvârcolească pe pardoseala hangarului.

Țipătul Amandei ne dă de gol. Privirea lui Leighton se ațintește asupra noastră, cu o expresie siderată.

— Hei! exclamă el, repezindu-se spre noi împreună cu paznicii.

Înșfac brațul Amandei, o trag după mine în cub și trântesc ușa în urma noastră. Yala se amorsează, coridorul reapare, însă efectul drogului va începe să se disipeze din clipă în clipă.

Amanda tremură și aș vrea să-i spun că totul e în regulă, dar știu că nu e. Tocmai a asistat la propria-i asasinare.

— Nu ești tu cea de acolo, o asigur. Tu ești cea de aici, de lângă mine. Vie și în siguranță. Cea de acolo nu ești tu.

Chiar și în lumina slabă, îmi dau seama că plânge. Lacrimile șiroiesc prin stratul de praf de pe fața ei, de parcă ar fi un rimei întins.

— Dar e o parte din mine, răspunde ea. Sau, mai bine zis, era.

Încet, mă aplec și-i ridic brațul, întorcându-l astfel încât să pot vedea ceasul. Mai sunt patruzeci și cinci de secunde până când se vor fi scurs cele nouăzeci de minute.

— Trebuie să mergem, îi spun și pornesc înainte, pe coridor. Vino, Amanda!

Când ajunge lângă mine, deschid o ușă.

Întuneric complet.

Niciun sunet, niciun miros, doar neant.

Închid ușa la loc.

Încerc să nu mă panichez; știu că trebuie să deschid și alte uși, ca să avem o șansă de a găsi un loc în care să ne putem odihni și să ne refacem forțele.

Deschid ușa următoare.

La trei metri în față, din iarba care mărginește un gard de sârmă ce stă să cadă, un lup se uită la mine cu ochi galbeni. Își lasă capul în jos și mârâie. În clipa în care dă să se apropie, trântesc ușa.

Amanda mă ia de mână și continuăm să mergem pe coridor.

Ar trebui să deschid mai multe uși, dar adevărul e că sunt îngrozit. Mi-am pierdut încrederea că vom găsi o lume în care să fim în siguranță.

Clipesc și deodată ne aflăm din nou într-un cub unic. Efectul drogului a dispărut pentru unul dintre noi.

De data asta, ea deschide ușa. Un val de ninsoare pătrunde în cub și gerul îmi taie fața.

Prin perdeaua de zăpadă care cade zăresc siluetele unor copaci în apropiere și câteva case în depărtare.

— Ce părere ai? o întreb.

— Că nu vreau să mai stau în cubul ăsta nici măcar o secundă.

Și cu asta pășește afară, lăsându-se în genunchi pe stratul de zăpadă. Începe imediat să tremure.

Simt drogul pierindu-mi din corp și, de data asta, îmi dă senzația unui pumnal înfipt în ochiul stâng. Intensă, dar de scurtă durată.

Ies și eu din cub și pornim spre zona de case. Sub crusta albă de la suprafață, simt cum picioarele continuă să mi se afunde, greutatea fiecărui pas străpungând un strat mai vechi de zăpadă compactată.

O prind pe Amanda din urmă și străbatem împreună un luminiș, îndreptându-ne spre pâlcul de locuințe care pare să piară treptat în zare.

Dacă eu sunt oarecum protejat împotriva frigului de hanoracul și de blugii pe care îi port, Amanda îngheață în fusta ei roșie, în puloverul negru și pantofii sport.

Am trăit aproape toată viața în Vestul Mijlociu, dar niciodată n-am trecut printr-un asemenea ger. Pomeții și urechile sunt pe punctul să-mi degere și deja încep să-mi pierd controlul fin al degetelor.

Vântul ne suflă în față și, cum ninsoarea se întetește, lumea pe care o văd înaintea noastră începe să semene cu un glob de jucărie scuturat cu furie.

Continuăm să mergem cât de repede putem, dar zăpada devine tot mai înaltă și mai dificil de străbătut. Obrajii Amandei au căpătat o nuanță albăstruie și tremură violent. Părul îi e acoperit de zăpadă.

— Ar trebui să ne întoarcem, rostesc printre dinți, care îmi clănțâne puternic.

Vântul suflă acum asurzitor. Amanda mă privește nedumerită, după care încuviințează.

Mă uit în spate, dar cubul nu mai e.

Teama îmi capătă accente paroxistice. Ninsoarea cade acum oblic, iar casele din depărtare nu se mai văd. Oriunde mă uit, peisajul e la fel.

Capul Amandei oscilează în sus și-n jos, iar eu îmi strâng continuu mâinile pumn, încercând să-mi forțez sângele să-mi curgă prin vârful degetelor, însă e o luptă deja pierdută. Firul de ață de pe inelar are acum o crustă de gheață.

Mintea începe să mi-o ia razna. Tremur din toate încheieturile.

Am dat-o-n bară.

Nu e doar frig. E un ger cumplit.

Un ger letal.

Habar n-am cât ne-am îndepărtat de cub. Dar mai contează oare, când în jur nu se vede nimic? Frigul ne va ucide în câteva minute. Trebuie să ne mișcăm continuu.

Amanda are o privire detașată și mă întreb dacă nu cumva se instalează deja starea de șoc. Picioarele ei goale sunt în contact direct cu zăpada.

— Mă doare, o aud spunând.

Mă aplec, o ridic în brațe și mă împleticesc prin viscol, ținându-i strâns lângă mine trupul care tremură. Ne aflăm în ochiul unei furtuni de zăpadă și într-un ger ucigător, iar în jur totul arată la fel. Dacă nu mă uit în jos, spre picioare, ninsoarea roită de vânt îmi dă o senzație de vertij.

Și atunci îmi trece prin minte că vom muri. Dar continui să merg. Pun un pas în fața altuia, cu fața arzându-mi din cauza frigului, cu brațele amorțite de greutatea Amandei, cu picioarele înghețate din cauza zăpezii care mi-a intrat în pantofi.

Trec minute, dar ninsoarea cade tot mai des, iar gerul mușcă dureros.

Amanda murmură ceva, în delir.

Nu mai pot.

Nu mai pot să merg.

Nu mai pot s-o țin.

Curând, foarte curând, va trebui să mă opresc. Mă voi așeza în zăpadă și o voi ține în brațe pe femeia asta, pe care abia dacă o cunosc, și vom muri amândoi înghețați în lumea asta oribilă, care nici măcar nu e a noastră.

Mă gândesc la familia mea.

Mă gândesc că n-o voi mai vedea niciodată și încerc să înțeleg ce înseamnă asta, în vreme ce bruma de control pe care o mai am asupra fricii îmi piere cu totul...

În fața noastră e o casă. Sau mai degrabă etajul unei case, fiindcă parterul e complet îngropat în zăpada troienită până sub șirul de trei lucarne.

— Amanda!

Are ochii închiși.

— Amanda!

Îi deschide puțin și mă privește.

— Revino-ți!

O așez în zăpada adunată sub acoperiș, mă îndrept spre lucarna din mijloc și mi înfig piciorul în fereastră. După ce reușesc să sparg toate cioburile mari de sticlă rămase în ramă, o prind pe Amanda de brațe și o trag înăuntru, într-un dormitor de copil – dormitorul unei fete, după toate aparențele.

Animale de pluș.

O căsuță de păpuși din lemn.

Rochițe de prințesă.

O lanternă Barbie pe noptieră.

O trag pe Amanda până în mijlocul camerei, pentru ca zăpada care năvălește prin fereastră să nu ajungă la ea. Apoi iau lanterna, deschid ușa și ies într-un hol.

— E cineva? strig.

Vocea mi se pierde în casă, fără să primesc vreun răspuns.

Toate dormitoarele de la etaj sunt goale. Din majoritatea lipsește mobila.

Aprind lanterna și cobor la parter. Bateriile sunt pe terminate, fiindcă fasciculul de lumină e slab.

Jos, trec prin fața ușii de la intrare și ajung în ceea ce trebuie să fi fost cândva sufrageria. Ferestrele au fost bătute în scânduri, pentru a face față presiunii zăpezii care le acoperă complet. Un topor e rezemat de resturile din lemn ale mesei tăiate și transformate în surcele pentru foc.

Deschid o ușă care dă într-o încăpere mai mică. În raza palidă a lanternei zăresc o canapea.

Două fotolii a căror piele a fost aproape complet jupuită.

Un televizor deasupra șemineului, plin ochi cu cenușă.

O cutie cu lumânări.

Un teanc de cărți.

Saci de dormit, pături și perne sunt risipite pe podea în jurul șemineului, iar acolo sunt oameni.

Un bărbat.

O femeie.

Doi băieți adolescenți.

O fetiță.

Cu ochii închiși.

Nemișcați.

Cu fețele învinețite și emaciate.

O fotografie înrămată, cu întreaga familie la grădina botanică Lincoln Park, în vremuri mai bune, zace pe pieptul femeii, încă strânsă în degetele ei înnegrite.

În fața șemineului văd cutii de chibrituri, teancuri de ziare și o grămadă de rumeguș strâns de la rindeluit.

O altă ușă mă duce în bucătărie. Frigiderul e deschis și e gol, la fel ca și dulapurile. Blatul de bucătărie e plin de cutii metalice goale.

Lapte de porumb.

Fasole boabe.
Roșii decojite.
Supe.
Piersici.

Chestii care zac de obicei ignorate prin dulapuri și ajung să expire.

Chiar și borcanele cu condimente au fost golite până la ultima picătură – muștar, maioneză, jeleuri.

În spatele coșului de gunoi plin cu vârf văd o baltă înghețată de sânge și un schelet – mic, de pisică, de pe care carnea a fost jupuită până la os.

Oamenii ăștia nu au înghețat. Au murit de foame.

•

Pâlpâirile focului dansează pe pereții camerei de zi. Sunt dezbrăcat, într-un sac de dormit vârat într-un alt sac de dormit și acesta acoperit cu pături. Amanda se dezgheață lângă mine, băgată și ea în doi saci de dormit.

Hainele noastre ude se usucă pe piatra șemineului; suntem suficient de aproape de foc încât să-i simt căldura atingându-mi fața.

Afară, viscolul e în toi, iar armătura casei scârțâie și trosnește în palele de vânt tot mai puternice.

Amanda deschide ochii. S-a trezit de o vreme și am terminat deja cele două sticle de apă, care sunt acum pline cu zăpadă și așezate lângă foc.

— Ce crezi că s-a întâmplat cu cei care au trăit aici? mă întrebă ea.

Adevărul e că le-am târât cadavrele într-un birou, pentru ca ea să nu le vadă.
Dar răspund:

— Nu știu. Poate că au plecat undeva unde e mai cald.

Ea zâmbește.

— Ce mincinos ești! Noi n-o ducem la fel de bine cu nava noastră spațială.

— Cred că asta e ceea ce s-ar putea numi o curbă a învățării abruptă.

Amanda trage adânc aer în piept, apoi răsuflă, după care spune:

— Am patruzeci și unu de ani. N-am dus o viață extraordinară, dar a fost viața mea. Am avut o carieră, un apartament, un câine... Prieteni. Un serial TV la care îmi plăcea să mă uit. Pe tipul ăsta, John, cu care m-am văzut de trei ori... Câte un vin bun... N-o să mai văd niciodată nimic din toate astea, nu-i așa?

Nu știu sigur cum anume să-i răspund, iar ea continuă:

— Tu, cel puțin, ai o destinație. O lume la care vrei să te întorci. Eu nu mă mai pot întoarce la a mea, așa că ce-mi rămâne de făcut?

Se uită la mine fix.

Fără să clipească.

Și nu am un răspuns.

•

Când îmi recapăt cunoștința, focul a devenit doar o grămăjoară de jărat, iar în partea de sus a ferestrelor zăpada sclipește în lumina câtorva raze de soare, care încearcă să se strecoare înăuntru.

Chiar și aici, în casă, e un frig de neimaginat. Scot o mână din sacul de dormit ca să pipăi hainele de pe șemineu și răsufli ușurat constatând că sunt uscate. Îmi trag repede mâna înapoi și mă întorc spre Amanda. Și-a tras sacul de dormit peste cap și-i zăresc răsufierea în norișori de aburi care au format un șir de cristale de gheață la gura sacului.

Mă îmbrac, aprind focul din nou și îmi țin mâinile în căldura lui pentru ca degetele să nu-mi amorțească.

O las pe Amanda să mai doarmă și mă duc spre sufragerie, unde soarele care pătrunde prin zăpadă în partea de sus a ferestrelor luminează încăperea suficient cât să-mi gălesc drumul. Urc la etaj, străbat holul și intru în dormitorul fetiței, unde ninsoarea a pătruns prin ochiul de geam spart și a acoperit cea mai mare parte a podelei.

Mă cațăr pe fereastră și mijesc ochii în lumina orbitoare. Gheața strălucește atât de intens, încât timp de cinci secunde nu reușesc să văd nimic.

Zăpada e înaltă de mai bine de un metru.

Cerul e de un albastru perfect.

Nu se aude ciripit de păsări.

Niciun semn de viață.

Nici cel mai vag susur de vânt, iar urmele pașilor noștri nu se zăresc nicăieri. Totul e neted și plat.

Probabil că temperatura e mult sub zero, fiindcă nici în plină lumină a soarelui nu simt măcar o boare de căldură.

Dincolo de pâlcul acesta de case, se zăresc siluetele ninse ale zgârie-norilor din Chicago, îmbrăcate în gheață și scânteind în soare.

Un oraș alb.

O lume de gheață.

Peste stradă, scrutez câmpul întins pe care aproape că am înghețat ieri. Nu se vede nici urmă de cub.

•

Amanda s-a trezit și stă lângă șemineu, cu sacii de dormit și păturile înfășurate în jurul ei. Mă duc în bucătărie și caut câteva tacâmuri, apoi desfac rucsacul și scot două dintre rațiile alimentare. Sunt reci, dar consistente, și le mâncăm hămesiți.

— Ai văzut cubul? mă întreabă Amanda.

— Nu, cred că e îngropat în zăpadă.

— Grozav! exclamă ea privind-mă, după care se întoarce cu fața spre foc și adaugă: Nu știi dacă ar trebui să fii furioasă pe tine sau să mă simt recunoscătoare.

— Pentru ce?

— Cât ai fost tu sus, a trebuit să mă duc la baie. Și am dat peste birou.

— Deci i-ai văzut.

— Au murit de foame, nu-i așa? Înainte de a rămâne fără surse de încălzire.

— Așa se pare.

În vreme ce privesc flăcările fără să le văd, într-un ungher al creierului ceva nu-mi dă pace. O vagă bănuială.

S-a născut pe când eram afară și mă uitam la câmpul nins, gândindu-mă că a fost cât pe ce să murim în viscolul acela.

— Îți amintești ce spuneai despre coridor? o întreb. Că-ți amintește de un viscol?

Ea se oprește din mâncat și ridică privirea spre mine.

— Ușile de pe coridor sunt conexiuni sau porți către o gamă infinită de lumi paralele, nu-i așa? continui eu. Dar dacă *noi* suntem cei care definim aceste conexiuni?

— Cum anume?

— Dacă e precum visele lucide și noi alegem într-un fel sau altul lumea în care ajungem?

— Spui deci că, dintr-un număr infinit de realități, eu am ales intenționat văgăuna asta de aici?

— Nu intenționat. Poate că e doar o reflectare a ceea ce ai simțit în momentul în care ai deschis ușa.

Ia ultima înghițitură de mâncare și aruncă ambalajul în foc.

Eu continui:

— Gândește-te la prima lume pe care am văzut-o – orașul în ruine, în care clădirile stăteau să se prăbușească în jurul nostru. Care era starea noastră emoțională când am pășit în parcare a aceea?

— De frică. De teroare. De disperare. Dumnezeule, Jason!

— Ce e?

— Înainte de a deschide ușa către hangar și a vedea cum celelalte două versiuni ale noastre sunt capturate, tu ai pomenit ceva exact despre asta.

— Da?

— Vorbeai despre ideea multiversului, cum că tot ce se poate întâmpla se va întâmpla, și ai zis că undeva există câte o versiune a noastră care nu a reușit să ajungă la cub. Câteva momente mai târziu, ai deschis ușa și în fața noastră s-a derulat exact acel scenariu.

Realizarea bruscă îmi dă fiori pe șira spinării.

— În tot acest timp, răspund eu, ne întrebam unde se află elementele de control...

— Dar ele sunt în noi!

— Exact! Și dacă așa stau lucrurile, înseamnă că putem merge oriunde dorim. Inclusiv acasă.

A doua zi de dimineață ieșim în mijlocul acestei pustietăți tăcute, tremurând în zăpada care ne ajunge până la talie, cu toate că am pus pe noi nenumărate haine de iarnă ale bieților oameni, pe care le-am găsit în dulap.

Pe câmpul care se întinde în față, urmele noastre nu se zăresc. Și nici cubul. Nimic altceva decât o pătură neîntreruptă de zăpadă.

Câmpul e vast, iar cubul, mic. Șansele să dăm de el printr-un simplu noroc sunt infime.

În ciuda soarelui care se zărește pe deasupra copacilor, frigul e ireal.

— Ce-am putea face, Jason? S-o luăm pe ghicite? Să începem să săpăm?

Mă uit înapoi, spre casa pe jumătate îngropată, întrebându-mă pentru câteva secunde înspăimântătoare cât am putea supraviețui în ea. Cât timp ar trece până să ni se termine lemnul de foc? Până să rămânem fără hrană? Înainte să clacăm și să pierim, la fel ca toți ceilalți?

Simt o presiune sumbră acumulându-mi-se în piept: frica e tot mai intensă. Inspir adânc, dar aerul e atât de rece, încât încep să tușesc.

Panica mă încolțește de peste tot.

E imposibil să găsim cubul.

Aici e mult prea frig.

Nu vom avea suficient timp și, când va izbucni următorul viscol, apoi cel de după el, cubul va fi fiind îngropat sub un strat de zăpadă atât de adânc, încât nu vom mai avea nicio șansă să ajungem la el.

Doar dacă nu...

Las rucsacul să-mi cadă de pe umăr în zăpadă și-i desfac fermoarul cu degete tremurânde.

— Ce faci? mă întreabă Amanda.

— Spun o rugăciune.

Îmi ia puțin timp să găsesc ceea ce caut.

Cu busola în mână, las în urmă rucsacul și pe Amanda și mă aventurez pe câmp. Ea vine după mine, strigându-mă s-o aștept. După cincisprezece metri mă opresc, așteptând să ajungă lângă mine.

— Uită-te la asta, îi spun și ridic busola spre ea. Suntem în zona South Chicago, nu-i așa? Deci nordul magnetic e într-acolo. Dar busola arată invers. Acul indică spre lac, spre est, vezi?

Fața i se luminează brusc.

— Firește! De vină e câmpul magnetic al cubului, care împinge acul busolei în direcția opusă lui.

Continuăm să înaintăm prin zăpada adâncă. În mijlocul câmpului, acul se rotește dinspre est spre vest.

— Suntem chiar deasupra lui!

Încep să sap; mâinile mă dor din cauza zăpezii înghețate, dar nu mă opresc.

La puțin mai mult de un metru dedesubt, dau peste o muchie a cubului și continui să sap, mai repede acum, cu mânecele trase în jos ca să-mi protejez oarecum palmele, care trec acum de la durere la amorțeală.

Când în sfârșit ating cu degetele pe jumătate degerate marginea de sus a ușii deschise, lansez un strigăt de victorie care reverberează în întinderea acelei lumi înghețate.

Zece minute mai târziu suntem înapoi în cub și bem lichidul din fiolele patruzeci și șase și patruzeci și cinci.

Amanda pornește cronometrul la ceasul ei, stinge lanterna pentru a cruța bateriile și, în vreme ce stăm unul lângă celălalt în întunericul rece, așteptând ca efectul drogului să se instaleze, îmi spune:

— N-aș fi crezut niciodată că voi fi atât de fericită să văd din nou amărâta asta de bărcuță de salvare.

— Nu-i așa?

Își reazemă tâmpla de umărul meu.

— Îți mulțumesc, Jason.

— Pentru ce?

— Fiindcă nu m-ai lăsat să mor acolo, înghețată.

— Asta înseamnă că acum suntem chit?

Izbucnește în râs.

— Nici gând! Adică, să nu uităm că totul e din vina ta.

Îmi spun că statul așa, în bezna și în tăcerea absolută a cubului, e ca un exercițiu bizar de deprivare senzorială. Singurele senzații fizice sunt răceala metalului, care se simte prin haine, și capul Amandei pe umărul meu.

— Tu ești altfel decât el, spune ea la un moment dat.

— El, cine?

— Jason al meu.

— Cum adică?

— Mai blând. El avea o latură într-adevăr dură, dacă l-aș analiza. Era cel mai ambițios tip pe care l-am cunoscut vreodată.

— Erai psihoterapeuta lui?

— Uneori.

— Era un om fericit? O simt cântărindu-mi întrebarea în întuneric și adaug: Ce e? Te silesc cumva să încalci confidențialitatea relației dintre medic și pacient?

— Tehnic vorbind, voi doi sunteți una și aceeași persoană. E ceva cu totul nou în chestia asta, dar... nu. N-aș spune că era fericit. Avea o viață incitantă din punct de vedere intelectual, dar în fapt unidimensională. Nu făcea decât să

muncească. În ultimii cinci ani, nici n-a mai trăit în afara laboratorului. Practic, se mutase acolo.

— Știi că Jason al tău este cel care m-a adus în situația asta. Am ajuns aici fiindcă, în urmă cu câteva seri, cineva m-a răpit sub amenințarea armei, în timp ce mă întorceam acasă. M-a dus la o centrală electrică părăsită, m-a drogat și mi-a pus o serie de întrebări despre viața mea și despre alegerile pe care le-am făcut. Voia să știe dacă sunt fericit. Și dacă aș vrea să fi făcut lucrurile altfel. Acum îmi amintesc totul. Pe urmă, m-am trezit în laboratorul vostru. În lumea voastră. Și cred că Jason al tău mi-a făcut toate astea.

— Adică a intrat în cub, a găsit – cine știe cum – lumea ta, viața ta, și a făcut schimb de locuri cu tine?

— Îl crezi capabil de așa ceva?

— Nu știu. Ar fi o nebunie.

— Dar cine altcineva ar fi putut s-o facă?

După câteva clipe de tăcere, Amanda răspunde:

— Jason era obsedat de calea pe care n-o urmase. Vorbea despre asta tot timpul.

Simt cum furia mi se reaprinde și spun:

— O parte din mine încă refuză să creadă. Dacă voia să aibă într-adevăr viața mea, putea pur și simplu să măucidă. Dar și-a dat osteneala să-mi injecteze nu numai drogul, ci și ketamină, care m-a lăsat inconștient și mi-a șters amintirile despre cub și despre fapta lui. Și pe urmă m-a trimis în lumea lui. De ce?

— Fiindcă așa e mai logic.

— Crezi tu?

— Jason nu era un monstru. Dacă el ți-a făcut asta, înseamnă că și-a creat o motivație rațională. Așa procedează oamenii onești, pentru atunci când vor să-și justifice comportamentele negative. În lumea ta, și tu ești un fizician de renume?

— Nu, eu predau la un colegiu oarecare.

— Ești bogat?

— Din punct de vedere profesional și financiar, nu sunt nici la călcâiul lui Jason al tău.

— Ei, vezi? Și-a spus, probabil, că îți dă o șansă nesperată. *El* și-a dorit să încerce și calea pe care n-a apucat să pășească. De ce nu ți-ai dori și tu? Nu spun că e corect ce a făcut. Spun doar că ăsta e modul în care un om bun ajunge să comită o faptă oribilă. Comportament uman elementar. Probabil că îmi simte furia, fiindcă adaugă: Jason, nu-ți poți permite luxul s-o iei razna acum. Peste un minut ne vom întoarce pe coridorul acela. Noi suntem elementele de control – tu ai spus-o. Am dreptate?

— Mda.

— Dacă așa stau lucrurile, dacă starea noastră emoțională e cea care selectează într-un fel sau altul lumile acestea, către ce fel de loc crezi că ne vor

duce mânia și invidia ta? Nu poți să emiți o asemenea energie când vei deschide o altă ușă. Trebuie să găsești o modalitate de a te calma.

Simt drogul făcându-și efectul. Mușchii mi se relaxează. Pentru un moment, furia lasă locul unui val de pace și de serenitate și aș da orice să-l pot face să dureze, să mă transporte pe unda sa.

Când Amanda aprinde lanterna, pereții perpendiculari pe ușă au dispărut deja. Privesc spre punga în care se află restul fiolelor, spunându-mi că, dacă javra care m-a adus aici a găsit modalitatea de a controla cubul, atunci o voi găsi și eu.

În lumina albăstruie, Amanda mă privește intens.

— Mai avem patruzeci și patru de fiole, fac eu inventarul. Deci douăzeci și două de șanse de a reuși. Câte a luat celălalt Jason cu el în cub?

— O sută.

La naiba! Simt o înțepătură de panică, și totuși izbutesc să zâmbesc.

— Păi, norocul nostru e că eu sunt mai deștept decât el, nu-i așa?

Amanda râde, se ridică de jos și îmi întinde mâna.

— Avem o oră la dispoziție. Ești gata?

— Categorie, răspund eu.

NOUĂ

Se trezește mai devreme dimineața.

Bea mai puțin.

Conduce cu viteză mai mare.

Citește mai mult.

A început să facă sport.

Ține furculița altfel decât înainte.

Râde mai ușor.

Trimite mai puține SMS-uri.

Face dușuri mai lungi și, în loc să-și plimbe doar săpunul pe corp, își freacă acum pielea cu mănușa de baie.

Se rade o dată la două zile, nu la patru, în fața chiuvetei, nu la duș.

Încalță pantofii imediat ce s-a îmbrăcat, nu la ușă, înainte să iasă din casă.

Folosește ața dentară în mod regulat, iar cu trei zile în urmă l-a văzut chiar gândindu-și sprâncenele.

N-a mai purtat de aproape două săptămâni tricoul lui de noapte preferat – unul decolorat, cu numele formației U2, pe care-l are de la un concert la care a asistat în urmă cu zece ani la United Center.

Și vasele le spală altfel – în loc să le pună unele peste altele pe uscător, așază farfuriile și paharele ude pe prosoape întinse pe blat.

La micul dejun bea o ceașcă de cafea în loc de două și o face mai slabă decât înainte – atât de slabă, încât ea se străduiește dimineața să ajungă înaintea lui în bucătărie, ca s-o prepare singură.

În ultima vreme, conversațiile de la masa de seară în familie se axează pe idei, pe cărți, pe articolele pe care le citește Jason și pe cursurile lui Charlie și nu se mai limitează la banalele relatări ale întâmplărilor de peste zi.

Jason se poartă diferit și în relația cu fiul lui. E mai îngăduitor, mai puțin patern, de parcă ar fi uitat cum să fie tatăl unui adolescent.

Nu mai stă treaz până la ora două în fiecare noapte ca să se uite la Netflix pe iPad.

Nu-i mai spune „Dani” niciodată.

O vrea tot timpul și de fiecare dată se poartă de parcă ar fi prima oară.

O privește cu o intensitate mocnită, care îi amintește de felul în care se pierd tinerii îndrăgostiți unul în ochii celuilalt, atunci când între ei încă există mister și noi teritorii de descoperit.

Gândurile acestea, toate aceste mici schimbări conștientizate se adună într-un colț al minții ei în timp ce Jason stă lângă ea în fața oglinzii.

E dimineață și se pregătesc pentru o nouă zi.

Se spală amândoi pe dinți, iar când o surprinde privindu-l, îi zâmbește cu gura plină de spumă și-i face cu ochiul.

Ea se întreabă...

Oare are cancer și refuză să-mi spună?

Ia vreun antidepresiv nou și-mi ascunde asta?

Și-a pierdut slujba și nu vrea să recunoască?

O fierbințelă grețosă i se revarsă în capul pieptului: are cumva o aventură cu una dintre studentele lui și ea îl determină să se simtă și să se poarte așa?

Nu. Niciuna dintre aceste explicații nu pare să fie corectă.

Problema e că nimic nu este anormal în mod concret.

Teoretic, situația e chiar mai bună decât era. El se poartă cu ea mai atent decât oricând înainte. N-au mai vorbit și n-au mai râs atât de mult împreună din primele zile ale relației lor.

Numai că el e... altfel.

Altfel într-o sumedenie de feluri mărunte, care ar putea să nu însemne nimic sau ar putea să însemne enorm.

Jason se apleacă și scuipe în chiuvetă. Închide robinetul, trece în spatele ei, îi cuprinde șoldurile în palme și se lipește de ea. Daniela îi privește imaginea reflectată în oglindă și îl întreabă în sine ei: *Ce secrete ai față de mine?*

Ar vrea să rostească întrebarea cu glas tare.

Exact aceste cuvinte.

Dar continuă să-și spele dinții, fiindcă... ce se-ntâmplă dacă prețul răspunsului e chiar situația extraordinară de acum?

— Aș putea să te privesc toată ziua făcând asta, spune el.

— Spălându-mă pe dinți? bolborosește ea, cu periuța încă în gură.

— Îhm...

O sărută pe ceafă, iar fiorul pe care i-l stârnește îi coboară pe spate și în genunchi, astfel că, pentru o fracțiune de secundă, totul dispare – temerile, întrebările, dubiile.

— Ryan Holder, spune el apoi, susține o prelegere în seara asta la șase. Vrei să vii cu mine?

Daniela se apleacă, scuipe și își clătește gura.

— Aș vrea, dar am o lecție la cinci și jumătate.

— Atunci, pot să te invit la cină când mă întorc acasă?

— Mi-ar face plăcere.

Se întoarce și-l sărută. Chiar și săruturile lui sunt altfel acum. Ca și cum ar fi un eveniment deosebit de fiecare dată.

— Hei! exclamă ea, când el se desprinde.

— Ce-i?

Ar trebui să-l întrebe. Ar trebui să aducă în discuție toate lucrurile astea pe care le-a observat. Să deșerte sacul și să limpezească atmosfera.

O parte a ei jinduieste să știe.

O altă parte ar vrea să nu afle niciodată.

Așa că își spune că nu e momentul acum, când îi aranjează gulerul și îi netezește părul, trimițându-l cu un ultim sărut să-și înceapă ziua.

ZECE

FIOLE RĂMASE: 44

Amanda ridică privirea din carnet și întreabă:

— Ești sigur că cea mai bună soluție este să scriem?

— Atunci când scrii, te concentrezi cu toată atenția asupra textului respectiv.

E aproape imposibil să scrii un lucru și să te gândești la altul. Faptul că pui cuvintele pe hârtie îți menține gândurile și intențiile coerente și focalizate.

— Și cât ar trebui să scriu?

— Pentru început, poate că ar trebui s-o luăm ușor. Un paragraf scurt, de pildă?

Termină fraza pe care o începuse, închide carnetul și se ridică în picioare.

— Ți-ai organizat totul în minte? o întreb.

— Așa cred.

Îmi pun rucsacul pe umăr, iar Amanda se apropie de ușă, apasă clanța și deschide. Lumina dimineții se revarsă pe coridor într-atât de orbitoare, încât pentru o clipă nu pot zări nimic afară. Dar, pe măsură ce ochii mi se obișnuiesc, imaginea prinde contur.

Stăm în pragul cubului, pe culmea unui deal care străjuiește un parc.

Spre est, pajiștea de un verde ca de smarald coboară cale de câteva sute de metri până pe țărmul lacului Michigan. În zare, profilul orașului nu seamănă cu nimic din ce-am văzut vreodată – clădiri zvelte, construcții din oțel și sticlă care reflectă lumina atât de intens, încât par aproape invizibile, creând un efect ca de miraj.

Cerul e punctat de obiecte în mișcare, majoritatea străbătând spațiul aerian de deasupra orașului pe care îl bănuiesc a fi Chicago, câteva dintre ele accelerând vertical, drept spre adâncul albastru, fără să dea vreun semn că s-ar opri.

Amanda se uită la mine și zâmbește subțire, arătându-mi însemnările. Deschid la prima pagină și citesc:

Vreau să merg într-un loc plăcut, într-o perioadă în care viața să fie plăcută. O lume în care să vreau să trăiesc. Nu e un loc din viitor, dar așa pare...

— Nu-i rău! exclam eu.

— Locul ăsta chiar e real?

— Da. Și tu ești cea care ne-a adus aici.

— Hai să-l explorăm! Oricum, ar trebui să facem o pauză în privința drogului.

Pășește pe pajiștea povârnită, îndepărtându-se de cub. Trecem pe lângă un teren de joacă și o luăm pe o alee care străbate parcul.

E o dimineață rece, perfectă. În aer plutește aburul răsuflărilor. Iarba e acoperită de o pojghiță de brumă acolo unde soarele n-a atins-o încă, iar copacii care mărginesc parcul au început să ruginească. Suprafața lacului e neclintită ca o oglindă.

La vreo patru sute de metri în față, o serie de clădiri elegante, în Y, intersectează parcul la intervale de câte cincizeci de metri. Abia când ne apropiem îmi dau seama ce sunt.

Urcăm cu un lift până pe o platformă orientată spre nord și așteptăm sub cornișa încălzită, la mai mult de zece metri deasupra peluzei. O hartă digitală interactivă, care poartă sigla autorității de transport public din Chicago, ne dă de înțeles că ne aflăm pe ruta Red Line Express, care face legătura între South Chicago și zona de centru.

O voce feminină răsună la difuzorul de deasupra noastră:

— *Eliberați peronul. Trenul sosește în stație. Eliberați peronul. Trenul sosește în stație în cinci... patru... trei...*

Mă uit în dreapta și-n stânga, dar nu văd nimic apropiindu-se.

— *Doi...*

O nălucă în mișcare țâșnește dinspre copaci.

— *Unu.*

Un tren cu alură suplă, având trei vagoane, frânează și oprește în stație, iar când ușile se deschid, vocea feminină computerizată se aude din nou:

— *Vă rugăm să așteptați semnalul verde pentru îmbarcare.*

Cei câțiva pasageri care coboară din tren și trec pe lângă noi poartă haine sport. Lumina roșie de deasupra fiecărei uși deschise devine verde.

— *Vă puteți îmbarca acum pentru stația Centru.*

Schimb o privire cu Amanda, care ridică din umeri, și urcăm în primul vagon. E aproape plin cu navetiști.

Nu seamănă cu El cel pe care-l știu eu. În primul rând, e gratis. Și nimeni nu stă în picioare; fiecare pasager e prins cu o centură de siguranță în scaune care arată de parcă ar urma să fie lansate în spațiu. Deasupra fiecărui loc gol clipește însemnul LIBER.

Când facem amândoi câțiva pași pe culoar, asistentul automat ne atenționează:

— *Vă rugăm să vă așezați. Trenul nu pleacă din stație înainte ca toți pasagerii să fie așezați în siguranță.*

Ne hotărâm pentru două locuri din partea din față a vagonului. Când mă reazem de spătar, din scaun se ridică centuri vătuite, care mi se prind ușor peste șolduri și peste umeri.

— *Vă rugăm să vă sprijiniți capul de tetiere. Trenul pleacă din stație în trei... doi... unu...*

Accelerația e lină, dar intensă. Timp de două secunde sunt presat în pernele scaunului, iar o clipă mai târziu zburăm de-a lungul unei șine unice, la o viteză inimaginabilă. Senzația de frecare cu solul nu există, iar peisajul urban se derulează dincolo de ferestre mult prea rapid pentru a apuca să înțeleg ce văd.

În zare, profilul fantastic al orașului se apropie treptat. Clădirile nici măcar nu par reale. În lumina clară a dimineții, pare că cineva a spart o oglindă și a așezat toate cioburile în picioare, ordonat. Au o înfățișare prea aleatorie pentru a fi create de mâna omului – sunt perfecte în imperfecțiunea și în asimetria lor, ca un șir de munți superbi. Sau ca albia unui râu.

Șina începe să coboare.

Îmi simt stomacul în gât.

Țâșnim printr-un tunel – întunecimea e întreruptă de scurte izbucniri de lumină, care nu fac decât să amplifice senzația de dezorientare și de viteză extremă.

Ieșim din întuneric și mă prind cu mâinile de marginile scaunului, împins înaintea, în centuri, când trenul frânează și oprește.

Vocea anunță:

— *Stația Centru.*

Cuvintele *Coborâți aici?* apar precum o hologramă la două palme în fața mea, urmate de *D?* și *N?*

— Hai să coborâm aici, îmi spune Amanda.

Ating holograma *D*, iar ea face la fel.

Centurile ni se decuplează și se retrag în scaune. Ne ridicăm și coborâm alături de alți pasageri pe peronul unei stații pe lângă care Grand Central din New York este doar o palidă imitație. E un terminal impunător, cu un plafon foarte înalt, care amintește de sticla fațetată prin modul în care razele soarelui îl străbate și se revarsă în interior, proiectând pe pereții din marmură frânturi scânteietoare de lumină.

Incinta e plină de oameni. În aer plutesc notele prelungi, nazale, ale unui saxofon.

Ajunși în cealaltă extremitate a sălii, urcăm o cascadă de trepte.

Toți cei din jurul nostru vorbesc singuri – de fapt, la telefon, sunt sigur, deși nu văd niciun dispozitiv mobil.

În capătul scării, trecem printr-unul dintr-un șir de doisprezece turnicheți.

Strada forfotește de trecători, dar nu sunt nici mașini, nici semafoare.

Ne aflăm la baza celei mai înalte clădiri pe care am văzut-o vreodată. Nici măcar de aproape nu pare reală; cum nimic nu distinge un etaj de altul, pare un uriaș cristal sau o bucată de gheață.

Împinși de curiozitate, traversăm strada, intrăm în holul clădirii și urmăm indicatoarele spre platforma de observație.

Ascensorul urcă uluitor de rapid. Din cauza modificării continue a presiunii, trebuie să înghit continuu ca să mi se desfunde urechile. După două minute ne oprim, iar operatorul ne informează că avem la dispoziție zece minute pentru a admira priveliștea.

Ușile se deschid și suntem întâmpinați de o pală de vânt înghețată. Coborâm din lift și trecem pe lângă o hologramă cu textul: *Vă aflați la 2 125 metri deasupra nivelului străzii.*

Puțul ascensorului ocupă partea din centru a acestei mici platforme de observație, iar extremitatea turnului se ridică la nici cincisprezece metri deasupra noastră. Vârful construcției din sticlă este răsucit sub forma unei flăcări.

O altă hologramă apare când ne apropiem de margine: *Turnul de sticlă este cea mai înaltă construcție din Midwest și a treia ca înălțime din America.*

E un frig pătrunzător aici sus, iar vântul bate continuu dinspre lac. Aerul pare mai rarefiat și resimt o ușoară amețală, dar nu știu dacă motivul e lipsa de oxigen sau vertijul înălțimii.

Ajungem la balustrada antisuicid.

Capul parcă mi se învârte, iar în stomac am un ghem.

Priveliștea e copleșitoare – întinderea sclipitoare a orașului, puzderia de zgârie-nori și oglinda vastă a lacului, pe care îl văd clar în partea de sud a statului Michigan.

Spre vest și sud, dincolo de suburbii, preria unduiește în lumina dimineții, la aproape două sute de kilometri depărtare.

Turnul se leagănă ușor în vânt.

Patru state – Illinois, Indiana, Michigan și Wisconsin – sunt vizibile în zilele senine.

Stând aici, în această capodoperă a artei și a imaginației, mă simt mic în sensul pozitiv al cuvântului. E fascinant să respiri aerul unei lumi care poate construi ceva atât de splendid. Amanda e lângă mine și privim amândoi în jos, admirând superbe curbe feminine ale clădirii. Aici, sus, domnește o atmosferă netulburată și tăcută. Unicul sunet care se aude este șoapta solitară a vântului. Zgomotul străzii de dedesubt nu răzbate până aici.

— Ai avut în minte toate astea? o întreb.

— Nu în mod conștient, dar totul are oarecum un aer de realitate. Ca un vis pe jumătate amintit.

Privesc spre zona rezidențială din nord, pe unde ar trebui să fie Logan Square. Nu seamănă nimic cu locuința mea.

La câțiva pași distanță de noi văd un bătrân stând în spatele soției lui, cu mâinile ofilite pe umerii ei, în timp ce ea se uită printr-un telescop spre cea mai uimitoare roată dintr-un parc de distracții pe care am văzut-o vreodată. Înaltă de trei sute de metri, străjuiește țărmul lacului, acolo unde ar trebui să fie Navy Pier.

Gândul îmi zboară la Daniela.

La ce ar putea face în clipa aceasta celălalt Jason – Jason 2.

La ce ar putea face împreună cu soția mea.

Furia, frica și dorul de casă mă cotropesc ca o boală.

Cu toată grandoarea ei, lumea aceasta nu e lumea mea.

Nici pe departe.

•

FIOLE RĂMASE: 42

Din nou pe coridorul întunecat, în acest loc dintre universuri în care pașii noștri stârnesc ecouri în infinit.

În timp ce stau cu lanterna în mână și mă gândesc la ce ar trebui să scriu în carnet, Amanda se oprește brusc din mers.

— Ce s-a întâmplat? o întreb.

— Ascultă!

E atât de liniște, încât îmi aud bătăile inimii întețindu-se. Și apoi... ceva imposibil.

Un sunet. În față, pe coridor, departe.

Amanda se uită la mine și șoptește:

— Ce naiba?

Încerc să străpung întunericul cu privirea. Nu se vede nimic altceva decât lumina anemică a lanternei reflectându-se în pereții nesfârșiți. Sunetul devine mai puternic cu fiecare secundă. Aud pași apropiindu-se.

— Vine cineva! exclam.

— Cum este posibil?

La marginea cercului de lumină se zărește mișcare. O siluetă care vine spre noi.

Fac un pas înapoi, ispitit s-o iau la fugă, dar unde aș putea să mă duc? Rămân pe loc.

E un bărbat. Gol. Cu trupul murdar de noroi, de praf sau de... Sânge. În mod cert, sânge. Simt mirosul.

De parcă s-ar fi tăvălit într-o baltă de sânge.

Are părul îmbâcsit, iar fața îi e atât de mânjită, încât albul ochilor îi iese în evidență.

Măinile îi tremură și are degetele chircite, de parcă s-ar agăța cu disperare de ceva.

Abia când ajunge la trei metri de mine îmi dau seama că sunt eu.

Mă trag într-o parte, lipindu-mă de cel mai apropiat perete, ca să-i fac cât mai mult loc să treacă.

Când pășește pe lângă mine, mă privește țintă.

Nici măcar nu știu dacă mă vede. Pare să fie în stare de șoc.

Secătuit. De parcă abia ar fi scăpat din iad.

De pe spate și de pe umeri i-au fost smulse bucăți de carne.

— Ce ți s-a întâmplat? îl întreb.

Se oprește și se holbează la mine, după care deschide gura și scoate cel mai oribil sunet pe care l-am auzit vreodată – un urlet sfâșietor.

La auzul lui, Amanda mă înșfacă de braț și mă trage după ea.

El nu ne urmează. Se uită la noi cum ne îndepărtăm și pornește mai departe, pe coridor.

În întunericul nesfârșit.

•

Treizeci de minute mai târziu stau în fața unei uși identice cu toate celelalte, încercând să-mi alung din minte și din registrul emoțional imaginea de mai devreme.

Scot un carnet din rucsac și îl deschid, cu creionul pregătit în mână.

Nici măcar nu trebuie să stau să mă gândesc.

Scriu doar atât:

Vreau să mă duc acasă.

Mă întreb dacă asta simte oare Dumnezeu – exaltarea stârnită de ideea că ai rostit un cuvânt și o lume întreagă a prins ființă. Da, într-adevăr, lumea aceea exista și înainte, dar eu am creat conexiunea dintre noi și ea. Dintre toate lumile posibile, eu am găsit-o pe aceasta – și, privită din pragul cubului cel puțin, este exact ce mi-am dorit.

Pășesc încet, strivind cioburi de sticlă pe cimentul de sub tălpi, în vreme ce lumina care pătrunde prin ferestrele situate la înălțime cade pe un șir de generatoare metalice dintr-o epocă apusă.

Deși n-am văzut-o până acum la lumina zilei, cunosc hala asta. Ultima dată când am fost aici, o lună galbuie răsărise deasupra lacului Michigan, iar eu eram prăbușit lângă una dintre mașinăriile învechite, năucit de drog, uitându-mă la bărbatul cu mască de gheaișă care mă adusese sub amenințarea armei în măruntaiele centralei electrice părăsite.

Uitându-mă – fără ca atunci să știu asta – la mine însumi.

Nu mi-aș fi putut imagina ce avea să urmeze.

Iadul care mă aștepta.

Cubul se află într-un colț al halei, ascuns în dosul scărilor.

— Ei? mă întreabă Amanda.

— Cred că am reușit. Țsta e ultimul loc pe care l-am văzut înainte de a mă trezi în lumea voastră.

•

Traversăm întinderea părăsită a centralei electrice.

Afară, soarele strălucește. Pare să fie spre apus.

E sfârșit de după-amiază și singurele sunete care se aud sunt strigătele pescărușilor care planează deasupra lacului.

Mergem spre vest, spre South Chicago, unul lângă celălalt, ca doi pierde-vară. Profilul îndepărtat al clădirilor îmi e familiar. E cel pe care-l știu și-l iubesc.

Soarele continuă să coboare și mergem cam douăzeci de minute înainte să-mi dau seama că n-am văzut nicio mașină pe drum.

— E cam liniște, nu-i așa? întreb.

Amanda mă privește. Tăcerea nu era atât de evidentă în pustietatea industrială de pe malul lacului. Aici însă, e frapantă. Nu sunt mașini pe stradă. Nu sunt oameni.

Liniștea este atât de adâncă, încât pot auzi curentul electric circulând prin liniile de înaltă tensiune de deasupra noastră.

Stația de pe strada Eighty-Seven e închisă – nu circulă nici trenuri, nici autobuze.

Unicul semn de viață este o pisică neagră fără stăpân care traversează strada, cu coada răsucită ca un tirbușon și cu un șobolan în gură.

— Poate că ar trebui să ne întoarcem la cub, sugerează Amanda.

— Vreau să ajung acasă.

— E o energie neplăcută aici, Jason. Tu n-o simți?

— Nu vom afla cum să manevrăm cubul dacă nu explorăm locurile în care ne duc.

— Unde e casa ta?

— În Logan Square.

— Nu e tocmai aproape.

— O să împrumutăm o mașină.

Lăsăm în urmă strada Eighty-Seven și traversăm un cvartal cu locuințe aflate în paragină. Măturătorii n-au mai trecut pe aici de săptămâni bune. Sunt gunoaie pretutindeni. Grămezi de saci plini cu resturi scârboase – ruți și crăpați – se înșiră pe trotuare.

Multe ferestre sunt bătute în scânduri. Câteva sunt acoperite cu folie de plastic. La cele mai multe atârnă bucăți de cârpe.

Unele roșii. Altele negre.

Zumzetul radioului sau al televizorului răzbate din câte o casă. Ori plânsetul vreunui copil.

Altfel însă, zona e cufundată într-o tăcere sumbră.

Pe la jumătatea celui de-al șaselea cvartal, Amanda exclamă:

— Am găsit una!

Traversez strada către un Oldsmobile Cutlass Ciera de pe la jumătatea anilor '90. Alb. Cu pete de rugină. Fără capace la roți.

Prin parbrizul murdar, zăresc două chei atârând în contact. Deschid portiera și mă așez la volan.

— Deci chiar o facem? întrebă Amanda.

Pornesc motorul, iar ea urcă alături.

Rezervorul e plin pe sfert. Ar trebui să ne ajungă.

Parbrizul e atât de mânjit, încât e nevoie de zece secunde pentru ca ștergătoarele și lichidul de spălare să răcăie stratul de mizerie și frunzele lipite pe sticlă.

•

Autostrada are un aer dezolant. Niciodată n-am mai văzut-o așa. Pustie în ambele direcții, cât poți cuprinde cu privirea.

Deja s-a înserat și ultimele raze ale soarelui licăre în ferestrele de la Willis Tower.

Rulăm spre nord și, cu fiecare kilometru parcurs, nodul pe care-l simt în stomac devine mai strâns.

— Hai să ne întoarcem, insistă Amanda. Vorbesc serios. Evident, ceva e foarte, foarte în neregulă.

— Dacă familia mea e aici, locul meu este lângă ea.

— Și de unde știi că ăsta chiar e orașul tău?

Pornește radioul și caută pe scala FM până când din boxe răsună bipul familiar al sistemului de avertizare în caz de urgență.

Mesajul următor va fi difuzat la solicitarea Departamentului de Poliție al statului Illinois. Starea de interdicție de douăzeci și patru de ore rămâne în vigoare pentru districtul Cook. Tuturor locuitorilor li se interzice să-și părăsească locuințele până la noi ordine. Garda Națională continuă să monitorizeze starea de siguranță în toate cartierele, să livreze rațiile alimentare și să asigure transportul în zonele de carantină.

Pe benzile de pe celălalt sens trece în viteză un convoi de vehicule Humvee cu caroseriile camuflate.

Riscul de contagiune rămâne crescut. Simptomele inițiale sunt: febră, dureri de cap severe și dureri musculare. Dacă suspectați că dumneavoastră sau oricare altă persoană din locuință este infectată, atârnați la una dintre ferestrele stradale o bucată de pânză roșie. Dacă oricare dintre persoanele din locuință a decedat, atârnați la una dintre ferestrele stradale o bucată de pânză neagră. Personalul Centrului pentru Controlul Epidemiilor vă va oferi asistență de îndată ce va putea. Rămâneți pe recepție pentru alte detalii.

Amanda se răsuțește spre mine.

— De ce nu ne întoarcem?

Nu am unde să parchez pe strada mea, așa că las mașina în mijlocul carosabilului, cu motorul pornit.

— Ai înnebunit de tot! exclamă Amanda.

Arăt cu mâna spre o clădire având o fustă roșie și un pulover negru atârnat la fereastra dormitorului principal.

— Aia e casa mea, Amanda.

— Atunci, grăbește-te! Și întoarce-te cu bine, te rog!

Cobor din mașină. E liniște, iar străzile sunt albăstrii în penumbra înserării. Puțin mai departe zăresc câteva siluete palide mergând încet pe mijlocul drumului.

Ajung pe trotuar. Firele de tensiune sunt tăcute, iar lumina care răzbate din interior e mai palidă decât ar trebui. Lumină de lumânări. În cartierul meu nu e curent electric.

Urc treptele de la intrare și mă uit pe fereastra largă care dă în sufragerie.

E întuneric înăuntru. Bat la ușă.

După un timp îndelungat, o umbră iese din bucătărie și trece alene pe lângă masă, apropiindu-se de intrare. Simt că mi se usucă gura.

N-ar trebui să mă aflu aici. Casa asta nu e casa mea. Lustra nu e cea care trebuie. Și nici reproducerea după Van Gogh de deasupra șemineului.

Aud yala descuindu-se de trei ori.

Ușa se întredeschide cât latul unui deget și dinăuntru se revarsă un damf care nu amintește prin nimic de casa mea. Duhnește doar a boală și a moarte.

Daniela ține o lumânare în mâna care îi tremură.

Chiar și în lumina aceea slabă, văd că fiecare centimetru de piele îi este marcat de umflături.

Ochii îi sunt învinețiți. Sângerează. Se mai văd doar două fâșii de alb.

— Jason?

Glasul îi e moale și umed. Lacrimi îi curg din ochi.

— Oh, Doamne! Tu ești?

Deschide ușa larg și se împleticește spre mine, cu picioare nesigure.

Simți că ți se frânge inima când persoana iubită îți inspiră repulsie. Fac un pas în spate.

Sesizându-mi oroarea, ea se oprește.

— Cum e posibil? Întreabă ea cu glas șuierat. Doar ai murit!

— Cum adică?

— Acum o săptămână te-au luat de aici într-un lințoliu plin de sânge.

— Unde e Charlie?

Ea clatină din cap și, printre lacrimi, își înăbușă un hohot, cu gura afundată în îndoitura cotului.

— E mort?

— N-a venit nimeni să-l ia. E încă în camera lui. Putrezește acolo, Jason!
Pentru o clipă își pierde echilibrul și se agață de tocul ușii.

— Ești real? mă întrebă apoi.

Dacă sunt real? Ce întrebare!

Nu pot să răspund. Gâtul mi-e sugrumat de durere. Ochii mi se umplu de lacrimi.

Oricât aş compătimi-o, adevărul teribil e că mi-e frică de ea. Instinctul de autoconservare primează și mă face să mă trag înapoi oripilat.

O aud pe Amanda strigând din mașină:

— Vine cineva!

Mă uit spre stradă și văd o pereche de faruri străpungând întunericul.

— Jason, plec și te las naibii aici! strigă Amanda iar.

— Cine e acolo? întrebă Daniela.

Huruitul care se apropie seamănă cu al unui motor diesel.

Amanda a avut dreptate. Trebuia să fi întors mașina în clipa în care ne-am dat seama cât de periculos e locul de aici.

Lumea asta nu e lumea mea.

Și totuși, inima mă trage spre etajul casei, spre dormitorul în care o versiune a fiului meu zace fără viață. Aș vrea să mă năpustesc și să-l iau de acolo, dar asta ar însemna moartea pentru mine.

Cobor treptele spre stradă în clipa în care un Humvee oprește la trei metri de bara din spate a mașinii pe care am „împrumutat-o” din South Side. Are imprimate pe caroserie diverse sigle – Crucea Roșie, Garda Națională, Centrul pentru Controlul Epidemiilor CCE.

Amanda și-a scos capul pe geamul portierei.

— Ce naiba, Jason?!

Mă șterg la ochi.

— Fiul meu e mort acolo, înăuntru. Daniela e și ea pe moarte.

Ușa din dreapta a Humvee-ului se deschide și o siluetă în costum de protecție, cu mască de gaze pe față, coboară și ațintește asupra mea o carabină de asalt. Vocea care răzbate din spatele măștii este a unei femei.

— Stai pe loc!

Ridic brațele instinctiv.

Femeia îndreaptă arma spre parbrizul Oldsmobile-ului și se apropie de el.

— Oprește motorul! îi cere Amandei.

Ea face întocmai, în vreme ce din Humvee coboară și șoferul.

Fac semn spre Daniela, care e încă pe verandă, clătînându-se pe picioare.

— Soția mea se simte foarte rău. Fiul meu e mort deja.

Șoferul privește spre casă prin vizorul măștii de gaze.

— Ați afișat culorile în mod corect. Va veni cineva să...

— Are nevoie imediat de asistență medicală.

— Aceasta este mașina dumneavoastră?

— Da.

— Unde voiți să mergeți?

— Voiam să-mi duc soția la cineva care o poate ajuta. Nu există spitale sau...?

— Așteptați aici.

— Vă rog!

— Așteptați! se răstește șoferul, care apoi urcă treptele casei spre Daniela, care s-a așezat pe scară, rezemată de balustradă.

Se lasă în genunchi în fața ei și, cu toate că îi aud glasul, nu pot distinge cuvintele. Femeia cu arma de asalt ne ține sub observație pe mine și pe Amanda.

Pe cealaltă parte a străzii văd o scânteiere de lumină la fereastră, când unul dintre vecini apare ca să se uite la ceea ce se petrece în fața locuinței mele.

Șoferul se întoarce și-mi spune:

— Uite ce e, sediile CCE sunt pline deja. Așa sunt de două săptămâni. Și, oricum, n-ar mai conta dacă ai reuși s-o duci într-unul. Odată ce apare hemoragia oculară, sfârșitul e foarte aproape. Nu știu ce părere ai tu, dar eu aș prefera să mor în patul meu, nu într-un cort al serviciilor de urgență, plin de morți și de muribunzi. Nadia, continuă șoferul privind peste umăr la femeia cu arma de asalt, dă-i tu domnului de aici câteva autoinjectoare. Și o mască.

— Mike...

— Dă-i-le și gata!

Nadia se duce la Humvee și deschide ușile din spate.

— Deci soția mea va muri?

— Îmi pare rău.

— Cât mai rezistă?

— M-aș mira să apuce dimineața.

Daniela geme în întuneric, în spatele meu. Nadia se întoarce și-mi trânteste în mână cinci autoinjectoare și o mască facială.

— Să porți masca permanent, îmi spune șoferul. Știu că e greu, dar încearcă să nu te atingi de ea.

— Ce e chestia asta? întreb eu, privind fiolele din palma mea.

— Morfină. Dacă i le faci pe toate cinci o dată, se duce rapid. Eu n-aș mai aștepta; ultimele opt ore sunt cele mai grele.

— Și nu mai are nicio șansă?

— Nu.

— Dar tratamentul unde e?

— Nu vom avea unul la timp pentru a salva orașul.

— Și lasă oamenii să moară pur și simplu în case?

Omul mă studiază prin vizorul măștii, în al cărui plastic lucios îmi pot vedea ochii.

— Dacă încerci să pleci și dai de un baraj rutier nepotrivit, vei fi ucis. Mai ales după lăsarea întinericului.

Spunând asta, se întoarce să plece. Îl privesc cum urcă în Humvee împreună cu Nadia, pornind apoi motorul și demarând.

Soarele a coborât sub linia orizontului. Se lasă întinericul.

— Ar trebui să plecăm imediat, spune Amanda.

— Lasă-mă doar un minut.

— E contagioasă!

— Știu asta.

— Jason...

— E soția mea!

— Nu, e o *versiune* a soției tale, iar dacă te molipsești de orice are ea, n-o să apuci să-ți mai vezi vreodată soția adevărată.

Îmi pun masca și urc treptele verandei. Daniela ridică privirea. Figura ei distrusă îmi frânge inima. A vomitat sânge și bilă, care i s-au întins pe haine.

— Nu vor să mă ia? întreabă ea.

Clatin din cap. Aș vrea s-o iau în brațe și s-o alin. Aș vrea să fug cât mai departe de ea.

— E-n regulă, continuă ea. Nu e nevoie să te prefaci că totul va fi bine. Sunt gata.

— Mi-au dat astea, îi spun, apoi așez autoinjectoarele lângă ea.

— Ce sunt?

— Un mod de a termina totul.

— Te-am văzut murind în patul nostru. Mi-am văzut fiul murind în patul lui. Nici nu vreau să mă mai întorc acolo, în casă. Dintre toate felurile în care aș fi crezut că poate să decurgă viața mea, pe ăsta nu mi l-aș fi imaginat niciodată.

— Nu așa a fost viața ta. Doar s-a sfârșit astfel. Ai avut o viață minunată.

Lumânarea îi cade din mână și se stinge pe pardoseala din beton, continuând să fumege.

— Dacă îți dau toate fiolele o dată, totul se poate sfârși acum. Asta vrei?

Ea încuviințează, cu sângele și lacrimile curgându-i pe obraji.

Scot capacul purpuriu al unei doze, îi lipesc vârful de coapsă și apăs butonul din capătul opus. Ea abia dacă tresare când seringă propulsată de un arc îi injectează o doză de morfină. Le pregătesc pe celelalte patru și i le administrez rapid, una după alta.

Efectul e aproape instantaneu. Daniela se prăbușește peste balustrada din fier forjat și o privire goală îi apare în ochii negri.

— E mai bine acum? o întreb.

Aproape că zâmbește și spune, rostind cu greu cuvintele:

— Știi că e doar o halucinație, dar ești îngerul meu. Te-ai întors la mine. Mi-era tare frică să mor singură, în casa aia.

Întunericul se adâncește.

Primele stele apar pe cerul de deasupra orașului.

— Sunt atât de... amețită, rostește ea.

Mă gândesc la serile în care stăteam împreună pe veranda asta, cu câte un pahar în mână. Râzând. Vorbind vrute și nevrute cu vecinii care treceau prin fața noastră, în vreme ce luminile de pe stradă prindeau viață.

În clipa asta, lumea mea pare cât se poate de sigură, aproape perfectă. Îmi dau seama acum că n-am dat importanță binelui în care am trăit, considerându-l de la sine înțeles. Era totul atât de bine, chiar dacă existau atâtea feluri în care se putea duce de răpă!

— Aș vrea să mă poți atinge, Jason, murmură Daniela.

Glasul i-a devenit hârâit și firav, aproape o șoaptă. Ochii i se închid. Fiecare ciclu de respirație îi devine mai lung decât precedentul cu o secundă sau două.

Până când se oprește.

Nu vreau s-o las acolo, dar știu că nu trebuie s-o ating.

Mă ridic, mă duc la ușă și intru. Casa e cufundată în tăcere și în întuneric și simt pe piele prezența morții.

Traversez sufrageria scăldată în lumina lumânărilor, apoi bucătăria și biroul. Podeaua din lemn scârțâie sub picioarele mele – e unicul sunet care se aude în casă.

Ajung la scară, mă opresc și privesc în sus, în întunericul de la etaj, unde fiul meu zace și putrezește în pat. Simt impulsul de a urca acolo, irezistibil precum atracția gravitațională a unei găuri negre. Dar rezist.

Iau cuvertura de pe canapea, ies pe verandă și acopăr cu ea trupul Danielei.

Pe urmă închid ușa casei, cobor treptele și las în urmă oroarea aceea.

Urc în mașină și pornesc motorul, apoi mă uit spre Amanda.

— Îți mulțumesc fiindcă nu ai plecat fără mine.

— Ar fi trebuit să plec.

Demarez. Unele zone ale orașului sunt încă alimentate cu electricitate. Altele sunt învăluite în întuneric.

Ochii mi se umplu continuu de lacrimi. Abia mai văd drumul.

— Jason, spune Amanda, asta nu e lumea ta. Cea de acolo nu era soția ta. Încă te mai poți întoarce acasă, la ei.

La nivel rațional, știu că are dreptate, dar emoțional sunt sfâșiat. Nevoia de a o iubi și de a o proteja pe Daniela e înscrisă în însăși firea mea.

Trecem acum prin Bucktown. În zare, un cvartal întreg azvârle în aer flăcări înalte cât un bloc de locuințe.

•

Autostrada e goală, cufundată în întuneric.

Amanda întinde mâna și îmi ia masca de pe față. Mirosul morții din interiorul casei mele îmi persistă încă în nări. Nu pot să scap de el. Mă tot gândesc la Daniela, zăcând sub o acoperitură pe veranda casei noastre.

Trecem prin zona de vest a centrului și arunc o privire pe geamul portierei. Strada e luminată atât cât să pot zări siluetele zgârie-norilor. Negre. Lipsite de viață.

— Jason! exclamă Amanda.

— Ce-i?

— Ne urmărește o mașină.

Mă uit în oglinda retrovizoare. Fără faruri aprinse, pare o stafie cățărata pe bara din spate a Oldsmobile-ului. Licăriri roșii și albastre încep să-i clipească pe capotă, aruncând cioburi de lumină în interior. Un glas răsună dintr-un megafon, în spatele nostru.

— *Trage pe dreapta!*

Mă cuprinde panica. Nu avem nicio armă cu care să ne apărăm. Și nu ne putem lua la întrecere cu niciun vehicul din lumea asta odioasă.

Iau piciorul de pe accelerație și văd acul vitezometrului coborând.

— Oprești? mă întreabă Amanda.

— Da.

— De ce?

Apăs pedala de frână și, când mașina încetinește, virez lângă bordură și opresc.

— Jason! Ce faci?!

În oglinda retrovizoare văd un SUV negru frânând în spatele nostru.

— *Oprește motorul și aruncă cheile pe geamul portierei!*

— Jason!

— Ai încredere în mine.

— *Acesta este ultimul avertisment. Oprește motorul și aruncă cheile pe geamul portierei. Orice încercare de a demara va atrage după sine o ripostă letală.*

La ceva mai mult de un kilometru în spate, se zăresc farurile altor mașini.

Las cheia în contact, pe neutru, și sting farurile. Pe urmă cobor geamul, scot brațul și simulez că dau drumul cheilor pe asfalt.

Portiera SUV-ului se deschide și șoferul, având mască de gaze pe față, coboară cu arma pregătită.

Dau drumul la motor, aprind farurile și apăs accelerația cât de tare pot.

Peste huruitul motorului, aud zgomotul unei împușcături. Un glonț perforează parbrizul. Și încă unul. Un altul se înfige în casetofonul de la bord.

Mă uit în urmă și văd SUV-ul rămas la câteva sute de metri în spate.

Acul vitezometrului e la o sută și continuă să urce.

— Cât mai avem până la ieșirea de pe autostradă? întreabă Amanda.

- Doi sau trei kilometri.
- Sunt mai mulți care vin după noi.
- Îi văd.
- Jason, dacă ne prind...
- Știu.

Am depășit deja o sută patruzeci la oră, iar motorul se străduiește să mențină viteza; turația se apropie de limita maximă.

Țășnim pe lângă un indicator care ne avertizează că ieșirea noastră este pe dreapta, la o jumătate de kilometru în față. La viteza asta, ajungem acolo în numai câteva secunde. Frânez brusc, de la o sută douăzeci la oră.

Niciunul dintre noi nu poartă centura de siguranță, așa că inerția o împinge pe Amanda în bordul mașinii, iar pe mine mă izbește de volan.

La capătul rampei de ieșire virez strâns la stânga, pe lângă un indicator STOP, cu pneurile scârțâind, în miros de cauciuc ars. Amanda e proiectată în portieră, iar eu aproape că mă prăbușesc peste ea.

De pe breteaua de ieșire, număr cinci perechi de faruri în urmă, pe autostradă, cel mai apropiat SUV virând deja pe rampa de ieșire, urmat de două Humvee.

Zburăm pe străzile pustii din South Chicago. Amanda se apleacă în față și privește concentrată prin parbriz.

- Ce e? o întreb.
- Văd niște lumini acolo, sus, răspunde ea privind spre cer.
- Ca de elicopter?
- Da.

Gonim prin intersecțiile pustii, pe lângă o stație de pe traseul El, apoi ieșim din cartierele marginase, lăsând în urmă depozite și remize de căi ferate.

Până la periferia orașului.

— Se apropie, mă anunță Amanda.

O rafală lovește portbagajul mașinii. Urmează alte trei în succesiune rapidă, de parcă cineva ar lovi cu ciocanul ceva metalic.

- E o mitralieră, adaugă ea.
- Lasă-te în jos, sub banchetă!

Aud muzica sirenelor apropiindu-se. Mașina asta veche nu se poate lua la întrecere cu cele care vin după noi.

Alte două rafale străpung luneta și parbrizul. O alta trece prin spătarul scaunului pe care a stat Amanda. Prin sticla perforată de gloanțe, zăresc lacul exact în față.

— Rezistă, o îndemn eu. Aproape că am ajuns.

Virez brusc la dreapta pe Pulaski Drive și, în clipa în care un trio de proiectile lovește portiera din dreapta spate, sting farurile.

În primele secunde am senzația că înaintăm într-o beznă totală. Apoi, ochii încep să mi se adapteze. Zăresc asfaltul în față și siluetele negre ale clădirilor din jur. E întuneric ca pe un drum de țară.

Ridic piciorul de pe accelerație, dar nu-l pun încă pe frână. Arunc o privire în spate și văd cele două SUV-uri virând agresiv pe Pulaski. Undeva în față disting cu greu cele două coșuri de fum care se înalță spre cerul înstelat.

Rulăm acum cu nici treizeci de kilometri pe oră și, cu toate că se apropie rapid, nu cred că am intrat în raza de lumină a farurilor SUV-urilor.

Văd gardul.

Viteza noastră continuă să scadă. Trag de volan, traversăm șoseaua, iar bara din față se izbește de cele două porți încuiate, deschizându-le. Intrăm încet în parcare și, în timp ce ocolesc stâlpii de iluminat căzuți, mă uit înapoi.

Sirenele se aud din ce în ce mai tare.

Trei SUV-uri intră pe poartă, urmate de două Humvee cu mitraliere montate pe acoperiș.

Opresc motorul.

În tăcerea care s-a lăsat, aud sirenele îndepărtându-se.

Amanda se ridică de lângă banchetă, iar eu înhaț rucsacul.

Zgomotul portierelor reverberează, amplificat de clădirea din față. Ne îndreptăm spre construcția păărăginită și spre ceea ce a mai rămas din numele ei: CAGO ELECTRICITATE.

Un elicopter zbârnâie în aer și un fascicul de lumină strălucitoare mătură parcare.

Un motor e ambalat. Unul dintre SUV-uri derapează în timp ce traversează Pulaski Drive. Farurile lui ne orbesc.

Fugim spre clădire, iar un glas ne ordonă, prin megafon, să ne oprim.

Trec prin gaura din fațadă și-i întind mâna Amandei. E o beznă totală. Desfac rucsacul dintr-o singură mișcare și scot lanterna. În lumina ei văd că suntem în biroul de recepție, iar imaginea lui în întuneric mă duce cu gândul la noaptea în care Jason 2 m-a expediat, gol și sub amenințarea armei, într-o altă versiune a clădirii.

Ieșim din birou și raza palidă a lanternei străpunge întunericul.

O luăm pe un culoar. Pașii noștri duduie pe podeaua crăpată din ce în ce mai repede.

Sudoarea mi se scurge pe față și-mi intră în ochi. Inima îmi bate atât de tare, încât îmi zgâlțâie pieptul. Abia mai pot să răsuflu.

În urma noastră se aud voci strigându-ne.

Mă uit înapoi și văd raze laser tăind beznă, printre pete verzui care, bănuiesc, sunt date de ochelarii de vedere nocturnă. De dincolo de pereți pătrund până la noi un pârâit de radiocomunicații, glasuri șoptite și hurelul rotoarelor de elicopter.

Un torent de focuri de armă se revarsă pe culoar. Ne trântim pe jos, făcându-ne una cu pământul, până când răpăitul încetează. Apoi sărim în picioare și gonim din toate puterile.

La o întretăiere, cotesc pe un alt culoar și-i fac semn Amandei să mă urmeze, aproape convins că e drumul cel bun, deși nu pot să fiu sigur, într-un așa întuneric.

Apoi, în sfârșit, ajungem pe platforma de metal din capătul scărilor ce duc jos, spre sala generatorului.

Coborâm. Următorii noștri sunt atât de aproape, încât disting trei glasuri răsunând pe culoarul din spate. Doi bărbați și o femeie.

Sar de pe ultima treaptă, cu Amanda imediat în spatele meu, în timp ce alți pași duduie pe trepte.

Două puncte roșii apar în zigzag în fața mea.

Le ocolesc și continui să alerg în bezna care se întinde înaintea, acolo unde știu că trebuie să fie cubul.

Alte focuri de armă izbucnesc sus, în timp ce două siluete în costume de protecție coboară ultimele trepte și țâșnesc spre noi.

Cubul e la cincisprezece metri în față, cu ușa deschisă și cu suprafața metalică lucind palid în lumina lanternei.

O altă împușcătură. Simt ceva zburându-mi pe lângă urechea dreaptă, ca un tăun. Un glonț lovește ușa, împrôșcând un mănunchi de scânteii. Urechea îmi arde.

— N-aveți unde să fugiți! strigă un glas de bărbat în spatele nostru.

Amanda se năpustește prima în cub. Intru și eu, mă răsucesc și-mi înfig umărul în ușă.

Militarii sunt la câțiva pași de noi, atât de aproape încât îi aud gâfâind prin măștile de gaze.

Deschid din nou focul și o flacără izbucnește la capătul țevii. Gloanțele care ricoșează din metalul cubului sunt ultimul lucru pe care-l văd și-l aud din lumea asta de coșmar.

Pornim imediat în lungul coridorului.

După o vreme, Amanda ar vrea să ne oprim, dar eu nu pot. Trebuie să mă mișc în continuare. Și merg mai departe, timp de o oră. Un ciclu întreg de efect al drogului.

Urechea îmi sângerează pe haine.

Până când coridorul colapsează într-un singur cub.

Dau drumul rucsacului de pe umăr.

Mi-e frig. Un strat de sudoare s-a uscat pe mine.

Amanda stă în mijlocul cubului, cu fusta ruptă și murdară, cu puloverul complet deformat de la fuga prin centrala părăsită. Așez lanterna pe podea și ceva în mine se frânge.

Forța, tensiunea, furia, frica.

Toate se revarsă dintr-odată, într-un șuvoi de lacrimi și de hohote incontrolabile.

Amanda stinge lanterna.

Mă ghemuiesc lângă peretele metalic, iar ea îmi pune capul pe genunchii ei, apoi își trece degetele prin părul meu.

FIOLE RĂMASE: 40

Îmi revin într-o beznă completă, întins pe o parte pe podeaua cubului, cu spatele la perete. Amanda e lipită de mine, în aceeași poziție, cu capul în îndoitura brațului meu.

Mi-e foame și mi-e sete. Oare cât am dormit?

Cel puțin, urechea nu-mi mai sângerează.

E imposibil să neg sau să ignor starea de vulnerabilitate în care ne aflăm. Lăsând la o parte prezența reciprocă a celuilalt, cubul este singura constantă pe care o avem. O bărcuță minusculă pe un ocean vast. Adăpostul nostru. Închisoarea noastră. Casa noastră.

Încet, mă desprind de Amanda, îmi scot hanoracul, îl împăturesc ca pe o pernă și i-l pun ei sub cap. Se mișcă în somn, dar nu se trezește.

Bâjbâi pe întuneric până la ușă, știind că n-ar trebui să risc s-o deschid. Dar trebuie să aflu ce se află dincolo, iar claustrofobia începe să se facă simțită.

Apăs clanța și trag ușa încet spre mine.

Prima senzație: miros de conifere.

Sulițe de lumină se strecoară pieziș printre pini deși.

În apropiere, o căprioară stă nemișcată, privind cubul cu ochi întunecați și umezi.

Când pășesc afară, căprioara o zbughește printre copaci, fără niciun zgomot.

Pădurea e cufundată într-o liniște stranie. Solul, presărat cu ace de pin, e învăluit în pâclă.

Mă depărtez puțin de cub și mă așez pe pământ, în lumina directă a soarelui, caldă și vie pe fața mea.

O adiere flutură frunzișul. Simt în nări iz de lemn ars.

Un foc deschis? Hornul unei case? Oare cine locuiește aici? mă întreb. Ce fel de lume e asta?

Aud pași.

Privesc înapoi și o văd pe Amanda apropiindu-se printre copaci. Brusc, mă simt vinovat. A fost cât pe ce să moară în lumea din care abia ne-am întors. Și n-

a ajuns aici pur și simplu din cauza mea – a ajuns aici fiindcă m-a salvat pe mine. Fiindcă a făcut un lucru curajos și riscant.

Se așază lângă mine și își ridică fața spre soare.

— Cum ai dormit? mă întrebă.

— Buștean. Mi-a înțepenit gâtul. Tu?

— Mă doare tot corpul.

Se apleacă și-mi studiază urechea.

— Arată rău?

— Nu, răspunde ea. Glonțul ți-a retezat o bucățică din lob. O să-ți curăț eu rana.

Îmi întinde sticla de apă de un litru pe care am reumplut-o în versiunea futuristă a orașului și beau cu înghițituri lungi, care aș vrea să nu se mai sfârșească niciodată.

— Ești în regulă? mă întrebă apoi.

— Nu pot să mi-o șterg din minte. Moartă acolo, pe verandă. Și Charlie, în camera lui. Pierduți cu toții!

— Știu că e greu, dar întrebarea la care ar trebui să te gândești – la care ar trebui să ne gândim amândoi – e asta: de ce ne-ai dus în lumea aceea?

— Tot ce am scris a fost că vreau să merg acasă.

— Exact. Asta e ce ai scris, dar când ai ieșit pe ușă, ai luat cu tine un bagaj.

— Ce vrei să spui?

— Păi, nu e limpede?

— Nu prea e.

— Cea mai cumplită temere a ta, răspunde Amanda.

— Dar un scenariu ca acela n-ar fi oare cea mai cumplită temere a oricui?

— Ba poate că da. Însă e atât de evident al tău, încât mă mir că tu nu-ți dai seama.

— Cum anume e atât de evident al meu?

— Faptul că-ți pierzi familia, și nu oricum, ci răpusă de boală. În același mod în care ți-ai pierdut mama când aveai opt ani.

Mă întorc spre ea și o privesc.

— De unde știi asta?

— Tu de unde crezi?

Firește! A fost psihoterapeuta lui Jason 2.

— Faptul că și-a văzut mama murind, continuă ea, a fost elementul definitiv al vieții lui și a constituit în mare parte motivul pentru care nu s-a însurat și n-a avut copii. Motivul pentru care s-a cufundat în munca lui.

Cred că are dreptate. Au existat momente, la început, când mi-a trecut prin minte ideea de a fugi departe de Daniela. Nu fiindcă n-aș fi iubit-o nebunește, ci fiindcă, la un anumit nivel, mi-era teamă să n-o pierd. Și la fel am simțit și atunci când am aflat că e însărcinată.

— Și de ce aș fi căutat o lume ca aceea? o întreb mai departe.

— De ce se căsătoresc unii bărbați cu femei care nu sunt altceva decât alter-egouri ale mamei lor dominatoare? Sau unele femei cu versiuni ale tatălui lor absent? Ca să-și ofere șansa de a îndrepta vechi neajunsuri. De a repara la maturitate lucruri care i-au rănit atunci când erau copii. Poate că, la prima vedere, nu are sens ceea ce spun, dar subconștientul are propriile-i reguli. Mă gândesc uneori că lumea aceea ne-a învățat multe lucruri despre felul în care funcționează cubul.

Îi dau înapoi sticla cu apă și spun:

— Patruzeci.

— Patruzeci ce?

— Patruzeci de fiole ne-au mai rămas. Jumătate sunt ale tale. Ceea ce înseamnă că fiecare dintre noi mai are douăzeci de șanse să găsească lumea potrivită. Tu ce vrei să faci?

— Nu sunt sigură. Tot ce știu în momentul de față e că nu vreau să mă mai întorc în lumea mea.

— Și atunci, preferi să rămânem împreună sau ne luăm la revedere acum?

— Nu știu ce părere ai tu, însă eu cred că încă avem nevoie unul de celălalt. Cred că aș putea să te ajut să ajungi acasă.

•

Stau rezemat de trunchiul unui pin, cu notesul pe genunchi și cu gândurile roindu-mi prin minte.

Ce straniu mi se pare să aduci la viață o lume pur și simplu imaginându-ți-o, cu nimic altceva decât cu intenții, cuvinte și dorință!

Paradoxul e tulburător: dețin un control total, însă numai în măsura în care pot să mă controlez pe mine însumi. Emoțiile mele. Furtuna din interiorul meu. Resorturile secrete care mă animă.

Dacă există un număr infinit de lumi, cum s-o găsesc pe cea care este a mea, numai a mea și în mod specific a mea?

Mă uit la pagina goală a notesului și încep să scriu toate detaliile care-mi vin în minte din acel Chicago care este al meu. Îmi definesc viața cu ajutorul cuvintelor.

Zarva copiilor din cartier care se duc la școală împreună, glasurile lor ca un pârâu ce curge peste pietre – zgomotos și plin de viață.

Graffitiul de pe zidul alburiu și decolorat al unei clădiri aflate la trei străzi de casa mea, atât de artistic desenat, încât nimeni nu l-a șters și n-a vopsit peste el.

Mă gândesc la detaliile locuinței mele.

A patra treaptă a scării, care scârțâie la fiecare pas.

Baia de la parter, cu robinetul care curge.

Aroma din bucătăria mea dimineața, la prima oră, când se face cafeaua.

Sumedenia de mici amănunte, aparent ne semnificative, care alcătuiesc lumea mea.

UNSPREZECE

FIOLE RĂMASE: 32

Există în domeniul esteticii o teorie a așa-numitei văi nefirești. Teoria susține că atunci când ceva arată *aproape* ca o ființă umană – un manechin sau un robot umanoid, de pildă acel ceva îi stârnește observatorului o senzație de repulsie, fiindcă aspectul obiectului este atât de uman, și totuși suficient de diferit de o ființă umană, încât dă impresia de nefiresc, de ceva deopotrivă familiar și străin.

Resimt un efect psihologic similar atunci când străbat străzile acestui Chicago care e *aproape* al meu. Aș prefera la orice oră din zi și din noapte un coșmar apocaliptic. Clădirile pe jumătate prăbușite și pustietatea sumbră nu sunt nimic comparativ cu șocul pe care mi-l dă o intersecție pe lângă care am trecut de o mie de ori, realizând acum că numele străzilor sunt altele. Sau faptul că, în locul cafenelei la care mă opream zilnic să-mi iau un Americano triplu cu soia, acum este un magazin de vinuri. Sau că locuința mea de la numărul 44, de pe Eleanor Street, este acum casa unor necunoscuți.

•

Este al patrulea Chicago pe care l-am accesat de când am scăpat din lumea aceea cotropită de boală și de moarte. Și fiecare dintre aceste versiuni a fost ca și cea de acum, *aproape* acasă.

Se va înnopta curând și, cum am luat patru doze de drog în succesiune rapidă, fără pauză de recuperare între ele, hotărâm, pentru prima dată, să nu ne întoarcem la cub.

E același hotel din Logan Square în care am stat eu în lumea Amandei. Firma de neon e roșie în loc de verde, însă numele a rămas identic – HOTEL ROYALE iar hotelul e la fel de desuet, la fel de încremenit în timp, și totuși diferit într-o sumedenie de moduri ne semnificative.

Camera noastră are două paturi duble și, la fel ca aceea în care am stat eu, dă spre stradă.

Așez pe comodă, lângă televizor, pungile de plastic cu articolele de toaletă și hainele la mâna a doua pe care le-am cumpărat. Poate că altă dată aș fi strâmbat din nas văzând camera asta învechită, în care mirosul de produse de curățat încearcă fără succes să acopere izul de mucegai sau de ceva mai rău. În seara asta însă, mi se pare de-a dreptul luxoasă.

Îmi scot hanoracul și maioul, pe care le arunc în coșul de gunoi, și remarc cu glas tare:

— Sunt atât de soios, încât nici nu-mi mai pasă cum arată locul ăsta.

Amanda începe să râdă.

— Nu cred că vrei să ne luăm la întrecere pe tema „cine e mai dezgustător”!

— Mă mir că au fost de acord să ne închirieze o cameră, chiar și la prețul pe care l-am plătit.

— Asta spune multe despre tipul de stabiliment în care ne aflăm.

Mă duc la fereastră și trag perdeaua. E încă devreme. Și plouă.

Firma hotelului radiază în cameră o lumină roșie, fluorescentă. Habar n-am în ce zi sau în ce dată suntem.

— Baia îți aparține, îi spun Amandei.

Ea își ia hainele din pungă ei și în scurt timp aud susurul apei curgând pe dalele de gresie.

— Oh, Doamne, Jason! răsună glasul ei dinăuntru. Trebuie neapărat să faci o baie. Nici n-ai idee ce bine e!

Sunt prea murdar ca să mă întind pe pat, așa că mă așez pe covor lângă radiator, în bătaia aerului cald, și privesc cerul întunecându-se.

Urmez sfatul Amandei și fac o baie. Picurii de apă ai condensului se scurg pe pereți. Căldura face minuni cu spatele meu, care n-a dus-o bine deloc în atâtea zile de dormit în cub.

În timp ce mă bărbieresc, nu pot să-mi alung din minte necunoscutele identității mele.

Nu există un Jason Dessen angajat ca profesor de fizică la colegiul Lakemont. Și, de altfel, la niciuna dintre școlile din zonă; însă nu pot să nu mă întreb dacă, totuși, există pe undeva.

Într-un alt oraș.

Într-o altă țară.

Trăind, poate, sub un alt nume, cu o altă femeie alături, având o altă slujbă.

Și dacă exist, dacă îmi petrec zilele meșterind pe sub mașini vechi într-un atelier auto sau plombând măsele într-un cabinet stomatologic, sunt încă, la nivel fundamental, același individ?

Și care anume este acest nivel fundamental? Dacă las la o parte toate elementele de personalitate și stil de viață, care sunt componentele esențiale care mă definesc pe mine ca fiind eu însumi?

După o oră ies din baie, curat pentru prima dată de câteva zile încoace, îmbrăcat în blugi, cu o cămașă cadrilată și o pereche veche de ghete Timberland. Îmi sunt cu o jumătate de număr mai mari, dar am compensat cu o pereche de șosete în plus. Amanda mă studiază și declară:

— Merge.

— Nici tu nu arăți prea rău.

Vestimentația ei la mâna a doua constă într-o pereche de blugi negri, ghete, un tricou alb și o jachetă din piele neagră care încă duhnește a tutun, mărturie a obiceiurilor proprietarului anterior.

Stă întinsă în pat și se uită la televizor, la o emisiune pe care n-o recunosc. La un moment dat, ridică privirea spre mine.

— Știi la ce mă gândesc? zice ea.

— La ce?

— La o sticlă de vin. Și la mâncare în porții uriașe. Toate deserturile din meniu. Fiindcă din vremea liceului n-am mai fost atât de slabă ca acum...

— Mda, dieta multiversului.

Râde, iar eu constat că e un sunet plăcut auzului.

Mergem pe jos prin ploaie cale de douăzeci de minute, fiindcă vreau să verific dacă unul dintre restaurantele mele preferate există și în lumea asta.

Există, iar vederea lui e ca senzația pe care o ai atunci când întâlnești un prieten într-un oraș necunoscut. E un local plăcut, nonconformist, ca un ecou al unei taverne de cartier din vechiul Chicago.

Lista de așteptare pentru o masă e lungă, așa că pândim la bar până când se eliberează două taburete și ne așezăm la capătul îndepărtat al tejghelei, lângă fereastra șiroită de ploaie.

Comandăm cocktailuri. Și pe urmă vin. Și o sumedenie de platouri mici, care sosesc unele după altele.

Băutura ne face joviali și păstrăm conversația axată în mare parte asupra momentului prezent. Vorbim despre cum e mâncarea. Despre cât de bine e să fii undeva înăuntru, la căldură.

Niciunul dintre noi nu pomenește de cub, nici măcar o dată.

Amanda îmi zice că arăt ca un tăietor de lemne, iar eu îi spun că arată ca puicuța unui împătimit al motocicletelor.

Râdem amândoi prea tare, prea zgomotos, dar e un râs de care aveam nevoie.

Când se ridică să se ducă la toaletă, mă întrebă:

— Te găesc tot aici?

— Nu mă mișc din locul ăsta.

Însă ea continuă să se tot uite înapoi, peste umăr.

O privesc mergând de-a lungul barului și dispărând după colț.

Rămân singur și banalitatea momentului mi se pare prea greu de suportat. Mă uit în jur, la chipurile clienților și ale chelnerilor. O mulțime de conversații amestecându-se într-un soi de zumzet fără noimă. Și le spun în sinea mea: „Cum ar fi dacă ați ști și voi ce știu eu?!”

Drumul înapoi, tot pe jos, e mai rece și mai ploios. În apropiere de hotel, văd clipind de cealaltă parte a străzii firma barului meu, Village Tab.

— Ce-ai zice de un ultim pahar înainte de culcare? propun eu.

E suficient de târziu pentru ca mare parte dintre clienți să se fi risipit. Ne așezăm la bar și mă uit la barman, în timp ce actualizează cardul de fidelitate al

unui client la ecranul tactil. Apoi se întoarce, se apropie de noi și o privește mai întâi pe Amanda și pe urmă pe mine.

E Matt. Probabil că mi-a așezat în față mii de pahare de când ne știm. El ne-a servit, pe mine și pe Ryan Holder, în ultima noapte din lumea mea.

Dar nu dă niciun semn că m-ar recunoaște. Spune cu o politețe seacă, dezinteresată:

— Ce pot să vă ofer?

Amanda comandă un vin. Eu, o bere.

În vreme ce Matt umple halba, mă aplec spre Amanda și-i șoptesc:

— Îl cunosc pe barman, dar el nu mă recunoaște.

— Cum adică îl cunoști?

— Țsta e barul din cartier la care mă duc de obicei.

— Nu, nu e. Și sigur că nu te recunoaște. La ce te-ai fi așteptat?

— E o senzație bizară. Locul ăsta arată exact așa cum ar trebui să arate.

Matt ne aduce băuturile.

— Să le trec pe nota de plată?

Nu am niciun card de credit, nici acte de identitate – nimic în afara unui sul de bancnote în buzunarul interior al jachetei, lângă fiolele care ne-au mai rămas.

— Achit acum, îi răspund și, în timp ce pregătesc banii, adaug: Apropo, eu sunt Jason.

— Matt.

— Îmi place localul ăsta. E al tău, Matt?

— Da.

Pare să-l lase rece ceea ce cred eu despre barul lui, iar asta îmi dă un mic sentiment de tristețe, pe care Amanda îl simte. După ce Matt se retrage, ea își ridică paharul de vin și-l ciocnește ușor de halba mea.

— Pentru o masă bună, un pat cald și pentru faptul că încă nu suntem morți, toasteză ea.

•

Ajunși din nou în camera de hotel, stingem lumina și ne dezbrăcăm pe întuneric. Îmi dau seama că mi-am pierdut orice urmă de obiectivitate cu privire la condițiile de cazare, fiindcă patul de aici mi se pare excelent.

Din partea ei de încăpere, Amanda întreabă:

— Ai încuiat ușa?

— Am încuiat-o.

Închid ochii. Aud ploaia scurgându-se pe geam și câte o mașină trecând rar pe stradă.

— A fost o seară plăcută, remarcă Amanda.

— Așa e. Nu mi-e dor deloc de cub, dar mi se pare ciudat să fim departe de el.

— Nu știu ce părere ai tu, dar pentru mine lumea din care vin începe să devină tot mai fantomatică. Știi cum se estompează un vis pe măsură ce trece timpul

după ce te-ai trezit? Cum își pierde nuanțele și intensitatea, și logica? Iar conexiunea emoțională cu el devine tot mai slabă.

— Crezi c-ai s-o poți uita complet vreodată? Despre lumea ta vorbesc.

— Nu știu. Bănuiesc că voi ajunge într-un punct în care nu mi se va mai părea reală. Fiindcă nici nu e. Unicul lucru real în clipa de acum e orașul ăsta. Camera asta. Patul ăsta. Tu și cu mine.

•

În miez de noapte, constat că Amanda e lângă mine.

Nu-i nicio noutate deosebită în lucrul acesta. Am mai dormit așa și în cub, de multe ori. Ținându-ne în brațe unul pe celălalt, pierduți cum n-am mai fost vreodată.

Singura deosebire e că acum suntem doar în lenjeria de corp, iar pielea ei e deconcertant de catifelată, lipită de a mea.

Frânturi de lumină fluorescentă se strecoară prin perdea.

Întinde mâna, îmi ia brațul și mi-l așază în jurul ei. Pe urmă, se întoarce cu fața la mine.

— Ești un om mai bun decât era el.

— Cine?

— Jason cel pe care-l știam eu.

— Așa sper. Dumnezeu! exclam, apoi zâmbesc, ca să se știe că glumesc.

Ea se mulțumește să se uite la mine cu ochii aceia întunecați. Ne-am privit des în ultima vreme, dar e ceva diferit în felul în care mă fixează acum. E un fel de conexiune care devine tot mai puternică pe zi ce trece.

Dacă m-aș apropia chiar și cu un centimetru de ea, am face-o. N-am nicio îndoială. Iar dacă aș săruta-o, dacă am face sex, poate că m-aș simți vinovat și aș regreta. Sau poate că aș realiza că ea m-ar putea face fericit.

O versiune a mea o sărută în clipa asta, fără niciun dubiu.

O versiune a mea știe răspunsul.

Dar nu eu.

— Dacă vrei să mă întorc la mine în pat, trebuie doar s-o spui, șoptește ea.

— Nu vreau, dar am nevoie s-o faci.

•

FIOLE RĂMASE: 24

Ieri m-am văzut în campusul colegiului Lakemont, într-o lume în care Daniela a murit – conform unui ferpar pe care l-am găsit online la biblioteca publică – din cauza unui cancer cerebral, la treizeci și trei de ani.

Azi e o zi splendidă, într-un Chicago în care Jason Dessen a pierit cu doi ani în urmă, într-un accident rutier.

Intru într-o galerie de artă din Bucktown, încercând să nu mă uit spre vânzătoarea care stă cu nasul într-o carte. Mă concentrez asupra pereților acoperiți cu picturi în ulei, al căror unic subiect pare a fi lacul Michigan.

În fiecare anotimp.

În toate nuanțele.

La orice oră a zilei.

Fără să mă privească, femeia mi se adresează:

— Să-mi spuneiți dacă vă pot ajuta cu ceva.

— Dumneavoastră sunteți pictorița?

Ea lasă cartea deoparte, iese din spatele recepției și vine spre mine.

Suntem la cea mai mică distanță unul de altul din seara în care am ajutat-o să moară.

E superbă în blugii mulați și tricoul negru cu stropi de vopsea acrilică.

— Da, eu sunt. Daniela Vargas.

Este evident că nu mă știe, că nu mă recunoaște. Bănuiesc că în lumea asta încă nu ne-am întâlnit.

— Jason Dessen.

Îmi întinde mâna, iar eu i-o strâng. Este exact ca mâna ei – puternică, fermă și abilă –, mâna unui artist. Pe unghii are urme de vopsea. Pot să le simt coborându-mi pe spate.

— Sunt excelente, spun arătând spre tablouri.

— Vă mulțumesc.

— Îmi place că v-ați concentrat asupra unui singur subiect.

— Am început să pictez lacul acum trei ani. E foarte diferit de la un anotimp la altul. Acesta, adaugă ea schițând un semn spre cel în fața căruia ne-am oprit, a fost una dintre primele mele încercări. E de pe plaja Juneway, în august. Vara, în zilele senine, apa capătă o nuanță verde-albăstruie, luminescentă. Aproape tropicală. Pe urmă, continuă ea pășind spre un alt tablou, vine o zi ca aceasta, de octombrie, când cerul e complet acoperit și apa devine cenușie. Îmi plac cele de aici fiindcă aproape că nu există nicio diferență între cer și apă.

— Aveți un anotimp preferat? o întreb.

— Iarna.

— Serios?

— Fiindcă oferă cea mai mare varietate, iar răsăriturile sunt spectaculoase. Anul trecut, când lacul a înghețat, am lucrat unele dintre cele mai bune picturi ale mele.

— Și cum lucrezi? En plein air¹⁰ sau...

— În general, după fotografiile. Uneori, vara, îmi așez șevaletul pe mal, dar îmi place atelierul meu atât de mult, încât rareori pictez în altă parte.

Conversația trenează. Ea aruncă o privire înapoi, spre contoar, dorind să se întoarcă la cartea ei, probabil. După ce a trecut în revistă blugii mei decolorați și cămașa cu nasturi, de căpătat, realizând că sunt slabe șanse să cumpăr ceva.

---

¹⁰ În aer liber, în natură (în lb. franceză în original. n.tr.).

— Galeria vă aparține? o mai întreb, cu toate că știu deja răspunsul.

Vreau doar s-o mai aud vorbind. Să prelungesc momentul ăsta cât pot de mult.

— De fapt, e în coproprietate, dar cum lucrările mele sunt expuse luna asta, sunt de serviciu pe metereze.

Și zâmbește politicos, începând să se îndepărteze.

— Dacă vă mai pot fi de folos cu ceva...

— Mi se pare că sunteți foarte talentată.

— Foarte drăguț din partea dumneavoastră. Vă mulțumesc.

— Și soția mea e pictoriță.

— De aici, din zonă?

— Da.

— Cum o cheamă?

— Păi... ăăă, probabil că n-o cunoașteți și, oricum, nu mai suntem chiar împreună, așa că...

— Îmi pare rău să aud asta.

Îmi mișc mâna și ating firul de ață ros care, în mod uimitor, încă mai e prins de inelarul meu.

— Nu că n-am mai fi împreună, bâigui. Doar că...

Mă opresc în mijlocul frazei, fiindcă vreau să-mi ceară ea să continui. Să arate o brumă de interes, să nu mă mai privească de parcă aș fi un străin, fiindcă nu suntem străini unul de altul.

Ne-am clădit o viață împreună.

Avem un fiu.

Ți-am sărutat fiecare centimetru de piele.

Am plâns și am râs împreună cu tine.

Cum e posibil ca un lucru atât de intens într-una dintre lumi să nu răzbată și în asta?

Mă uit în ochii ei, dar nu zăresc în ei nici urmă de dragoste, de recunoaștere sau de familiaritate. Doar o expresie de ușor inconfort, de parcă ar spera să plec.

— Vrei să bem o cafea? o întreb.

Zâmbește. Evident, se simte inconfortabil acum.

— După ce termini aici, indiferent la ce oră, adaug.

Dacă spune da, Amanda o să-și iasă din minți. Deja am întârziat să mă întorc la hotel. Ar fi trebuit să plecăm spre cub în după-amiaza asta.

Dar Daniela nu va spune da.

Își mușcă buza, așa cum face de fiecare dată când e agitată, încercând, fără îndoială, să găsească o scuză în locul unui refuz sec și demoralizant, dar îmi dau seama că nu-i vine nimic în minte și că e tentată să-mi trântescă una care să mă-nvețe minte.

— Știi ce? spun imediat. Nu contează. Îmi pare rău! Te-am pus într-o situație jenantă.

Mama dracului!

Sunt terminat!

Una e să fii pus la podea de un simplu necunoscut și cu totul altceva să-ți rezezi toate punțile către mama copilului tău.

— O să plec acum, adaug.

Și mă îndrept spre ușă. Iar ea nu încearcă să mă oprească.

•

FIOLE RĂMASE: 16

În fiecare variantă a orașului Chicago în care am ajuns în această săptămână, copacii sunt din ce în ce mai scheletici, cu frunzele căzute și lipite de ploaie pe asfalt. Stau pe o bancă vizavi de casa mea, înfofolit în frigul dimineții într-o jachetă la mâna a doua, pe care am cumpărat-o ieri cu 12 dolari, bani dintr-o altă lume. Miroase a dulap de om bătrân, a naftalină și a alifie analgezică.

Pe Amanda am lăsat-o la hotel, scriind de zor în carnetelul ei. Am mințit-o; i-am spus că ies doar ca să-mi limpezesc mintea și să iau o cafea.

Mă văd pe mine ieșind pe ușa din față a casei, coborând treptele grăbit și îndreptându-mă spre stația El, de unde iau trenul pe Linia Mov spre campusul Lakemont din Evanston. Port căști antifonice, ascultând probabil un podcast – vreo prelegere pe teme științifice sau vreun episod din *This American Life*¹¹.

Suntem în 30 octombrie, după cum scrie pe prima pagină din *Tribune*, deci la ceva mai puțin de o lună de când am fost răpit sub amenințarea armei și smuls din lumea mea.

Mi se pare însă că rătăcesc de ani întregi în cubul acela.

Nici nu mai știu în câte versiuni ale orașului am ajuns. Toate încep să se confunde în mintea mea.

Cea de acum e cea mai apropiată de ceea ce știu, însă tot nu e lumea mea. Charlie merge la o municipală, iar Daniela e graficiană la o firmă.

Stând aici, în fața casei mele, îmi dau seama că am considerat întotdeauna venirea pe lume a lui Charlie și alegerea mea de a avea o familie cu Daniela ca fiind elementul crucial, cel care a făcut ca traiectoria vieții noastre să se depărteze de succesul în carieră.

Dar asta e o hipersimplificare.

Da, Jason 2 a renunțat la Daniela și la Charlie și după aceea a dat lovitura, profesional vorbind. Dar există un milion de alți Jason care au renunțat la ei și tot n-au inventat cubul.

Lumi în care am renunțat la Daniela și totuși niciunul dintre noi nu are o carieră de senzație.

---

¹¹ Serial radiofonic, ulterior televizat, în general pe teme de nonficțiune, difuzat în SUA și în alte țări începând din 1995. (n.tr.).

Sau în care am renunțat și amândoi avem doar un succes moderat, fără a rupe însă gura târgului.

Și, invers, există lumi în care am rămas împreună și l-am avut pe Charlie, dar care s-au ramificat în existențe nu chiar perfecte. Unele în care eu am hotărât să divorțez. Ori în care Daniela a făcut-o. Sau în care ne-am străduit și ne-am chinuit să rămânem împreună, într-o căsnicie lipsită de dragoste, îndurând de dragul lui Charlie.

Dacă eu reprezint încununarea succesului familial pentru toți posibili Jason Dessen, atunci Jason 2 simbolizează culmea reușitei în plan profesional și creativ. Suntem doi poli opuși ai aceluiași individ și cred că nu-i o coincidență faptul că Jason 2 a ales tocmai viața mea din infinitatea versiunilor disponibile. Deși s-a bucurat de un succes profesional deplin, împlinirea în plan familial îi era la fel de străină cum mi-a fost mie viața lui.

Totul pare să sugereze că identitatea mea nu este una binară. E multifățetată.

Și poate că ar trebui să nu mai regret calea pe care nu am pășit, fiindcă *acea* cale nu este opusul exact al celui care sunt eu. Este mai degrabă un sistem ramificat la infinit, care include toate permutările posibile în viața mea dintre cele două extreme: eu și Jason 2.

Scot din buzunar mobilul cu cartelă preplătită care m-a costat 50 de dolari, bani din care am fi putut mânca eu și Amanda o zi întreagă sau cu care ne-am fi putut lua o cameră la un motel ieftin pentru încă o noapte.

Cu mâna în mânășă fără degete, despățuresc foaia ruptă din secțiunea D a cărții de telefon pentru Chicago, zona metropolitană, și formează numărul încercuit.

În locul ăsta, care aproape că e acasă, stăruie o atmosferă de oribilă singurătate.

Din locul unde stau eu, se vede camera de la etaj, care bănuiesc că îi servește Danielei drept birou. Stourile sunt ridicate, iar ea e așezată cu spatele spre mine, în fața unui monitor uriaș. O privesc luând în mână un telefon fără fir și uitându-se la ecranul acestuia, fără să recunoască numărul.

Te rog, răspunde!

Dar pune telefonul la locul lui.

Îmi aud vocea rostind: „Ați sunat la familia Dessen. Nu putem răspunde acum, dar dacă lăsați...”

Închid înainte să se audă bipul. Apoi sun din nou.

De data asta, răspunde înainte de al doilea apel.

— Alo?

Pentru o clipă, rămân tăcut. Fiindcă nu pot să rostesc nimic.

— Alo?!

— Bună!

— Jason?

— Da.

— De pe ce număr mă suni?

Bănuiam că o să mă întrebe asta.

— Mi-a murit telefonul, așa că l-am împrumutat pe cel al unei femei din tren.

— E totul în regulă?

— Cum e dimineața de azi? o întreb.

— Bine. Abia ne-am văzut, prostuțule!

— Știu.

Se rotește cu scaunul de birou și continuă:

— Deci voiai atât de mult să vorbești cu mine, încât ai împrumutat telefonul unei necunoscute?

— Așa am făcut.

— Ești un dulce!

Stau și-i absorb glasul în mine.

— Daniela?

— Da.

— Mi-e dor de tine.

— Ce s-a întâmplat, Jason?

— Nimic.

— Ai un ton ciudat. Spune-mi ce e!

— Mă duceam spre El și deodată mi-am dat seama.

— Ce anume?

— Iau ca normale și de la sine înțelese prea multe dintre momentele petrecute cu tine. Mă îndrept spre ușă să plec la serviciu și deja mă gândesc la ziua de muncă, la cursul pe care trebuie să-l susțin, la diverse altele. Și am... am avut o clipă de claritate în timp ce urcam în tren, despre cât de mult te iubesc. Ce mult însemni tu pentru mine. Fiindcă niciodată nu poți să știi.

— Ce nu poți să știi?

— Când ți-ar putea fi furat totul. În orice caz, am încercat să te sun, dar telefonul mi-era mort.

Preț de un lung moment, e doar tăcere la celălalt capăt al firului.

— Daniela?

— Sunt aici. Și eu simt la fel în legătură cu tine. Știi asta, nu?

Închid ochii, copleșit de emoție, și mă gândesc: „Aș putea să traversez strada în clipa asta, să intru în casă și să-ți povestesc totul”.

Sunt pierdut, atât de pierdut, iubirea mea!

Daniela se ridică de pe scaun și se apropie de fereastră. Poartă un pulover lung de culoarea untului și pantaloni de yoga. Are părul ridicat și ține în mână o ceașcă, probabil cu ceai de la un magazin din zonă.

Cu celălalt braț își cuprinde abdomenul, rotunjit de copilul pe care îl poartă. Charlie va deveni în curând frate mai mare.

Zâmbesc printre lacrimi, întrebându-mă ce părere are el despre asta. Charlie al meu își dorea un frățior.

— Jason, ești sigur că e totul în regulă?

— Sigur.

— Atunci, știi... am de terminat rapid ceva pentru un client, așa că...

— Trebuie să închizi.

— Trebuie.

Dar nu vreau să închidă. Am nevoie să-i mai aud glasul.

— Jason!

— Da?

— Te iubesc mult de tot.

— Și eu te iubesc. N-ai idee cât.

— Ne vedem diseară.

Nu, o să te vezi diseară cu o foarte norocoasă versiune a mea, care habar n-are ce bine a nimerit.

Daniela închide și se întoarce la birou.

Pun tremurând telefonul înapoi în buzunar, iar gândurile îmi aleargă frenetic pe căi nebunești, spre fantezii întunecate.

Văd trenul cu care circula deraind.

Cadavrul meu, desfigurat dincolo de orice posibilitate de recunoaștere. Sau neidentificat. Mă văd pe mine luându-i locul în viața asta.

Nu e chiar viața mea, dar poate că e suficient de aproape de ea.

•

E seară și stau pe banca de pe Eleanor Street, vizavi de casa care nu este a mea, privindu-mi vecinii care se întorc de la muncă ori de la școală.

Ce miraculos e să ai pe cineva la care să vii acasă în fiecare zi!

Să fii iubit. Să fii așteptat.

Credeam că știu să apreciez fiecare moment, dar stând aici, în frig, îmi dau seama că am considerat totul de la sine înțeleș. Și cum aș fi putut să n-o fac? Înainte ca totul să se prăbușească, nici nu știm ce avem, cât de fragil și de perfect este întregul echilibru.

Cerul se întunecă. Pretutindeni pe stradă, luminile se aprind la ferestre. Jason se întoarce acasă.

Eu nu mă simt bine deloc. N-am mâncat nimic toată ziua. Apă n-am mai băut de dimineață.

Probabil că Amanda se dă de ceasul morții întrebându-se unde sunt, însă nu pot să mă desprind de locul ăsta. Viața mea – sau cel puțin o devastatoare aproximare a ei – se desfășoară chiar acolo peste stradă, în fața mea.

•

E mult trecut de miezul nopții când descui ușa camerei de hotel. Luminile sunt aprinse, iar televizorul are sonorul la volum ridicat.

Amanda se ridică din pat, purtând un tricou și pantalonii de pijama.

Închid încet ușa în urma mea.

— Îmi pare rău, spun.

— Ticălosule!

— Am avut o zi rea.

— *Tu* ai avut o zi rea?!

— Amanda...

Se repede spre mine și mă împinge atât de tare cu ambele mâini, încât mă izbesc de ușă.

— Am crezut că m-ai lăsat aici! Pe urmă mi-am zis că poate ți s-a întâmplat ceva. N-aveam cum să iau legătura cu tine. Am început să sun la spitale și să le dau semnalmente tale.

— Nu te-aș lăsa niciodată în urmă.

— Și eu de unde să știu asta? Mi-a fost frică!

— Îmi pare rău, Amanda.

— Unde ai fost? mă întreabă, încolțindu-mă cu spatele lipit de ușă.

— Am stat toată ziua pe o bancă din fața casei mele.

— Toată ziua? De ce?

— Nu știu.

— Aia nu e casa ta, Jason! Aia nu e familia ta.

— Știu asta.

— Chiar știi?

— I-am urmărit pe Daniela și pe Jason când au ieșit în oraș.

— Cum adică i-ai urmărit?

— Am stat în fața restaurantului cât timp au mâncat ei.

Rușinea mă podidește chiar în timp ce rostesc aceste cuvinte. O împing pe Amanda din cale și mă așez pe marginea patului meu. Ea se apropie și se oprește în fața mea.

— După masă s-au dus la un film. I-am urmărit și în sală. Am stat în spatele lor.

— Oh, Jason!

— Și am mai făcut un lucru prostesc.

— Ce anume?

— Am folosit o parte din bani ca să cumpăr un telefon.

— Pentru ce aveai nevoie de un telefon?

— Ca s-o pot suna pe Daniela și să pretind că sunt Jason al ei.

Mă pregătesc pentru o nouă izbucnire de furie, dar Amanda se apleacă spre mine, mă mângâie pe ceată și mă sărută în creștet.

— Ridică-te! Îmi cere.

— De ce?

— Fă ce-ți spun!

Mă ridic.

Îmi desface fermoarul jachetei și mă ajută să-mi scot brațele din mâneci, apoi mă împinge pe pat și se așază în genunchi în fața mea.

Îmi dezleagă șireturile, îmi scoate ghetetele din picioare și le aruncă într-un colț.

— Cred că este pentru prima dată, spun eu, când înțeleg cum a putut Jason al tău să facă ce mi-a făcut mie. Și îmi vin niște idei schimonosite rău.

— Mintește noastră nu este echipată ca să proceseze asemenea situații. Să vezi atâtea versiuni ale soției tale... Nici nu-mi pot închipui cum e.

— Probabil că m-a urmărit săptămâni întregi. La birou. Serile, când ieșeam cu Daniela. Probabil că a stat și el pe aceeași bancă și ne-a văzut prin casă seara, imaginându-și cum ies eu din scenă. Știi ce-am fost pe punctul să fac în seara asta?

— Ce? mă întreabă ea, temându-se parcă să afle răspunsul.

— Am bănuț că țin cheia de rezervă acolo unde o țineam și noi. Am plecat de la film mai devreme. Voiam să caut cheia și să intru în casă. Voiam să mă ascund în dulap și să-i urmăresc de acolo. Să-i văd dormind. E o idee bolnavă, știu. Așa cum știu că Jason al tău a fost probabil de multe ori în casa mea înainte de noaptea în care și-a adunat curajul să-mi fure viața.

— Dar n-ai făcut nimic din toate astea.

— Nu.

— Fiindcă ești un tip cuviincios.

— Acum nu mă simt foarte cuviincios.

Mă întind în pat pe spate și stau cu privirea pironită în tavanul camerei de hotel, care, în toate permutările ei ne semnificative, ne-a devenit casă în afara cubului.

Amanda se ghemuiește lângă mine.

— Nu merge deloc, Jason.

— La ce te referi?

— Nu facem decât să ne învârtim în cerc.

— Nu sunt de acord cu tine. Uită-te de unde am pornit! Îți amintești de prima lume în care am pășit, cu toate clădirile acelea care se prăbușeau în jurul nostru?

— Am pierdut șirul număratelor versiuni de Chicago în care am ajuns.

— Dar ne apropiem de cel...

— Nu ne apropiem, Jason. Lumea pe care o cauți tu e un grăunte de nisip pe o plajă infinită.

— Nu-i adevărat.

— Ți-ai văzut soția ucisă. Răpusă de o boală oribilă. Ai văzut-o în versiunea în care nu te recunoaște. Ai văzut-o căsătorită cu alți bărbați. Căsătorită cu diverse versiuni ale tale. Câte asemenea șocuri vei mai putea suporta înainte să faci un șoc psihotic? Starea ta mentală de acum nu e foarte departe de așa ceva.

— Nu are importanță cât pot eu să suport. Important e s-o găsec pe Daniela mea.

— Serios? Asta ai făcut așezat pe o bancă toată ziua? Îți căutai soția? Uită-te la mine! Ne-au mai rămas doar șaisprezece fiole. Multe șanse nu mai avem.

Capul îmi vriește și sunt amețit.

— Jason!

Îi simt palmele pe față.

— Jason, știi care e definiția nebuniei?

— Care?

— Să faci același lucru iar și iar și să te aștepti la rezultate diferite.

— Data viitoare...

— Ce? Data viitoare o să-ți găsești lumea? Cum? O să mai umpli încă un carnet în seara asta? Crezi că ar avea vreun rost dacă ai face-o? Inima ta, adaugă Amanda coborându-și palmele pe pieptul meu, a luat-o razna. Trebuie să te liniștești.

Se răsucește pe o parte și stinge veioza de pe noptiera dintre cele două paturi. Se întinde apoi lângă mine, dar atingerea ei nu are nimic sexual.

Capul mă doare mai puțin cu lumina stinsă. Singura care străpunge întunericul este strălucirea albastră a firmei de neon de afară și este suficient de târziu pentru ca mașinile care trec pe stradă să fie rare.

Din fericire, somnul nu se lasă așteptat. Închid ochii și mă gândesc la cele cinci carnete de pe noptiera mea. Acoperite aproape pe fiecare pagină cu scrisul meu din ce în ce mai nebunesc. Îmi tot spun că, dacă scriu suficient, dacă sunt destul de detaliat și de exact, voi reuși să zugrăvesc o imagine a lumii mele cât mai întregă și mai apropiată de perfecțiune, care să mă ducă în sfârșit acasă.

Dar, în zadar.

Amanda nu s-a înșelat. Ceea ce caut este un grăunte de nisip pe o plajă infinită.

DOISPREZECE

Când mă trezesc dimineată, Amanda nu mai e lângă mine. Întins pe o parte, văd razele soarelui strecurându-se prin storuri și ascult zgomotul traficului răzbătând prin pereți. Ceasul e pe noptieră, în spatele meu. Nu pot să văd cât arată, dar pare să fie târziu. Am dormit mult.

Mă ridic, dau pătura la o parte și mă uit spre patul Amandei.

E gol.

— Amanda?

Mă duc repede spre baie ca să verific dacă e acolo, însă ceea ce văd pe comodă mă încremenește la jumătatea drumului.

Câteva bancnote. Câteva monede. Opt fiole.

Și o bucată de hârtie ruptă dintr-un carnet, acoperită cu scrisul Amandei.

Jason, după seara trecută mi-a devenit clar că tu ai luat decizia de a merge pe un drum pe care eu nu-l pot urma. Toată noaptea m-am gândit la asta. Ca prietenă și ca terapeut, vreau să te ajut, vreau să te „repar”. Dar nu pot. Și nici nu pot să stau să mă uit cum te prăbușești. Mai cu seamă dacă sunt și eu unul dintre motivele pentru care te tot duci la vale. În ce măsură subconștientul nostru colectiv este cel care ne determină conexiunea cu lumile acestea? Nu se pune problema că n-aș vrea să te întorci la viața ta. Nu-mi doresc nimic mai mult decât asta. Dar suntem împreună deja de câteva săptămâni. Și mi-e greu să nu mă atașez, mai ales în circumstanțele de acum, când tu ești tot ce am.

Ți-am citit ieri carnetele, când mă întrebam dacă m-ai părăsit. Și, dragul meu, constat că n-ai înțeles esențialul. Ai scris toate lucrurile acelea despre Chicago al tău, dar nimic despre ceea ce simți tu.

Ți-am lăsat rucsacul, jumătate dintre fiole și jumătate din bani (considerabila sumă de 161 de dolari, plus ceva mărunțiș). Nu știu unde voi ajunge eu. Sunt curioasă și speriată, dar și nerăbdătoare.

O parte din mine chiar ar vrea să rămână, însă tu trebuie să alegi singur următoarea ușă pe care s-o deschizi. Și eu la fel.

Jason, îți doresc numai fericire. Ai grijă de tine.

Amanda

Fără nimeni aproape, oroarea întregă a coridorului devine pregnantă. Niciodată nu m-am simțit atât de singur.

În lumea asta, Daniela nu există.
Chicago pare nelalocul lui fără ea.
Detest totul în lumea asta.
Culoarea cerului pare ștearsă.
Clădirile familiare parcă-și bat joc de mine.
Chiar și aerul are iz de minciună.
Fiindcă nu e orașul meu.
E al nostru.

FIOLE RĂMASE: 6 Sunt pe cont propriu.

Colind străzile de unul singur întreaga noapte.

Năucit. Speriat. Așteptând ca efectul drogului să se evapore. Mănânc într-un local deschis non-stop și în zori iau trenul înapoi spre South Side. În drum spre centrala electrică părăsită sunt remarcat de trei adolescenți, care strigă la mine. Jigniri și insulte. Nu le dau atenție și măresc pasul. Dar știu că am dat de necaz când îi văd traversând strada și alergând direct spre mine.

Pentru o clipă mă gândesc să fug, dar ei sunt tineri și, fără îndoială, mai rapizi. În plus, îmi dau seama, în timp ce gura mi se usucă și reacția de „luptă sau fugi” îmi injectează în sânge o primă doză de adrenalină, că s-ar putea să am nevoie de toate forțele mele.

La o margine de cartier, unde șirul de locuințe se termină și începe un șantier feroviar, adolescenții mă prind din urmă.

Nu mai e nici țipenie pe străzi la ora asta. Nimeni care să mă ajute.

Sunt chiar mai tineri decât mi s-a părut, iar un damf de alcool se simte dinspre ei ca o colonie proastă. Energia frenetică din privirile lor sugerează că au bătut străzile toată noaptea, poate în căutarea unei oportunități exact ca aceasta.

Bătaia începe fără preambului.

Nici măcar nu se obosesc să mă înjure. Iar eu sunt prea obosit și prea secătuit ca să mai ripostez.

Înainte să apuc să-mi dau seama ce se petrece, sunt întins pe asfalt și încasez picioare în stomac, în spate și în față.

Leșin pentru câteva clipe și, când îmi revin, le simt mâinile cotrobăindu-mi pe corp în sus și-n jos, căutând, bănuiesc, un portmoneu care nu există.

În cele din urmă îmi smulg rucsacul și, în vreme ce eu sângerez pe jos, o șterg în fugă, râzând.

Zac acolo un timp îndelungat, ascultând traficul intensificându-se treptat.

Cerul se luminează. Oamenii trec pe lângă mine pe trotuar, fără să se oprească.

Fiecare respirație îmi stârnește un junghi în coaste, iar ochiul stâng mi-e atât de umflat, încât nu se mai deschide.

După o vreme izbutesc să mă ridic în capul oaselor. Rahat!

Fiolele!

Mă agăț de un gard din sârmă și reușesc să stau în picioare. Îmi duc mâna sub cămașă și pipăi bucata de bandă adezivă lipită sub braț. Mă doare ca naiba când o dezlipesc încet, dar la urma urmei toate mă dor ca naiba!

Fiolele sunt încă acolo.

Trei dintre ele zdrobite și trei sunt intacte.

Mă împleticesc până la cub și mă închid înăuntru.

Banii mi-au dispărut.

Carnetele mi-au dispărut.

La fel seringile și acele.

Nu mai am nimic în afara acestui trup zdrobit. Și încă trei șanse de a reuși.

FIOLE RĂMASE: 2

Îmi petrec prima jumătate a zilei cerșind la un colț de stradă din South Side, până când fac rost de suficienți bani ca să iau un tren spre oraș.

Îmi petrec cealaltă jumătate a zilei la patru cvartale distanță de casa mea, așezat pe asfalt și ținând în față un carton pe care scrie:

FĂRĂ ADĂPOST. DISPERAT. ORICE AJUTOR CONTEAZĂ.

Fața mea învinețită probabil că atrage compasiune, fiindcă până la asfințit reușesc să strâng 28,15 dolari.

Mi-e foame, mi-e sete și mă doare tot corpul. Mă opresc la o cârciumă care arată suficient de jalnic ca să mă primească așa cum arăt și, după ce-mi plătesc masa, mă doboară oboseala.

N-am unde să mă duc. N-am bani pentru o cameră de hotel.

Afară s-a lăsat noaptea, e frig și plouă.

Mă duc spre casa mea și cotesc spre alee, gândindu-mă la un loc în care aș putea să dorm neștiut.

Între garajul meu și cel al vecinului există un spațiu, undeva în spatele pubelelor de gunoi. Mă târăsc printre acestea și iau cu mine o cutie plată, pe care o reazem de peretele garajului meu.

Stând sub ea, ascult ploaia răpăind pe carton și sper ca adăpostul meu improvizat să reziste toată noaptea.

Din locul unde mă aflu, pot să văd peste gardul înalt care-mi înconjoară curtea, printr-una dintre ferestre, la etaj.

În dormitorul principal.

Jason trece prin fața ferestrei.

Nu e Jason 2. Știi sigur că asta nu e lumea mea. Magazinele și restaurantele de pe stradă nu sunt cele care trebuie. Acești membri ai familiei Dessen au alte mașini decât cele pe care le are familia mea. Iar el e mai solid decât am fost eu vreodată.

Daniela apare pentru o clipă în fața ferestrei, ridică mâna și coboară storurile.

Noapte bună, dragostea mea.

Ploaia s-a îndesit. Cutia mea se înmoaie și încep să tremur.

În cea de-a cincea zi pe care o petrec pe străzile din Logan Square, Jason Dessen însuși lasă să cadă în cutia mea cu mărunțiș o bancnotă de cinci dolari.

Nu-i niciun pericol. Sunt de nerecunoscut – ars de soare, cu barba crescută și emanând prin toți porii o sărăcie cruntă.

Oamenii din cartierul meu sunt generoși. În fiecare zi strâng suficienți bani pentru o masă modestă seara, după care îmi și rămân câțiva dolari. În fiecare noapte dorm pe Eleanor Street, pe aleea din spatele numărului 44. Totul devine un fel de joc. Când luminile din dormitorul mare se sting, închid ochii și-mi imaginez că sunt el.

Cu ea.

În unele zile simt cum mintea mi-o ia razna.

Amanda spunea la un moment dat că lumea ei începuse deja să pară fantomatică, iar acum cred că-mi dau seama la ce se referea. Asociem în mod obișnuit realitatea cu ceea ce este concret – cu ceea ce putem conștientiza prin intermediul simțurilor. Și, cu toate că-mi tot spun că am în zona South Side un cub care mă poate duce într-o lume în care pot avea tot ce-mi doresc și tot ce-mi trebuie, deja nu mai cred că locul acesta există. Din ce în ce mai mult cu fiecare zi care trece, realitatea mea e lumea *asta*. În care nu am nimic. În care sunt un ins fără adăpost, un individ murdar a cărui existență stârnește doar milă și dezgust.

Nu departe de mine, un alt vagabond stă în mijlocul trotuarului și vorbește în gura mare de unul singur.

Și mă întreb: chiar sunt altfel decât el? Nu suntem oare pierduți amândoi în lumi care, din motive care scapă controlului nostru, nu mai corespund cu identitatea noastră?

Cele mai înfricoșătoare momente sunt acelea în care, chiar și pentru mine, ideea unui cub magic începe să semene cu elucbrațiile unei minți bolnave. Iar acestea survin din ce în ce mai des.

Într-o seară trec pe lângă un magazin de băuturi și-mi dau seama că am suficienți bani pentru o sticlă cu ceva.

Beau o jumătate de litru de whisky J&B.

Și mă pomenesc în toiul nopții în dormitorul principal de pe Eleanor Street, de la numărul 44, uitându-mă în jos la Jason și la Daniela, adormiți sub păături, în patul lor.

Ceasul de pe noptieră arată 3:38, iar în liniștea absolută a casei sunt atât de beat, încât îmi aud pulsul bătându-mi în timpane.

Nu pot urmări logic șirul raționamentelor care m-au adus aici. Singurul lucru la care mă pot gândi e că am avut și eu așa ceva.

Cândva, demult.

Acel vis frumos al unei vieți.

Iar în momentul acesta, cu lacrimile șiroindu-mi pe față și camera învârtindu-se cu mine, chiar nu mai știu dacă viața aceea a mea a fost reală sau doar mi-am imaginat-o.

Fac un pas spre partea de pat pe care doarme Jason și ochii încep să mi se adapteze la întuneric.

Doarme liniștit.

Atât de mult îmi doresc ceea ce are el, încât aproape că-i simt gustul.

Aș face orice ca să am viața lui. Ca să-i iau locul. Îmi imaginez cum îl omor. Sugrumându-l până-și dă duhul sau trăgându-i un glonț în creier.

Mă văd încercând să fiu el. Încercând să accept ca soție această versiune a Danielei. Pe acest Charlie drept fiul meu.

Oare casa asta ar putea ajunge vreodată să aibă atmosfera casei mele?

Aș mai putea dormi noptile?

Aș putea vreodată să privesc în ochii Danielei fără să mă gândesc la frica întipărită pe chipul soțului ei adevărat cu două secunde înainte să-i iau viața?

Nu.

Nu.

Certitudinea vine asupra mea ca o lovitură în plex – dureroasă, rușinoasă, dar exact în clipa în care aveam mai mare nevoie de ea.

Vinovăția și toate acele deosebiri mărunte mi-ar transforma viața aici într-un adevărat iad. Amintindu-mi constant nu numai de ceea ce am făcut, ci și de ceea ce încă nu am obținut.

Lumea asta nu va fi niciodată lumea mea.

Nu sunt capabil de așa ceva.

Nu *vreau* așa ceva.

Nu sunt omul acesta, din fața mea.

Și n-ar trebui să mă aflu aici.

În timp ce ies cu pași tremurați din dormitor și străbat holul, realizez că însuși faptul că mi-a trecut prin minte o asemenea idee ar însemna că am renunțat la visul de a o găsi pe Daniela mea.

Că m-am resemnat pierzându-o.

Că recunosc că nu pot ajunge la ea.

Și poate că este adevărat. Poate că nu am nicio șansă de a-mi găsi vreodată drumul înapoi către ea, către Charlie și către lumea mea perfectă. Către acel unic grăunte de nisip de pe plaja infinită.

Dar mai am încă două fiole și nu voi înceta să fac tot posibilul decât atunci când nu voi mai avea niciuna.

Mă duc la un magazin de vechituri și-mi cumpăr alte haine – blugi, o cămașă din flanel și o scurtă marinărească. Pe urmă îmi iau câteva articole de toaletă, un carnet, niște creioane și o lanternă.

Mă cazez la un motel, îmi arunc hainele vechi și fac cel mai lung duș din viața mea. Apa care se scurge de pe mine e cenușie.

Stau în fața oglinzii și constat că arăt din nou aproape ca mine, deși pomeții îmi ies în relief din cauza malnutriției.

Dorm până după-amiază și pe urmă iau trenul spre South Side. Centrala electrică e pustie și tăcută; razele soarelui pătrund prin ferestre până în sala generatorului.

Stând în ușa cubului, deschid carnetul.

De când m-am trezit, de dimineață, m-am tot gândit la ce mi-a spus Amanda în biletul ei de rămas-bun, cum că n-am scris de fapt despre ceea ce simt.

Deci...

Am douăzeci și șapte de ani. Am lucrat toată dimineața în laborator, iar lucrurile merg atât de bine, încât aproape că-mi vine să renunț la petrecere. Am tot făcut asta în ultima vreme – îmi neglijez prietenii și angajamentele sociale pentru câteva ore în plus în laborator.

Te zăresc în colțul îndepărtat al curții, în vreme ce stau pe verandă cu un pahar de Corona cu lămâie în față și cu gândurile încă la muncă. Cred că postura ta a fost cea care mi-a atras atenția – încolțită de un tip înalt și subțire, în blugi negri și strâmți, pe care îl recunosc din cercul meu de prieteni. E artist sau ceva similar. Nici măcar nu-i știu numele, știu doar ce mi-a zis de curând amicul meu, Kyle: „Ei, tipul ăla ajunge în pat cu toate”.

Nici astăzi nu pot să explic de ce, dar privindu-l cum o vrăjește pe fata aceea cu părul și ochii închiși la culoare, într-o rochie albastru cobalt – pe tine adică –, o izbucnire de gelozie mă cuprinde imediat. În mod inexplicabil, smintit, îmi vine să-l lovesc. Ceva în limbajul tău corporal sugerează disconfortul. Nu zâmbești, ci doar stai cu brațele încrucișate. Mă gândesc că ești prinsă într-o conversație neplăcută și, dintr-un motiv anume, asta mă irită. Ții în mână un pahar gol, cu urme de vin roșu în el. O parte din mine mă îndeamnă: „Du-te și vorbește cu ea, salveaz-o!” Iar alta ar vrea să urla: „Nu știi nimic despre femeia asta, nici măcar cum o cheamă. Și nu ești tu genul acela”.

Mă pomenesc mergând prin iarbă cu un pahar de vin în mână, apropiindu-mă de tine, iar când ochii tăi se îndreaptă spre ai mei, mă simt ca și când o mașinărie ar fi anclanșat în pieptul meu. Ca două lumi în coliziune. Când ajung lângă tine, îmiiei paharul din mână de parcă mă rugaseși înainte să-ți aduc unul și-mi zâmbești cu o familiaritate relaxată, ca și cum ne-am cunoaște de o veșnicie. Încerci să mă prezinți lui Dillon, dar artistul în blugi strâmți, cu elanul prăbușit, bâiguie o scuză și o șterge.

Și rămânem singuri în umbra gardului viu, iar inima parcă mi-a înnebunit în piept.

— Scuză-mi întreruperea, spun eu, dar mi s-a părut că ai nevoie să fii salvată. Iar tu răspunzi:

— Corectă intuiție. E un tip drăguț, dar nesuferit.

Mă prezint, iar tu îți rostești numele. Daniela. Daniela.

Îmi amintesc doar frânturi din primele noastre schimburi de replici. În primul rând, cum ai răs când ți-am spus că sunt fizician – dar nu ironic, ci de parcă dezvăluirea mea chiar te-ar fi încântat. Îmi amintesc petele de culoare lăsate de vin pe buzele tale. Am știut întotdeauna, la un nivel pur intelectual, că separarea și izolarea sunt doar o iluzie. Suntem cu toții croiți din același material – frânturi din substanța formată în focul stelelor muribunde. Dar n-am simțit niciodată lucrul acesta în ființa mea până în clipa aceea, acolo, cu tine. Și l-am simțit datorită ție.

Da, poate că doar voiam o partidă de sex, dar mă întreb dacă nu cumva această senzație de interconectare sugerează ceva mai profund. Dar ideea asta o păstrez pentru mine. Îmi amintesc energia plăcută creată de bere și de căldura soarelui și pe urmă, când efectul ei a început să se evapore, îmi amintesc cât de intens îmi doream să plec de la petrecerea aceea împreună cu tine, fără a avea însă curajul să te invit. Apoi, tu ai spus:

— Am o prietenă a cărei expoziție e inaugurată în seara asta. Vrei să vii? Și mi-am zis în sinea mea: „Aș merge oriunde cu tine”.

•
FIOLE rămase: 1

Merg de-a lungul coridorului infinit, iar raza lanternei mele oscilează când pe un perete, când pe altul. După o vreme mă opresc în fața unei uși identice cu toate celelalte. Una dintr-un trilion de trilioane de trilioane.

Inima îmi aleargă frenetic, palmele îmi transpiră.

Asta e tot ce vreau. Doar pe Daniela mea. O vreau cu o intensitate pe care n-o pot explica. Pe care nici măcar nu vreau s-o pot explica, fiindcă misterul ei e perfect așa cum e.

O vreau pe femeia pe care am văzut-o la petrecerea aceea, cu atât de mulți ani în urmă. Cea pe care am ales-o pentru a avea o viață împreună, chiar dacă asta a însemnat renunțarea la alte lucruri la care țineam.

O vreau pe ea.
Nimic mai mult.
Trag aer în piept.
Îl dau afară.
Și deschid ușa.

TREISPREZECE

Zăpada adusă de un viscol recent a acoperit pardoseala și generatoarele de sub ferestrele înalte, fără geamuri. Chiar și acum, vârtejuri de fulgi vin dinspre lac, așternându-se încet ca niște confetti reci.

Mă depărtez de cub, străduindu-mă să-mi temperez speranța. Locul ăsta ar putea fi centrala electrică părăsită din South Chicago, într-o sumedenie de lumi diferite.

Merg încet pe lângă șirul de generatoare și o scânteiere de pe pardoseală îmi atrage privirea.

Mă apropii.

Într-o crăpătură a cimentului, la două palme de baza unuia dintre generatoare, văd o fiolă goală, cu capătul spart. În niciuna dintre centralele electrice părăsite prin care am trecut în ultima lună nu am mai văzut așa ceva.

Poate că e cea pe care și-a injectat-o Jason 2 cu câteva secunde înainte de a-mi pierde cunoștința, în noaptea în care mi-a furat viața.

•

Ies din complexul industrial abandonat.

Mi-e foame, mi-e sete, sunt istovit.

Profilul orașului se zărește spre nord și, cu toate că norii joși, de iarnă, l-au decapitat, realizez că e, fără îndoială, cel pe care-l știu eu.

•

Se lasă seara când urc într-o cursă de pe linia roșie, în stația de pe Eighty-Seventh Street.

În vagoanele astea nu sunt nici centuri de siguranță și nici holograme.

E doar un tren care hurducăie încet prin South Chicago. Spre centru, unde schimb trenul. Cel de pe linia albastră mă duce în zona rezidențială de nord.

În luna care a trecut, am fost în versiuni ale orașului Chicago care arătau la fel, dar cea de acum are ceva diferit. Și nu e vorba doar de fiola aceea goală. E ceva mai profund, ceva ce nu pot să explic altfel decât spunând că e un loc căruia simt că-i aparțin. Simt că e al meu.

În vreme ce trecem pe lângă mașini prinse pe autostradă în blocajele rutiere de la ora de vârf, ninsoarea se întetește. Mă întreb...

E oare Daniela – Daniela *mea* – vie și nevătămată aici, sub norii aceștia plini de zăpadă?

Oare Charlie al meu respiră aerul acestei lumi?

•

Cobor pe peronul El din Logan Square și-mi îndes mâinile în buzunarele jachetei. Zăpada acoperă străzile familiare ale cartierului. Trotuarele. Mașinile parcate lângă bordură. De pe carosabilul ticsit, lumina farurilor răzbate prin perdeaua de fulgi.

De o parte și de alta pe strada mea, casele se întrezăresc fermecătoare prin viscol, cu lumini la ferestre.

Un strat fragil de zăpadă, de un deget, s-a așternut deja pe treptele verandei mele, pe care un singur șir de urme de pași urcă până la ușă. Prin fereastra din față se văd luminile aprinse înăuntru și, din locul în care stau eu, pe trotuar, arată totul exact ca acasă.

Mă tot aștept să descopăr vreun detaliu mărunț nelalocul său – o altă ușă de intrare, un alt număr al casei, o piesă de mobilier pe care să n-o recunosc.

Dar ușa e cea care trebuie.

Numărul casei e cel care trebuie.

Există chiar și o lustră în formă de tesseract deasupra mesei din sufragerie și sunt suficient de aproape încât să disting fotografia de pe polița șemineului – Daniela, Charlie și cu mine la Inspiration Point, în Parcul Național Yellowstone.

Prin cadrul ușii care dă din sufragerie spre bucătărie îl zăresc pe Jason așezat la blat, cu o sticlă de vin în mână. Se apleacă și toarnă în paharul cuiva.

Bucuria mă inundă, însă nu durează mult. De unde stau, văd doar o mână delicată ținând piciorul paharului și, într-o clipă, mă doboară din nou gândul la tot ce mi-a făcut omul ăsta.

La tot ce mi-a luat.

La tot ce mi-a furat.

Nu aud nimic de aici, de afară, din zăpadă, dar îl văd râzând și luând o înghițitură de vin.

Oare despre ce vorbesc?

Când au făcut sex ultima dată?

E Daniela mai fericită acum decât era cu o lună în urmă, cu mine?

Pot îndura să aflu răspunsul la întrebarea asta?

Vocea aceea calmă și normală din mintea mea îmi sugerează să plec imediat de la fereastră.

Nu sunt gata de acțiune. Încă nu am un plan. Simt doar furie și gelozie.

N-ar trebui să mă pripesc. Am nevoie de alte confirmări pentru a fi sigur că asta este lumea mea.

Puțin mai departe pe stradă, văd spatele familiar al Suburbanului nostru. Mă duc spre el și scutur zăpada care acoperă plăcuța de înmatriculare de Illinois.

E numărul mașinii mele. Vopseaua are nuanța corectă.

Curăț ninsoarea depusă pe lunetă.

Abțibildul purpuriu cu Lakemont Lions pare perfect, cu atât mai mult cu cât e pe jumătate rupt. Am regretat că l-am lipit pe geam încă din clipa în care am

făcut-o. Am încercat să-l scot, dar n-am reușit să rup decât jumătatea de sus a capului, așa că tot ce a rămas e un bot căscat.

Dar asta a fost cu trei ani în urmă.

Am nevoie de ceva mai recent, mai categoric.

Cu câteva săptămâni înainte să fiu răpit, am lovit din greșeală, cu spatele, un parcometru din campus. Nu s-a întâmplat nimic rău, dar s-a fisurat lumina de poziție din dreapta și s-a înfundat bara de protecție.

Șterg zăpada de pe plasticul roșu al stopului și apoi de pe bară.

Ating crăpătura.

Și locul înfundat.

Niciun alt Suburban din toate versiunile orașului Chicago în care am ajuns nu avea urmele acestea.

Mă ridic și mă uit peste stradă, spre banca pe care mi-am petrecut cândva o zi întreagă privind o altă versiune a vieții mele desfășurându-se în fața mea. E goală, sub stratul de zăpadă care crește tăcut.

La naiba!

La un metru sau doi în spatele băncii, o siluetă mă urmărește prin întunericul nins. Mă îndepărtez cu pași repezi pe trotuar, spunându-mi că am lăsat probabil impresia că aș vrea să fur plăcuța de înmatriculare a Suburbanului. Trebuie să fiu mai atent.

•

Firma albastră de neon din vitrina de la Village Tap clipește printre fulgii de zăpadă precum raza unui far, arătându-mi că sunt aproape de casă.

În lumea asta, nu există niciun hotel Royale, așa că mă cazez la mohorâtul Days Inn, aflat vizavi de bar. Două nopți, atât îmi pot permite, iar după ce plătesc, rezervele mele financiare se reduc la 120 de dolari plus ceva mărunțiș.

Centrul de afaceri al hotelului e o cămăruță aflată pe holul de la etaj, cu un desktop desuet, un fax și o imprimantă. Intru pe internet și obțin trei confirmări.

Jason Dessen este profesor la Departamentul de Fizică al colegiului Lakemont.

Ryan Holder a câștigat de curând premiul Pavia pentru cercetările sale în domeniul neuroștiințelor.

Daniela Vargas-Dessen este o cunoscută pictoriță din Chicago și nu are o firmă de design grafic. Website-ul ei fermecător de neprofesionist prezintă câteva dintre cele mai bune lucrări ale ei și îi promovează serviciile de educație artistică.

În vreme ce urc scara spre camera mea de la etajul al treilea al hotelului, încep în sfârșit să-mi dau voie să cred. Asta este lumea mea.

•

Stau la fereastră și mă uit în jos, spre firma de neon de la Village Tap.

Nu sunt un tip violent. N-am lovit niciodată pe nimeni. Nici măcar n-am încercat.

Dar dacă-mi vreau familia înapoi, o altă cale pur și simplu nu există. Trebuie să fac un lucru odios.

Trebuie să fac ce mi-a făcut mie Jason 2, însă eu nu am opțiunea – liniștitoare pentru conștiință – de a-l trimite înapoi în cub. Chiar dacă mi-a mai rămas o fiolă, n-am de gând să repet greșeala pe care a făcut-o el.

Ar fi trebuit să măucidă atunci când a avut ocazia.

Simt latura de fizician a minții mele animându-se, încercând să preia controlul. La urma urmei, sunt om de știință, cu o gândire structurată. Așa că o să privesc totul ca pe un experiment în laborator. Vreau să obțin un anumit rezultat. Care sunt pașii pe care trebuie să-i urmez ca să ajung la el?

Mai întâi, să definesc rezultatul.

Să-lucid pe acel Jason Dessen care trăiește în casa mea și să-l duc într-un loc în care nimeni să nu-l mai găsească vreodată.

Ce instrumente îmi trebuie pentru asta?

O mașină.

O armă.

O metodă de a-l imobiliza.

O lopată.

Un loc sigur în care să-i arunc cadavrul.

Urăsc ideile astea. Da, mi-a furat soția, copilul, mi-a furat viața, dar gândul la pregătirile acestea și la violența pe care o implică e monstruos.

La sud de Chicago, la o oră de mers cu mașina, e o rezervație forestieră – Kankakee River State Park. Am fost acolo de câteva ori cu Charlie și cu Daniela, de obicei toamna, când frunzele ruginesc, iar noi jinduim la singurătate și la o zi în natură, afară din oraș.

Aș putea să-l duc pe Jason 2 acolo cu mașina sau să-l oblig pe el să conducă, așa cum mi-a făcut el mie. Să-l silesc să meargă pe una dintre potecile pe care le știu, în partea de nord a râului.

Voi fi vizitat zona cu o zi sau două înainte, așa că mormântul lui va fi deja săpat într-un loc ferit. Mă voi fi documentat pentru a ști cât de adânc trebuie să fie, pentru ca animalele să nu-i simtă duhoarea. O să-l las să creadă că-și va săpa singur groapa, ca să-și închipuie că are mai mult timp la dispoziție să găsească o cale de scăpare sau să mă convingă să renunț. Și apoi, când vom fi la șase metri de groapă, o să-i arunc lopata, zicându-i să înceapă să sape.

Iar când el se va apleca s-o ia, o să fac lucrul pe care nu mi-l pot imagina.

O să-i trag un glonț în ceafă.

Pe urmă o să-l târăsc până la groapă, o să-l rostogolesc înăuntru și o să-l acopăr cu pământ.

Partea bună e că nimeni n-o să-l caute.

Mă voi insinua înapoi în viața lui, așa cum s-a insinuat el în a mea.
Și poate că, peste ani, îi voi povesti Danielei totul.
Sau poate că nu-i voi povesti niciodată.

Magazinul cu articole sportive se află la trei cvartale distanță și mai e doar o oră până când închide. Când Charlie era în gimnaziu și juca fotbal, obișnuiam să vin aici cam o dată pe an, ca să cumpăr ghete și mingi. Vitrina cu arme exercita chiar și pe atunci o anumită fascinație asupra mea. Mi se părea ceva mistic. Nu-mi puteam imagina ce anume ar determina pe cineva să vrea să dețină una.

Am tras cu arma doar de două sau de trei ori în viață, când eram la liceu, în Iowa. Nici pe vremea aceea, trăgând în bidoane vechi de ulei la ferma celui mai bun prieten al meu, nu resimțeam același fior incitant ca alți puștani. Mi-era prea frică. În timp ce stăteam în fața țintei, cu pistolul greu îndreptat spre ea, nu-mi puteam alunga ideea că țineam în mână moartea.

Magazinul se numește *Terenu și mânușa*; sunt unul dintre cei trei clienți aflați înăuntru la ora asta târzie.

Trecând pe lângă rafturile cu hanorace și cu pantofi sport, mă îndrept spre raionul din capătul magazinului.

Puști și carabine sunt expuse pe perete, deasupra cutiilor cu muniție. Pistoalele sunt în vitrină, sub sticlă.

Negre. Cenușii. Unele cu magazie. Altele fără.

Câteva care arată ca și cum ar trebui să fie purtate doar de polițiștii din filmele de acțiune ale anilor '70.

Se apropie de mine o femeie îmbrăcată în blugi decolorați și un tricou negru. Are părul roșcat și creț și un tatuaj care-i îmbracă brațul pistruiat, pe care scrie... *dreptul cetățenilor de a deține și a purta arme nu va fi încălcat*. Femeia are ceva din aerul lui Annie Oakley¹².

— Cu ce pot să vă ajut? mă întrebă.

— Aș vrea să cumpăr o armă, dar, sincer să fiu, nu știu nimic despre ele.

— Pentru ce anume vă trebuie?

— Pentru autoapărare în casă.

Scoate din buzunar un set de chei și descuie vitrina din fața mea. Întinde mâna sub sticlă și scoate un pistol negru.

— Acesta e un Glock 23, de calibrul 40. De fabricație austriacă. Are o forță de impact redutabilă. De asemenea, pot să vă arăt și versiunea subcompact, dacă doriți ceva mai mic, pentru port ascuns.

— Și poate opri un intrus?

— Oh, da. Îl doboară definitiv.

---

¹² Personalitate legendară a Vestului american, celebră pentru precizia cu care trăgea cu arma. (n.tr.).

Trage piedica, se asigură că țeava e goală, apoi pune piedica la loc și scoate magazia.

— Câte gloanțe intră într-unul?

— Treisprezece cartușe.

Îmi întinde arma. Nu știu bine ce ar trebui să fac cu ea. S-o ațintesc spre ceva? S-o cântăresc în palmă?

O apuc cu stângăcie și, cu toate că nu e încărcată, resimt aceeași senzație inconfortabilă că țin moartea în mână. Pe eticheta de preț prinsă de trăgaci scrie 599,99 \$.

Trebuie să-mi fac socoteala banilor. Aș putea probabil să mă duc la bancă și să intru în contul de economii al lui Charlie. Ultima dată când am verificat, soldul era de aproape 4.000 de dolari. Iar Charlie nu accesează niciodată contul acela. Nimeni n-o face. Dacă aș scoate vreo două mii de dolari, mă îndoiesc că le-ar simți cineva lipsa. La început, cel puțin. Dar, desigur, mai întâi trebuie să fac rost de un permis de conducere, într-un fel sau altul.

— Ce părere aveți? mă întreabă vânzătoarea.

— Mda... Adică... pare o armă bună.

— Aș putea să vă mai arăt și altele. Am un Smith Wesson bun, de calibrul 357, dacă preferați un revolver.

— Nu, acesta e perfect. Trebuie doar să strâng ceva lichidități. Ce documentație îmi trebuie?

— Aveți un card FOID?

— Ce-i ăsta?

— Un card de identificare a deținătorilor de arme de foc, eliberat de poliția din Illinois. Trebuie să depuneți o cerere pentru el.

— Și cât durează să-l obțin?

Nu răspunde. Se uită la mine cu o privire ciudată, după care întinde brațul, îmi ia Glockul din mână și-l pune înapoi, sub sticlă.

— Am zis ceva ce nu trebuia? întreb.

— Ești Jason, nu-i așa?

— De unde știți cum mă cheamă?

— Am tot încercat să pun lucrurile cap la cap, ca să mă asigur că n-am înnebunit. Dar tu nu știi cum mă cheamă *pe mine*?

— Nu.

— Ei, am impresia că-ți bați joc de mine, iar asta nu e deloc...

— Nu știu să fi vorbit vreodată cu dumneavoastră până acum. De fapt, cred că n-am mai fost în magazinul ăsta de patru ani.

Încuie vitrina și pune cheile la loc, în buzunar.

— Cred că ar trebui să pleci acum, Jason.

— Dar nu înțeleg...

— Dacă toată chestia asta nu-i un joc sau ceva asemănător, înseamnă că ori te-ai lovit la cap, ori ai Alzheimer, ori ești pur și simplu nebun.

— Dar ce s-a întâmplat?

— Chiar nu știi?

— Nu.

Își sprijină coatele pe tejghea, fără să mă scape din ochi.

— Acum două zile, ai intrat în magazin și ai zis că vrei să cumperi o armă. Ți-am arătat același Glock. Ai spus că e pentru autoapărare.

Ce naiba ar putea să însemne asta? Se pregătește oare Jason 2 pentru eventualitatea întoarcerii mele sau chiar mă așteaptă?

— Și mi-ai vândut o armă? Întreb mai departe.

— Nu, fiindcă nu aveai un card FOID. Ai zis că trebuie să faci rost de lichidități. Nici nu cred că ai avut vreodată un permis de conducere.

Un fior rece îmi coboară pe șira spinării. Genunchii mi se înmoaie.

— Și asta nu s-a întâmplat doar acum două zile, continuă ea. Mi s-a părut ceva în neregulă, așa că ieri l-am întrebat pe Gary, care lucrează și el la raionul de arme, dacă te-a mai văzut pe aici vreodată. Și te-a mai văzut. De trei ori doar în ultima săptămână. Iar acum ai venit din nou.

Mă sprijin de tejghea.

— Așa că, Jason, nu vreau să te mai prind vreodată în magazinul ăsta. Nici măcar ca să-ți cumperi un suspensor. Dacă te mai văd, chem poliția. Înțelegi ce-ți spun?

— Înțeleg.

— Ieși din magazinul meu.

•

Ies năucit în ninsoarea deasă, printre fulgii care mi se lipesc de față. Întorc capul și văd un taxi apropiindu-se. Când ridic brațul, virează spre mine și oprește lângă bordură. Deschid portiera din spate și urc.

— Încotro? Întrebă șoferul.

Excelentă întrebare!

— La un hotel, vă rog.

— La care?

— Nu știu. Unul nu foarte departe. Și ieftin. Las la alegerea ta.

Se uită la mine prin paravanul de plexiglas care separă partea din față de bancheta din spate.

— Vrei să aleg *eu* hotelul?

— Da.

Pentru un moment, am impresia că o să refuze. Poate că e o solicitare prea bizară. Poate că o să-mi ceară să cobor din mașină. Dar el pornește aparatul de taxat și demarează.

•

Mă uit pe geam, la ninsoarea care cade în lumina farurilor, a stopurilor, a stâlpilor de iluminat.

Inima îmi bubuie în piept, iar gândurile îmi roiesc cu viteză în minte.

Trebuie să mă calmez. Să privesc situația logic și rațional.

Taxiul oprește în fața unui hotel cu aspect mizer, pe a cărui firmă scrie *Ziua de pe urmă*.

— Asta e bun? mă întreabă șoferul peste umăr.

Achit cursa și mă duc spre recepție. La radio se difuzează un meci al celor de la Chicago Bulls, iar recepționarul gras se îndoapă cu mâncare chinezească dintr-o flotilă de cutii de carton.

Îmi scutur zăpada de pe umeri și folosesc, pentru a mă caza, numele bunicului din partea mamei, Jess McCrae. Plătesc pentru o singură noapte și-mi mai rămân 14,76 dolari.

Urc la etajul al patrulea și mă încui în cameră, după care pun și lanțul.

E o încăpere complet lipsită de viață. Un pat și o cuvertură cu un dezolant imprimeu floral. O masă din melamină. Dulapuri din plăci aglomerate. Dar cel puțin e cald.

Mă duc spre geam și privesc afară. Ninge atât de tare, încât străzile încep să se golească, iar zăpada de pe asfalt îngheață, lăsând să se vadă dărele mașinilor în trecere.

Mă dezbrac și ascund fiola rămasă în Biblia din ultimul sertar al noptierei, apoi intru imediat la duș.

Trebuie să mă gândesc.

•

Cobor cu liftul la parter și descui cu cardul de la cameră ușa centrului de afaceri.

Am o idee. Accesez serviciul de e-mail gratuit pe care-l folosesc în lumea asta și tasez primul nume de utilizator care-mi vine în minte. Numele meu în pășărească: *asonjayessenday*. Deloc surprinzător, e folosit deja de cineva. Parola mi se pare evidentă. Cea pe care am folosit-o pentru aproape orice în ultimii douăzeci de ani – marca, modelul și anul de fabricație al primei mele mașini: *jeepwangler89*.

Încerc să mă loghez.

Și funcționează.

Ajung într-un cont nou creat, în al cărui inbox sunt câteva mesaje de întâmpinare ale furnizorului de servicii și un mesaj de la „Jason” deja deschis. La subiect e trecut: „Bun-venit acasă adevăratului Jason Dessen”.

Îl deschid. Corpul mesajului e gol. E doar un hyperlink.

Pagina se încarcă și pe ecran apare o alertă:

Bun-venit la UberChat!

Acum sunt trei participanți activi.
Sunteți utilizator nou?

Apăs „da”.

Trebuie să-mi creez o parolă înainte de a mă conecta.

Într-o fereastră mare este afișat întregul istoric al unei conversații.

Un șir de emotigrame.

Observ un spațiu mic în care pot să tacez și să trimit mesaje publice întregului grup și mesaje personale participanților individuali.

Derulez până în partea de sus a conversației, care a început în urmă cu circa optsprezece ore. Cel mai recent mesaj a fost postat cu patruzeci de minute în urmă.

JasonADMIN: V-am văzut pe unii dintre voi în jurul casei.

Știi că sunteți mai mulți.

Jason 3: Chestia asta chiar se întâmplă?

Jason 4: Chestia asta chiar se întâmplă?

Jason 6: E ireal.

Jason 3: Deci câți dintre voi ați fost la *Terenul și mănușa*?

JasonADMIN: Eu, acum trei zile.

Jason 4: Eu, acum două.

Jason 6: Eu am cumpărat una în South Chicago.

Jason 5: Ai o armă?

Jason 6: Da.

JasonADMIN: Și câți v-ați gândit la Kankakee?

Jason 3: Eu.

Jason 4: Eu.

Jason 6: Eu am fost acolo noaptea trecută și am săpat o groapă. Eram gata să trec la treabă. Pregătisem o mașină. Lopata. Frânghia. Totul pus la punct perfect. În seara asta am mers acasă, cu gândul să aștept să plece Jason cel care ne-a făcut asta tuturor. Dar pe urmă m-am văzut pe mine însumi în spatele Suburbanului.

Jason 8: Și de ce ai renunțat?

Jason 6: Ce rost avea să continui? Dacă aș scăpa de el, unul dintre voi ar interveni și ar proceda la fel cu mine.

Jason 3: Toți ați apelat la același scenariu bazat pe teoria jocurilor?

Jason 4: Da.

Jason 6: Da.

Jason 8: Da.

JasonADMIN: Da.

Jason 3: Deci știm cu toții că toată povestea asta n-are cum să se termine bine.

Jason 4: Ați putea să vă sinucideți cu toții și să mă lăsați pe mine cu ea.

JasonADMIN: Eu am deschis camera asta de chat și eu am permisiunile de administrator. Alți cinci Jason pândesc pe undeva chiar acum, dacă vreți să știți.

Jason 3: De ce să nu ne unim forțele și să cucerim lumea împreună? Vă puteți imagina ce s-ar întâmpla dacă toate versiunile noastre ar coopera? (Glumesc, dar numai pe jumătate.)

Jason 6: Dacă-mi pot imagina ce s-ar întâmpla? Categorie. Ne-ar închide într-un laborator guvernamental și ne-ar studia până în ziua de apoi.

Jason 4: Pot să spun eu ce gândim cu toții? Chestia asta e al dracului de bizară.

Jason 5: Și eu am o armă. Niciunul dintre voi nu s-a străduit atât de tare ca mine să ajungă acasă. Niciunul dintre voi n-a văzut ce am văzut eu.

Jason 7: Habar n-ai prin ce am trecut noi, ceilalți.

Jason 5: Eu am văzut iadul. Literal. Iadul. În care sunteți voi acum.

Jason 7: Deja i-am ucis pe doi dintre noi.

O altă alertă apare pe ecran:

Ai un mesaj privat de la Jason 7.

Deschid mesajul și simt că inima îmi stă să explodeze.

Știu că situația asta e smintită de-a binelea, dar vrei să cooperezi cu mine? Două minți sunt mai puternice decât una singură. Am putea colabora ca să scăpăm de ceilalți și, când lucrurile se vor limpezi, sunt sigur că vom găsi noi o ieșire. Timpul e esențial. Ce zici?

Ce zic? Abia dacă mai pot să respir.

Ies din centrul de afaceri. Transpirația îmi curge pe piele, dar sunt înghețat. Holul de la parter e pustiu și tăcut.

Mă grăbesc spre lift și urc la etajul patru. Pășesc pe mocheta bej de pe podea, străbat holul în viteză și mă încui în cameră. Sunt stupefiat.

Cum de n-am prevăzut așa ceva?

Retrospectiv privind, era inevitabil. Deși n-am provocat ramificații în realități alternative pe coridor, în mod cert am făcut-o în fiecare lume în care am pășit. Ceea ce înseamnă că alte versiuni ale mele s-au scindat în lumile acelea sinistre, acoperite de cenușă sau bântuite de molimă.

Caracterul infinit al coridorului nu mi-a permis să întâlnesc mai multe versiuni ale mele, dar pe una dintre ele tot am văzut-o – acel Jason cu spinarea sfâșiată.

Fără îndoială, cei mai mulți dintre acești Jason au fost uciși sau sunt pierduți pentru totdeauna în alte lumi, dar – la fel ca mine – unii au făcut alegerile corecte. Sau au avut noroc. Poate că drumurile lor au deviat de la al meu, poate că au deschis uși diferite, au intrat în lumi diferite, dar în cele din urmă și-au găsit calea înapoi, în acest Chicago.

Și vrem cu toții același lucru: să ne recăpătăm viața.

Dumnezeule!

Viața noastră.

Familia noastră.

Dar dacă majoritatea celorlalți Jason sunt la fel ca mine? Oameni cumsecade, care vor înapoi ceea ce le-a fost luat. Iar dacă lucrurile stau astfel, ce drept am eu în fața lor asupra Danielei și a lui Charlie?

Povestea asta nu e un simplu joc de șah. E un joc de șah cu mine însumi ca adversar. Nu așa vreau să percep situația, dar altfel nu pot. Ceilalți Jason vor și ei ceea ce este mai prețios pentru mine: familia mea. Iar asta înseamnă că-mi sunt dușmani. Mă întreb ce aș fi dispus să fac ca să-mi recapăt viața. Aș fi în stare să ucid o altă versiune a mea dacă așa aș ști că-mi voi putea petrece tot restul zilelor împreună cu Daniela? Dar ei ar fi?

Mi le închipui pe celelalte versiuni ale mele stând în camerele lor de hotel, străbătând străzile înzăpezite ori pândindu-mi casa și frământându-și mintea cu aceleași gânduri.

Punându-și aceleași întrebări. Încercând să anticipeze următoarele mișcări ale celorlalți Jason.

Orice cooperare e exclusă din start. Suntem într-o competiție strictă, un joc de-a totul sau nimic, în care doar unul dintre noi poate câștiga.

Dar dacă unul dintre noi face o mișcare nesăbuită, dacă lucrurile scapă de sub control, iar Daniela sau Charlie sunt răniți sau uciși, nimeni nu mai câștigă. Din acest motiv părea totul normal când m-am uitat pe geam în casă, cu câteva ore în urmă.

Nimeni nu știe ce pas să facă, așa că nimeni n-a întreprins nimic împotriva lui Jason 2.

E o situație clasică, un caz pur de teoria jocurilor. O reinterpretare terifiantă a dilemei prizonierului, în care te întrebi dacă e posibil să fii mai inteligent și mai abil decât tine însuși.

Nu sunt în siguranță.

Familia mea nu este în siguranță.

Dar ce pot să fac?

Dacă fiecare mișcare posibilă a mea riscă să fie anticipată sau făcută de altcineva înainte să am măcar șansa să intru în acțiune, ce soluție mai am?

Am impresia că ceva se rupe în mine.

Nici chiar cele mai oribile zile din cub – cu cenușa vulcanică năclăindu-mi fața, în pericol să îngheț de moarte, văzând-o pe Daniela într-o lume în care nu mi-a rostit numele niciodată – nu se compară cu vârtoarea în care mă aflu acum. Niciodată nu m-am simțit atât de departe de casă.

Sună telefonul, readucându-mă brusc în prezent. Mă îndrept spre masă și ridic receptorul la al treilea apel.

— Alo?

Niciun răspuns, doar o răsuflare slabă.

Închid.

Mă duc la fereastră și îndepărtez puțin perdeaua. Patru etaje mai jos, strada e pustie, iar ninsoarea continuă să cadă. Telefonul sună din nou, dar de data asta o singură dată. Bizar.

Mă așez pe pat, dar apelul telefonic nu-mi dă pace. Nu cumva o altă versiune a mea încearcă să verifice dacă sunt în cameră?

Dar, la urma urmei, cum naiba să mă găsească la hotelul ăsta?

Răspunsul îmi vine în minte imediat, stupefiant.

În clipa asta, există probabil în Logan Square o sumedenie de versiuni ale mele care fac exact ce face el: sună la toate hotelurile și motelurile din zonă, ca să găsească și alți Jason. Nu dintr-un noroc a dat de mine. E vorba despre probabilitate statistică aici. Chiar și numai patru sau cinci Jason, care dau, fiecare, câte zece telefoane, pot acoperi toate hotelurile de pe o rază de câțiva kilometri de casa mea.

Dar le-ar da recepționarul numărul camerei mele?

Poate că nu intenționat, dar n-ar fi greu ca tipul de jos, care ascultă meciul și se îndoapă cu mâncare chinezească, să fie fraierit.

Cum l-aș fraieri *eu*, dacă aș vrea s-o fac?

Dacă m-ar căuta oricine altcineva, în afară de o dublură a mea, numele sub care m-am cazat probabil că mi-ar asigura anonimatul, însă toate celelalte versiuni ale mele știu cum îl chema pe bunicul din partea mamei. Aici am dat-o n bară. Dacă primul meu impuls a fost să folosesc numele lui, cu siguranță același impuls l-a avut și un alt Jason. Deci, presupunând că știu sub ce nume m-am cazat, ce aș face mai departe?

Recepționerul nu mi-ar da, pur și simplu, numărul camerei. Ar trebui să pretind că știu deja că sunt cazat acolo. Deci aș suna la hotel și aș cere să mi se facă legătura cu Jess McCrae. Când mi-aș auzi vocea la celălalt capăt al firului, aș înțelege că sunt acolo și aș închide imediat.

Pe urmă aș telefona din nou, treizeci de secunde mai târziu, și i-aș spune recepționarului: „Scuze că deranjez încă o dată, dar am sunat puțin mai înainte și s-a întrerupt convorbirea. Puteți să-mi faceți din nou legătura cu... Of, la naiba, care era numărul camerei?”

Și dacă aș avea noroc, iar recepționerul ar fi un prostănac cu gândul în altă parte, ar fi posibil să-mi spună numărul camerei înainte să-mi facă din nou legătura.

Așa se explică deci primul apel, care a confirmat că eu am răspuns.

Așa se explică și al doilea, când apelantul a închis după ce a aflat în ce cameră stau.

Mă ridic din pat.

Gândul e absurd, dar nu pot să-l ignor: oare chiar sunt pe drum spre hotel, ca să mă omor pe mine însumi?

Îmbrac jacheta de lână și mă duc spre ușă.

Sunt buimac de spaimă, chiar dacă mă îndoiesc de propriul meu raționament, chiar dacă-mi spun că poate am înnebunit. Poate că m-am grăbit să gădesc o explicație absurdă pentru un lucru cât se poate de banal – faptul că telefonul din camera mea a sunat de două ori la rând.

Poate.

Dar după tot ce am citit în camera de chat, nimic nu m-ar mai surprinde.

Dar dacă am dreptate și totuși nu-mi ascult intuiția?

Du-te! Acum!

Deschid ușa încet și ies în hol.

E pustiu și liniște, cu excepția bâzâitului slab al lămpilor fluorescente din tavan.

Pe scări sau cu liftul?

În capătul holului răsună un clinc. Aud ușile liftului deschizându-se și din cabină iese un bărbat îmbrăcat într-o jachetă.

Pentru o clipă, rămân încremenit.

Nu-mi pot lua ochii de la ceea ce văd.

Eu venind spre mine. Privirile ni se întâlnesc. Nu zâmbește. Fața lui nu exprimă nicio emoție, ci doar o intensitate sinistă.

Ridică o armă și în aceeași clipă țâșnesc în direcția opusă, alergând pe hol spre ușa din celălalt capăt și rugându-mă să nu fie încuiată.

Mă năpustesc în ea și trec pe sub semnul luminos cu „Ieșire”, aruncând o privire înapoi când ajung la scări. Dublura mea fuge după mine.

Cobor treptele ținându-mă cu o mână de balustradă, ca să mă echilibrez, și repetându-mi: *Să nu cazi, să nu cazi, să nu cazi.*

Când ajung pe palierul de la etajul al doilea, aud ușa trântindu-se deasupra și ecoul pașilor răpăind pe scară.

Continui să cobor.

Etajul întâi. Apoi parterul, unde o ușă cu geam în mijloc duce spre holul de la intrare și o alta, fără geam, duce altundeva.

Aleg varianta a doua și mă reped prin ea... într-un val de ninsoare și aer înghețat.

Cobor cele câteva trepte acoperite de un strat de zăpadă și pantofii îmi alunecă pe gheața de pe jos. Mă reechilibrez în clipa în care o umbră apare de pe aleea întunecată dintre două pubele de gunoi.

Poartă o jachetă ca a mea. Părul îi e nins.

Sunt eu.

Lama din mâna lui scânteiază în lumina becului stradal. Zvâcnește spre mine, cuțitul ținându-mi abdomenul – cuțitul devenit echipament standard în rucsacurile de la Velocity Laboratories.

Mă feresc în ultima fracțiune de secundă, înhățându-i brațul și proiectându-l cu toată forța mea în treptele de la intrarea în hotel.

El se izbește de beton în momentul în care ușa se deschide exploziv și, cu două secunde înainte să fug, în memorie mi se imprimă o imagine imposibilă: o versiune a mea ieșind din casa scării cu o armă în mână, iar cealaltă ridicându-se de pe trepte și pipăind cu disperare în jur după cuțit, care i-a dispărut în stratul de zăpadă.

Sunt oare parteneri? Cooperând ca să-i ucidă pe toți Jasonii pe care-i pot găsi?

Gonesc printre clădiri cu fața plină de zăpadă, cu plămâni arzându-mi. Cotesc pe strada următoare, arunc o privire în urmă pe alee și văd cele două umbre apropiindu-se de mine.

Continui să alerg prin ninsoarea viscolită.

Pustiu în jur.

Nimeni pe stradă.

Câteva case mai departe, aud o explozie sonoră – oameni ovaționând.

Fug într-acolo și mă năpustesc prin cadrul ușii într-o speluncă plină până la refuz, în care toată lumea privește șirul de ecrane plate de deasupra barului, unde Chicago Bulls e într-o luptă pe viață și pe moarte cu echipa adversă.

Mă înghesui printre clienți, lăsând mulțimea să mă înghită.

N-am unde să mă așez – abia dacă e loc să stau în picioare –, dar îmi găsesc până la urmă o palmă de loc sub o țintă de darts.

Toată lumea stă cu ochii la meci, numai eu privesc ușa.

Atacantul de la Bulls reușește o lovitură de trei puncte, iar localul erupe într-un urlet de bucurie pură, necunoscuții îmbrățișându-se unii cu alții și bătând palma cu alți necunoscuți.

Ușa se deschide.

Mă văd pe mine stând în prag, acoperit de zăpadă.

Jason din ușă pășește înăuntru. Îl pierd din vedere pentru o clipă, dar îl zăresc din nou când mulțimea face valuri.

Oare prin ce a trecut această versiune a lui Jason Dessen? Ce fel de lumi a văzut? Prin ce iad a răzbătut ca să ajungă înapoi în acest Chicago?

Îl privesc cercetând mulțimea. În spatele lui, afară, ninsoarea continuă să cadă.

Ochii lui sunt duri și reci și mă întreb dacă el ar spune același lucru despre mine.

Când își îndreaptă privirea spre locul în care stau, în capătul îndepărtat al sălii, mă ghemuiesc la podea, ascuns într-o mare de picioare.

Aștept un minut întreg. Când mușteriii izbucnesc din nou în urale, mă ridic încet.

Ușa localului e închisă.

Iar dublura mea a dispărut.

•

Chicago Bulls a câștigat.

Clienții zăbovesc, veseli și amețiți de băutura.

Abia după o oră se eliberează un loc la bar și, cum n-am unde să mă duc, mă așez pe un taburet și comand o bere, care-mi reduce fondurile disponibile la mai puțin de zece dolari.

Mi-e o foame teribilă, dar barul ăsta nu oferă și mâncare, așa că, pe lângă bere, ronțai covrigeii din câteva boluri.

Un tip abțiguit încearcă să mă atragă într-o conversație despre șansele echipei favorite, dar eu mă mulțumesc să privesc în halba mea, până când, după ce-mi aruncă o serie de insulte, se ia de două femei aflate în spatele nostru.

Vorbește tare, pe un ton belicos. Un ins de la pază apare și-l cară afară. Mulțimea se rărește.

Continui să stau la bar încercând să ignor zgomotul din jur, în vreme ce în minte îmi revine obsesiv o singură idee: trebuie să-i îndepărtez pe Charlie și pe Daniela de casa noastră de pe Eleanor Street, de la numărul 44. Atâta vreme cât sunt acolo, riscul ca acești Jason să facă ceva nebunesc persistă.

Dar cum să procedez?

Probabil că Jason 2 e împreună cu ei acum. În miez de noapte. E prea periculos să mă apropiu de casă. Trebuie ca Daniela să plece de acolo, să vină ea la mine.

Dar la fiecare idee care-mi trece prin minte, un alt Jason gândește la fel – sau a gândit ori va gândi la fel. Nu am cum să reușesc.

Ușa localului se deschide și ridic privirea.

O versiune a mea – cu rucsac, scurtă marinărească și ghete – pășește peste prag și, când privirile ni se întâlnesc, tresare surprins și ridică brațele într-un gest de salut.

Bun. Poate că nu pentru mine a venit.

Dacă sunt atât de mulți Jason rătăcind prin Logan Square pe cât cred eu, e posibil ca el să fi intrat aici din întâmplare, căutând un adăpost. Așa cum am făcut și eu.

Vine spre bar și se așază pe scaunul gol de lângă mine; mâinile îi tremură de frig.

Sau de frică.

Barmanița se apropie și ne privește curioasă – de parcă ar vrea să ne ia la întrebări –, dar se mulțumește să-l întrebe pe nou-venit:

— Ce să-ți aduc?

— Ce bea el.

O urmărim umplând o halbă și așezându-i-o în față, cu spuma scurgându-se peste buză.

Jason își ridică berea.

Eu o ridic pe a mea.

Ne uităm unul la altul.

Are o cicatrice care-i brăzdează obrazul drept, ca și când cineva l-ar fi tăiat cu un cuțit.

Ața care-i încercuiește inelarul e la fel ca a mea.

Bem amândoi.

— Când ai...?

— Când ai...?

Nu ne putem stăpâni un zâmbet.

— În după-amiaza asta, răspund. Tu?

— Ieri.

— Am impresia că ne va fi greu...

— ... să nu ne completăm unul altuia frazele?

— Știi la ce mă gândesc în clipa asta?

— Nu pot să-ți citesc gândurile.

E straniu – vorbesc cu mine însumi, dar vocea lui nu sună așa cum cred eu că sună a mea.

— Mă întreb, continui apoi, când anume ne-am scindat unul de altul. Ai văzut lumea aceea cu cenușa căzând din cer?

— Da. Și pe urmă pe cea înghețată. Abia am scăpat de acolo.

— Dar Amanda? întreb.

— Ne-am despărțit în viscol.

Simt șocul pierderii ca pe o mică detunătură în capul pieptului.

— În realitatea mea, am rămas împreună, răspund eu. Ne-am adăpostit într-o casă.

— Cea îngropată în zăpadă până la lucarne?

— Da.

— Am găsit și eu casa aceea. Cu familia moartă înăuntru.

— Și pe urmă unde...?

— Și pe urmă unde...?

— Tu primul, spune el.

— Unde ai ajuns după lumea aceea înghețată? îl întreb, în timp ce el mai ia o înghițitură de bere.

— Am ieșit din cub în subsolul casei unui tip care a luat-o razna. Avea o armă; m-a imobilizat și m-a legat. Probabil că m-ar fi ucis, dar a luat una dintre fiole și a hotărât că vrea să arunce și el o privire pe coridor.

— Deci a intrat și n-a mai ieșit.

— Exact.

— Și pe urmă?

Privirea îi devine vagă pentru o clipă. Mai ia câteva înghițituri de bere.

— Pe urmă am văzut câteva lumi urâte. Urâte de tot. Lumi întunecate. Locuri sinistre. Dar tu?

Îi spun povestea mea și, cu toate că e plăcut să-mi deșert sacul, faptul că o fac în fața lui îmi dă o senzație mai mult decât stranie.

Eu și omul acesta am fost una și aceeași persoană până în urmă cu o lună. Altfel spus, avem un trecut comun în proporție de nouăzeci și nouă virgulă nouă la sută. Am rostit aceleași cuvinte, am făcut aceleași alegeri în viață, am resimțit aceleași temeri. Am trăit aceleași iubiri.

Comandă încă un rând de bere, iar eu nu-mi pot lua privirea de la el. Stau alături de mine însumi.

Există la el ceva ce nu pare chiar real. Poate fiindcă privesc dintr-un punct de vedere imposibil: mă uit la mine din afara mea.

Are aerul unui om puternic, dar deopotrivă obosit, rănit și speriat.

E ca și când ai vorbi cu un prieten care știe totul despre tine, numai că aici apare o nuanță în plus, una de extremă familiaritate. Exceptând ultima lună, nu există secrete între noi. El știe tot ce am făcut rău în viața mea. Fiecare gând care mi-a trecut prin minte. Toate defectele și slăbiciunile mele. Temerile mele secrete.

— L-am botezat Jason 2, îi explic eu, ceea ce presupune că ne considerăm pe noi înșine ca fiind Jason 1. Originalul. Numai că nu putem fi amândoi Jason 1. În plus, mai sunt și alții pe aici, care cred că ei sunt originalul.

— Niciunul dintre noi nu e originalul.

— Nu. Suntem toți fragmente ale unui compozit.

— Fațete, precizează el. Unii dintre noi aproape identici, așa cum presupun că suntem noi doi. Alții diferiți ca de la cer la pământ.

— Chestia asta te face să te privești într-o lumină nouă, nu ți se pare? îl întreb.

— Pe mine mă determină să mă întreb care dintre noi e cel ideal. Și dacă există cu adevărat.

— Tot ce poți să faci e să trăiești așa cum ar face-o cea mai bună versiune a propriei tale persoane, nu?

— Mi-ai luat vorba din gură.

Barmanița anunță că se apropie ora închiderii.

— Nu sunt mulți cei care pot spune că au făcut așa ceva, adaug eu.

— Ce anume? Că au băut o bere cu ei înșiși?

— Da.

Își termină halba, iar eu o termin pe a mea. Apoi se ridică de pe taburet.

— Plec eu primul, îmi spune.

— Încotro te duci?

Ezită o clipă.

— Spre nord.

— Nu am de gând să te urmăresc. Pot să mă aștept la același lucru din partea ta?

— Da.

— Daniela și Charlie... E imposibil să-i avem și eu, și tu.

— Întrebarea e care dintre noi îi merită, iar răspunsul se poate să nu existe. Dar dacă se va ajunge la o confruntare între noi doi, n-o să te las să mă îndepărtezi de ei. N-o să-mi placă s-o fac, dar dacă se va ajunge la asta, o să teucid.

— Îți mulțumesc pentru bere, Jason.

Îl urmăresc cu privirea plecând. Aștept încă cinci minute.

Sunt ultimul care părăsește barul. Afară încă ninge.

S-au depus vreo cincisprezece centimetri de zăpadă, iar plugurile au ieșit pe străzi.

Mă opresc o clipă pe trotuar, privind în jur.

Câțiva dintre clienții barului se îndepărtează împleticit, dar nu văd pe nimeni altcineva în zonă.

Nu știu unde să mă duc. Nu *am* unde să mă duc.

Am două cartele de acces în buzunar, de la două hoteluri, dar ar fi riscant să folosesc vreuna dintre ele. Ceilalți Jason ar fi putut obține ușor duplicate. E posibil să mă aștepte în cameră chiar în clipa asta.

Și atunci, îmi dau seama: ultima mea fiolă a rămas la cel de-al doilea hotel. Am pierdut-o.

Încep să merg pe trotuar. E ora două noaptea, iar eu aproape că nu mai am resurse.

Oare câți alți Jason rătăcesc pe străzi exact în momentele astea, confrunțați cu aceleași spaime, bântuiți de aceleași întrebări?

Câți au fost uciși? Câți sunt la pândă, în urmărirea celorlalți?

Nu-mi pot alunga senzația că nu sunt în siguranță în Logan Square, nici chiar acum, în miez de noapte. La fiecare alee pe lângă care trec, la fiecare colț întunecat, mă aștept să zăresc o mișcare, mă aștept să se repeadă cineva la mine.

După niciun kilometru, ajung la Humboldt Park. Continui să merg prin zăpadă. Prin parcul tăcut.

Sunt istovit. Mă dor picioarele. Stomacul îmi ghiorție de foame. Nu mai rezist.

Un brad înalt se profilează în zare, cu crengile aplecate de zăpadă. Cele mai de jos sunt la puțin peste un metru deasupra solului, dar formează un fel de adăpost în calea viscolului.

Lângă trunchi, zăpada s-a așternut doar de un deget. O mătur cu palma și mă așez pe jos, rezemat de brad, în partea ferită de vânt.

E o liniște aproape absolută. În depărtare se aude hurea plugurilor curățând străzile.

Cerul e de un roz fluorescent, de la luminile reflectate în norii joși.

Îmi adun bine jacheta în jurul corpului și îmi strâng mâinile pumn, ca să mai reduc oarecum pierderile de căldură.

De unde stau, văd în față o porțiune de teren întins, presărat cu câțiva copaci. Pe o alee îndepărtată, ninsoarea cade printre stâlpii de iluminat, aureolând becurile.

Nimic nu mișcă.

E frig, dar nu atât de rău ca într-o noapte cu cer senin. Nu cred că o să mor înghețat. Dar nu cred nici că o să pot dormi. Închid ochii și îmi vine o idee.

Alegeri aleatorii. Cum poți să ai câștig de cauză în fața unui adversar „programat” să știe dinainte orice posibilă mișcare a ta? Face ceva complet aleatoriu. Neplanificat.

Faci o mișcare la care nu te-ai gândit, căreia nu i-ai acordat anterior nicio atenție.

Poate că va fi o mișcare greșită, care se va întoarce împotriva ta, și, pentru tine, jocul s-a terminat.

Sau poate că va fi una pe care celălalt „tu” n-a prevăzut-o nicio clipă, ceea ce-ți conferă un avantaj strategic neașteptat.

Dar cum aplic ideea asta în situația mea de acum? Cum să fac ceva complet întâmplător, care nu poate fi anticipat?

•

Până la urmă, reușesc să adorm. Și mă trezesc tremurând, într-o lume în nuanțe de alb și cenușiu. Ninsoarea și vântul au încetat și, printre copacii desfrunziți, zăresc în depărtare petice de cer. Cele mai înalte clădiri par să atingă pătura de nori care acoperă orașul. Terenul din fața mea e alb și neclintit.

S-a luminat de ziuă. Becurile stradale se sting.

Mă ridic în capul oaselor, incredibil de înțepenit.

Un strat abia vizibil de zăpadă mi s-a așternut pe jachetă.

Răsuflarea mea provoacă aburi în aerul rece.

Dintre toate versiunile de Chicago pe care le-am văzut, niciuna n-a avut serenitatea celei de aici, în dimineața asta. Cu străzile pustii, cufundate în tăcere. Cu cerul și pământul albe, cu clădirile și copacii profilate clar pe fondul lor.

Mă gândesc la milioanele de oameni aflați încă în pat, sub pături, sau stând la fereastră și privind prin perdea spre ceea ce a lăsat viscolul în urmă.

Simplul fapt de a-mi imagina asta are în el ceva reconfortant și liniștitor.

Mă ridic cu greu în picioare.

Și atunci îmi vine o idee nebunească. Inspirată de un lucru care s-a întâmplat noaptea trecută la bar, exact înainte să-și facă apariția celălalt Jason. E o idee care nu mi-ar fi trecut altfel prin minte, iar asta aproape că mă determină să am încredere în ea.

Refac drumul pe care am venit în parc, spre Logan Square.

Spre casă.

•

Din primul magazin universal care-mi iese în cale, cumpăr un singur trabuc Swisher Sweets și o brichetă BIC.

Mi-au mai rămas 8,21 dolari.

•

Jacheta mi s-a umezit de la zăpadă.

O agăț în cuierul de la intrare și mă duc spre celălalt capăt al tejghelei.

Locul acesta are un extraordinar aer de autenticitate, de parcă s-ar afla aici dintotdeauna. Atmosfera de bar din anii '50 nu e asigurată doar de fețele din vinil roșu ale scaunelor și ale separeurilor sau de fotografiile înrămate ale clienților fideli, atârnate pe pereți. Cred că provine mai degrabă din faptul că nu s-a schimbat niciodată. Mirosul e cel de slănină și de cafea proaspăt preparată și regăsesc ecourile inconfundabile ale unei epoci în care m-aș fi îndreptat spre o masă printre nori deși de fum de țigară.

Pe lângă cei câțiva clienți de la tejgheaua barului, observ doi polițiști într-un separeu, trei asistente medicale ieșite din tură în altul și un bătrân în costum negru privindu-și ceașca de cafea cu o intensitate plictisită.

Mă așez la bar doar ca să fiu aproape de căldura care radiază din grillul deschis.

O chelneriță din alte vremuri se apropie. Știu că par un ins fără adăpost, năuc, dar femeia nu mă privește deloc critic și-mi ia comanda cu o politețe exersată.

Faptul că sunt înăuntru, la adăpost, e reconfortant. Ferestrele sunt aburite. Simt cum frigul îmi iese din oase. Localul acesta deschis non-stop se află la numai opt cvartale de casa mea, dar până acum n-am mâncat niciodată aici.

Când îmi este adusă cafeaua, îmi împletesc degetele deasupra ceștii și mă delectez cu căldura ei.

Am făcut calculele înainte.

Tot ce-mi pot permite e cafeaua asta, două ouă și puțină pâine prăjită. Încerc să mănânc încet, ca să dureze mai mult, dar sunt flămând. Chelneriței i se face milă de mine și-mi mai aduce pâine fără să mi-o pună la socoteală. E drăguță, iar asta mă face să mă simt și mai jalnic, gândindu-mă la ceea ce urmează să se întâmple.

Verific ora la telefonul meu de traficant de droguri, cel pe care l-am folosit într-un alt Chicago ca s-o sun pe Daniela. În lumea asta, nu-mi pot permite să inițiez apeluri – probabil că minutele nu sunt transferabile dintr-un univers în altul.

E 8:15.

Bănuiesc că Jason 2 a plecat spre serviciu în urmă cu douăzeci de minute, ca să prindă trenul și să ajungă la prelegerea de la ora 9:30.

Sau poate că n-a plecat. Poate că e bolnav ori poate că azi stă acasă dintr-un motiv la care nu m-am gândit. Ar fi un dezastru dacă lucrurile ar sta astfel, însă e prea riscant să mă apropiu de casă pentru a verifica dacă e acolo sau nu.

Scot din buzunar cei 8,21 dolari și-i pun pe tejghea. Abia dacă acoperă consumația și un bacșiș minuscul.

Iau o ultimă înghițitură de cafea. Pe urmă duc mâna la buzunarul cămășii de flanel, de unde scot trabucul și bricheta.

Mă uit în jur. Localul e plin de clienți. Cei doi polițiști pe care i-am văzut când am intrat au plecat între timp, dar a apărut un altul, care stă în separeul din colț, în capătul îndepărtat al sălii.

Mâinile îmi tremură imperceptibil când desfac ambalajul.

Ca să nu-și dezmintă parcă numele, vârful trabucului are un vag gust dulceag.

Am nevoie de trei încercări ca să aprind bricheta. Aprind tutunul din vârful trabucului, trag un fum din el și-l suflu spre bucătarul care întoarce clătite pe plită.

Timp de zece secunde, nimeni nu observă ce fac. Apoi, bătrânica de lângă mine, într-o haină plină de păr de pisică, se întoarce și-mi spune:

— N-ai voie să faci asta aici.

Iar eu răspund cu o frază pe care nici într-un milion de ani nu mi-aș fi închipuit c-o voi rosti:

— Dar nimic nu se compară cu un trabuc bun după masă.

Femeia se uită la mine prin lentilele groase ale ochelarilor, de parcă mi-aș fi pierdut brusc mințile.

Chelnerița se apropie cu o carafă plină cu cafea aburindă și mă privește crunt dezamăgită. Clătinând din cap, mă muștră cu glasul unei mame care-și ceartă progenitura:

— Știi că nu e voie să fumezi înăuntru!

— Dar e delicios!

— Crezi că e cazul să-l chem pe manager?

Mai trag un fum și-l suflu.

Bucătarul, un tip solid și musculos, cu brațele tatuante în întregime, se răsușește și se încruntă spre mine.

— Uite o idee bună, îi spun chelneriței. Du-te imediat să-l chemi pe manager, fiindcă eu n-am de gând să sting trabucul.

Ea pleacă, iar bătrânică de lângă mine, căreia i-am stricat micul dejun, bombăne:

— Ce tânăr neobrăzat!

Apoi dă drumul furculiței din mână, se ridică de pe scaun și se îndreaptă spre ușă.

Câțiva dintre clienții de lângă noi au observat deja ce se petrece. Eu însă continui să fumez, până când, dinspre bucătărie, se ivește un malac de om, cu chelnerița după el. Poartă blugi negri, o cămașă albă cu pete de transpirație pe piept și o cravată cu nodul desfăcut. După aspectul dezordonat al ținutei lui, bănuiesc că a lucrat toată noaptea.

Bărbatul se oprește în spatele meu și zice:

— Sunt Nick, managerul de serviciu. N-ai voie să fumezi aici, înăuntru. Îi deranjezi pe ceilalți clienți.

Mă întorc ușor pe scaun și-l privesc în ochi. Pare obosit și iritat, iar eu mă simt ca o javră fiindcă-i dau de furcă, dar nu pot să mă mai opresc acum. Mă uit în jur și observ că toți ochii sunt ațintiți spre mine, în vreme ce pe plită se arde o clătită.

— Pe toți vă deranjează trabucul meu fin? întreb la modul general.

Răsună o sumedenie de încuviințări. Cineva mă face „măgar”.

Apoi zăresc o mișcare în colțul îndepărtat al localului. În sfârșit!

Polițistul iese din separeul lui și, în timp ce se apropie de mine, îi aud stația radio pârâind. E tânăr. Spre treizeci de ani, dacă ar fi să ghicesc.

Scurt și îndesat. Cu o duritate militară în privire și cu o inteligență pe măsură.

Managerul se trage înapoi cu un pas, vizibil ușurat. Polițistul se oprește în fața mea și mă înștiințează:

— Avem în orașul ăsta o lege împotriva fumatului în spațiile închise, pe care dumneata o încălci.

Mai trag un fum din trabuc, iar el continuă:

— Uite ce e, am fost de serviciu aproape toată noaptea. La fel ca mulți dintre clienții de aici. De ce vrei dumneata să le strici tuturor masa de dimineață?

— Dar de ce vrei dumneata să-mi stric eu trabucul?

O expresie furioasă i se așterne pe față. Pupilele i se dilată.

— Stinge trabucul imediat! E ultimul avertisment.

— Sau ce?

Oftează.

— Nu răspunsul acesta îl așteptam. Ridică-te!

— De ce?

— Fiindcă o să mergi la închisoare. Dacă nu stingi trabucul în cinci secunde, o să consider că te opui arestării, ceea ce înseamnă că n-o să mă port chiar drăguț.

Dau drumul trabucului în ceașca de cafea și, când cobor de pe taburet, polițistul își scoate abil cătușele de la brâu și mi le prinde la încheieturi.

— Ai asupra ta arme sau ace? Orice obiect care m-ar putea răni sau despre care ar trebui să știu?

— Nu, domnule.

— Iei în prezent droguri sau vreun tratament medicamentos?

— Nu, domnule.

Mă percheziționează de sus până jos, după care mă ia de braț. În timp ce ne îndreptăm spre ieșire, ceilalți clienți aplaudă.

Mașina de patrulare e parcată exact în față. Ofițerul deschide portiera din spate și-mi zice să am grijă la cap.

E aproape imposibil să urci cu grație într-o mașină de poliție când ai mâinile încătușate la spate.

Polițistul se așază la volan, își pune centura de siguranță, pornește motorul și demarează.

Bancheta din spate pare să fi fost proiectată special pentru a fi cât mai inconfortabilă. Nu ai loc deloc să-ți ții picioarele; genunchii îmi sunt striviți de barele metalice, iar bancheta în sine e dintr-un plastic dur, care-mi dă senzația că stau pe o bucată de beton.

Mă uit printre gratiile care protejează geamul portierei și, văzând cum rămân în urmă clădirile familiare ale cartierului, stau și mă întreb dacă sunt șanse ca stratagema asta să funcționeze.

Oprim în parcare la secția de poliție din Districtul 14. Ofițerul Hammond mă scoate din mașină și mă conduce, dincolo de două uși din oțel, în sala de înregistrare. Acolo observ câteva birouri, cu scaune pentru prizonieri de o parte și cu un paravan din plexiglas care le desparte de polițistul aflat de cealaltă parte.

Încăperea duhnește a vomă și a disperare, acoperite cu greu de produsele de curățenie. La ora asta a dimineții, mai e un singur prizonier în afară de mine – o

femeie aflată în celălalt capăt al sălii, prinsă cu cătușele de un birou, care se leagănă compulsiv înainte și înapoi, scărpinându-se și scuturându-se.

Hammond mă percheziționează din nou și-mi zice să mă așez. Îmi desface apoi cătușa de la încheietura stângă, o prinde într-un cârlig special pe birou și spune:

— Dă-mi permisul de conducere.

— L-am pierdut.

Notează asta în hârtiile lui, după care se așază de cealaltă parte a biroului și deschide computerul.

Îmi introduce în sistem numele, codul numeric personal, adresa și numele firmei la care lucrez.

— De ce anume sunt acuzat? întreb.

— Comportament abuziv și tulburarea liniștii publice.

Apoi începe să completeze formularul de arestare. După câteva minute, când termină, se uită la mine prin plexiglasul zgâriat.

— Nu-mi pari a fi nici bolnav mintal, nici vreun ticălos. Nu ai cazier. N-ai mai avut niciodată probleme cu legea. Și atunci, ce s-a întâmplat? E aproape ca și cum... voiai să fii arestat. Ai să-mi spui ceva?

— Nu. Îmi pare rău că v-am stricat micul dejun.

Ridică din umeri.

— O să mai fie și altele.

Mi se iau amprente. Sunt fotografiat. Îmi sunt confiscate pantofii și în locul lor primesc o pereche de papuci și o pătură.

După ce înregistrarea în sistem e gata, îl întreb:

— Când pot să dau telefonul la care am dreptul?

— Chiar acum, răspunde el, apoi ridică receptorul aparatului de pe birou. Pe cine dorești să suni?

— Pe soția mea.

Îi spun numărul și-l privesc formându-l. Când începe să sune, îmi dă receptorul peste paravanul despărțitor.

Inima îmi bubuie în piept. Răspunde, iubito! Haide!

Dar intră căsuța vocală. Îmi aud glasul, dar mesajul nu e al meu. Oare Jason 2 a înregistrat altul, ca un fel subtil de a-și marca teritoriul?

— Nu răspunde, îi spun ofițerului Hammond. Vreți să închideți, vă rog?

Înterupe apelul cu o secundă înainte de bip.

— Probabil că Daniela n-a recunoscut numărul, adaug eu. Vreți să mai încercați o dată?

Formează din nou. Dacă tot nu răspunde, să risc oare să las doar un mesaj?

Nu. Dacă-l aude Jason 2?

Dacă nici de data asta nu ridică receptorul, va trebui să găsesc o altă modalitate de a...

— Alo?

— Daniela!

— Jason?

Îmi dau lacrimile auzindu-i glasul.

— Da, eu sunt.

— De unde suni? La identitatea apelantului scrie Poliția din Chicago. Am crezut că e vorba despre vreo solicitare caritabilă, de-asta n-am...

— Te rog să mă ascuți un minut, o întrerup.

— S-a întâmplat ceva?

— Da, în drum spre birou. Îți explic totul când...

— Ești bine?

— Da, dar sunt la închisoare.

Pentru o clipă, la celălalt capăt al firului se așterne o liniște atât de adâncă, încât pot auzi sonorul emisiunii TV la care se uită. Într-un târziu mă întrebă:

— Ai fost arestat?

— Da.

— Pentru ce?

— Trebuie să vii să mă scoți pe cauțiune.

— Dumnezeu! Dar ce-ai făcut?

— Uite ce e, nu am acum prea mult timp să-ți explic. Țăsta e singurul apel telefonic la care am dreptul.

— Ar trebui să sun un avocat?

— Nu. Dar vino încoace cât de repede poți. Sunt la secția din Districtul 14, pe...

Mă uit la Hammond pentru adresă.

— North California Avenue.

— North California. Și adu-ți carnetul de cecuri. Charlie a plecat deja la școală?

— Da.

— Vreau să-l iei în drum și să-l aduci cu tine. Este foarte...

— În niciun caz.

— Daniela...

— Nu-mi iau cu mine copilul ca să-i scot tatăl din închisoare! Ce naiba s-a întâmplat, Jason?

Ofițerul Hammond răpăie cu degetele în paravanul de plexiglas, după care își trece un deget prin dreptul beregatei.

— Mi s-a terminat timpul alocat convorbirii, spun în receptor. Te rog să vii cât poți de repede.

— Bine.

— Iubito?

— Ce e?

— Te iubesc mult de tot.

Închide.

Celula în care sunt condus are doar o saltea subțire ca foaia de hârtie, așezată pe un postament de ciment. Un vas de WC. O chiuvetă. Și o cameră de supraveghere deasupra ușii.

Stau întins în pat, acoperit cu pătura închisorii, și mă uit la o bucată de tavan despre care bănuiesc că a fost studiată de cei mai diverși indivizi pradă disperării și descurajării.

Prin minte îmi trec nenumăratele lucruri care ar putea merge prost și care ar putea-o împiedica pe Daniela să ajungă la mine.

L-ar putea suna pe Jason 2 pe telefonul lui mobil.

S-ar putea s-o sune el între două cursuri, doar ca s-o întrebe ce mai face.

Unul dintre ceilalți Jason ar putea decide să treacă la acțiune.

Dacă se întâmplă oricare dintre lucrurile acestea, planul meu strălucit îmi va exploda spectaculos în față.

Mă doare stomacul. Inima îmi bate nebunește.

Încerc să mă calmez, dar nu-mi pot alunga frica.

Mă întreb dacă vreuna dintre dublurile mele mi-a anticipat mișcarea aceasta. Încerc să mă liniștesc cu ideea că n-au avut cum. Dacă nu l-aș fi văzut cu o seară în urmă pe bețivanul arțăgos de la bar, luându-se de femeile din jur și fiind dat afară de tipul de la pază, nu mi-ar fi trecut prin minte să mă las arestat pentru ca Daniela și Charlie să poată veni la mine în siguranță.

Am luat decizia aceasta în urma unei experiențe pe care am trăit-o eu și numai eu.

Pe de altă parte însă, e posibil să mă înșel.

E posibil să mă înșel cu privire la toate.

Mă ridic și mă plimb între pat și WC, dar nu e loc prea mult în celula asta de doi metri pe doi și jumătate și, cu cât mă agit mai mult, cu atât mi se pare că pereții se strâng mai tare în jurul meu, până când se instalează claustrofobia, pe care o simt ca pe o gheară în piept.

Îmi e din ce în ce mai greu să respir.

În cele din urmă mă duc la ferestruica decupată în ușă la nivelul ochilor. Mă uit afară, pe culoarul de un alb steril.

Plânsul unei femei într-una dintre celulele învecinate răsună între zidurile din beton. Are o tonalitate mai mult decât disperată. Mă întreb dacă e femeia pe care am văzut-o la înregistrare, când am ajuns în secția de poliție.

Un gardian trece prin fața ușii, ținând de braț, deasupra cotului, un alt prizonier.

Mă întorc în pat, mă ghemuiesc sub pătură cu fața la perete și încerc să nu mă gândesc la nimic, dar mi-e imposibil.

Mi se pare că au trecut deja ore.
De ce durează atât de mult?
Nu-mi trece prin minte decât o singură explicație.
S-a întâmplat ceva. Și nu vine.

Ușa celulei se descuie cu un zgomot care-mi accelerează bătăile inimii. Mă ridic în capul oaselor.

Gardianul cu față de bebeluș care stă în prag spune:
— Pleci acasă, domnule Dessen. Soția dumitale a depus cauțiunea.

Mă conduce înapoi în sala de înregistrare, unde semnez câteva hârtii pe care nici nu mă sinchisesc să le citesc. Îmi înapoiază pantofii și mă însoțește apoi pe un șir de coridoare.

Când ies pe ușa din capătul ultimului culoar, mi se taie răsuflarea și ochii mi se umplu de lacrimi. Mi-aș fi imaginat oriunde reîntâlnirea noastră, numai în holul secției de poliție din Districtul 14 nu.

Daniela se ridică de pe scaun. Nu e o Daniela care nu mă cunoaște sau care e măritată cu un alt bărbat ori cu o altă versiune a mea. Ci Daniela mea. Singura.

Poartă o bluză pe care o îmbracă uneori atunci când pictează – una albastră, cu nasturi în față, stropită cu vopsele acrilice și în ulei iar când mă vede, fața ei se contorsionează într-o expresie de neîncredere și derută.

Alerg spre ea, o cuprind în brațe, iar ea îmi rostește numele, pronunțându-l pe un ton nedumerit, dar nu-i dau drumul, fiindcă *nu pot* să-i dau drumul. Și mă gândesc la lumile prin care am trecut, la lucrurile pe care le-am făcut, pe care le-am suportat și le-am acceptat ca să ajung înapoi în brațele ei.

Nici nu-mi vine să cred cât de bine e s-o ating!

Să respir același aer cu ea. Să-i simt mirosul. Să-mi simt pielea electrizându-se la contactul cu pielea ei.

Îi cuprind fața în palme. Îi sărut buzele. Buzele acelea... înnebunitor de moi.

Dar se desprinde de mine și pe urmă mă împinge, cu mâinile proptite în pieptul meu, cu sprâncenele încruntate.

— Mi-au zis că ai fost arestat fiindcă ai fumat trabuc într-un restaurant și că n-ai vrut să...

Nu-și mai termină fraza. Îmi studiază fața de parcă ar avea ceva nelalocul ei, trecându-și vârfurile degetelor peste barba mea de două săptămâni. Și sigur că are ceva nelalocul ei – nu e fața lângă care s-a trezit azi în pat.

— De dimineață nu aveai barbă, Jason, spune apoi, după care mă privește din cap până-n picioare. Și ești atât de slab! Astea nu sunt hainele cu care ai plecat de acasă! constată ea, pipăindu-mi cămașa murdară.

Îmi dau seama că încearcă să proceseze toate informațiile și nu reușește.

— L-ai adus pe Charlie? o întreb.

— Nu. Ți-am spus că nu-l aduc. Îmi pierd eu mințile sau...?

— Nu-ți pierzi mințile.

Cu un gest blând, o iau de braț și o conduc spre două scaune cu spătar înalt, într-o mică zonă de așteptare.

— Hai să stăm jos un minut.

— Nu vreau să stau jos, vreau să-mi...

— Te rog, Daniela!

Ne așezăm.

— Ai încredere în mine? o întreb.

— Nu știu. Toată chestia asta... mă sperie.

— O să-ți explic totul, dar mai întâi aș vrea să chemi un taxi.

— Mașina mea e parcată la două străzi...

— Nu mergem pe jos până la mașina ta.

— De ce?

— Nu suntem în siguranță.

— Ce tot spui acolo?

— Daniela, te rog, ai încredere în mine de data asta!

Mă tem că va refuza, însă își scoate telefonul, deschide o aplicație și cheamă un taxi. Apoi ridică privirea spre mine și spune:

— L-am chemat. Vine în trei minute.

Mă uit în jur.

Gardianul care m-a adus din sala de înregistrare a dispărut și deocamdată suntem doar noi doi aici, împreună cu femeia de la ghișeu de primiri. Dar ea e așezată în spatele unui perete gros din sticlă, așa că sunt destul de sigur că nu ne poate auzi.

Mă întorc spre Daniela și încep:

— O să ți se pară o nebunie ce-ți voi spune acum. O să crezi că am luat-o razna, dar nu-i așa. Îți aduci aminte de seara în care Ryan și-a sărbătorit reușita la Village Tap? Când a câștigat premiul acela?

— Da. Cu mai mult de o lună în urmă.

— Când am ieșit din casă în seara aceea, a fost ultima dată când te-am văzut, până acum cinci minute, când ai intrat pe ușa asta.

— Jason, ne-am văzut în fiecare zi de atunci și până acum.

— Omul acela nu sunt eu.

Se întunecă la față.

— Ce vrei să spui?

— E o altă versiune a mea.

Privește mută în ochii mei, clipind des.

— Chestia asta e cumva o glumă? Sau un joc? Fiindcă...

— Nu-i o glumă. Nu-i un joc.

Îi iau telefonul din mână și mă uit la oră. E 12:18. În clipa asta ar trebui să fiu la serviciu.

Formez numărul meu de la birou și-i dau ei telefonul. Sună de două ori, după care îmi aud vocea răspunzând:

— Bună, frumoaso. Chiar mă gândeam la tine.

Daniela deschide gura încet. Nu arată bine deloc.

Trec telefonul pe difuzor și mimez cu buzele: „Spune-i ceva”.

— Bună, rostește ea în telefon. Cum îți merge azi?

— Grozav. Mi-am terminat cursul de dimineață, iar acum, în pauza de prânz, discut cu un grup de studenți. E totul în regulă?

— Ăăă... da. Voiam... voiam doar să-ți aud glasul.

Iau telefonul și-i opresc microfonul.

— Nu-mi pot lua gândul de la tine, rostește Jason mai departe. Privind în ochii Danielei, îi șoptesc:

— Spune-i că te-ai gândit și, fiindcă ne-am simțit atât de bine în Keys de Crăciunul trecut, ai vrea să mergem și anul ăsta.

— Dar n-am fost în Keys de Crăciunul trecut!

— Eu știu asta, dar el nu. Vreau să-ți dovedesc că nu e cel pe care-l crezi tu.

Vocea dublurii mele se aude în telefon:

— Daniela? Mai ești pe fir?

Ea reactivează microfonul și răspunde:

— Da, sunt aici. Și de fapt te-am sunat ca să...

— Nu doar ca să-mi auzi dulcile armonii vocale?

— Mă gândeam la excursia pe care am făcut-o la Keys anul trecut de Crăciun și la cât de mult ne-a plăcut. Știu că nu stăm foarte bine cu banii, dar ce-ar fi să mergem acolo din nou?

Jason nu stă pe gânduri nicio clipă:

— Sigur, nicio problemă. Tot ce vrei tu, iubita mea.

Daniela mă privește în ochi în timp ce spune în receptor:

— Crezi că putem închiria aceeași casuță în care am stat? Cea alb cu roz, care se afla exact pe plajă? Mi s-a părut perfectă.

Vocea i se frânge când rostește ultimul cuvânt și am impresia că e în pragul colapsului, dar până la urmă reușește să-și păstreze stăpânirea de sine.

— O să ne descurcăm noi, răspunde el.

Telefonul începe să-i tremure în mână. Aș vrea să-l rup în bucăți...

— Iubito, spune Jason mai departe, mă așteaptă cineva pe hol ca să discute cu mine, așa că ar trebui să-nchid.

— Bine.

— Ne vedem diseară.

Ba nu.

— Ne vedem diseară, Jason.

Și închide. Mă aplec, îi iau mâna într-a mea și i-o strâng ușor.

— Uită-te la mine, o rog.

Pare pierdută, năucită.

— Știi că ești stupefiată, îi spun.

— Cum e posibil să fii în același timp și la colegiu, și aici, în fața mea?

Pe ecranul telefonului ei apare un mesaj care ne anunță că taxiul sosește imediat.

— O să-ți explic totul, dar acum trebuie să urcăm în taxi și să-l luăm pe Charlie de la școală.

— Îl amenință vreun pericol?

— Pe toți ne amenință.

Asta pare s-o readucă pe linia de plutire.

Mă ridic și o ajut să facă același lucru. Traversăm holul, spre intrarea în secție. Un Cadillac Escalade negru e oprit la bordură. Deschid ușa și o trag pe Daniela după mine, spre SUV-ul care așteaptă cu motorul pornit.

Nu se mai vede nici urmă din viscolul de noaptea trecută – pe cer, cel puțin. Un vânt înghețat dinspre nord a alungat toți norii, aducând cu el o zi senină de iarnă.

Deschid portiera dreaptă din spate și urc după Daniela, care îi spune șoferului îmbrăcat în negru adresa școlii lui Charlie.

— Te rog să ne duci cât de repede poți, îi cere ea.

Geamurile sunt puternic oglindite și, după ce mașina demarează, mă întorc spre Daniela și-i spun:

— Trimite-i lui Charlie un mesaj și anunță-l că venim, să fie gata.

Ea deschide telefonul, dar mâinile îi tremură prea tare pentru a putea să tasteze.

— Dă-mi-l mie.

Iau aparatul, deschid mesageria, găsesc ultima conversație între ea și Charlie și scriu:

Vin acum împreună cu tata să te luăm de la școală. Nu ai timp să te învoiești, așa că spune că te duci la baie și ieși în fața școlii. Suntem într-un Escalade negru. Ne vedem în 10 minute.

Șoferul iese din parcare și virează pe o stradă pe care au trecut plugurile, cu asfaltul aproape uscat sub soarele strălucitor. Două străzi mai departe, trecem pe lângă Honda albastră a Danielei.

La două mașini în fața ei, văd un bărbat care arată exact ca mine la volanul unei furgonete albe.

Mă uit înapoi, prin lunetă. E o altă mașină în spatele nostru, dar e prea departe ca să văd cine o conduce.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Daniela.
- Vreau să mă asigur că nu ne urmărește nimeni.
- Cine să ne urmărească?

Telefonul ei vibrează și primește un mesaj-text, scutindu-mă pe mine să răspund.

CHARLIE **E totul OK?**

Răspund:

E totul în regulă. Îți explicăm atunci când ne vedem.

Îmi pun un braț în jurul Danielei și o strâng lângă mine.

— Mi se pare că sunt prinsă într-un coșmar din care nu pot să mă trezesc, spune ea. Ce se întâmplă?

— O să mergem într-un loc sigur, îi șoptesc. Undeva unde să putem vorbi nestingheriți. Și o să vă povestesc totul.

Scoala lui Charlie este un vast complex de clădiri din cărămidă, care pare o combinație între un spital de boli mintale și un castel din filmele SF.

Când ajungem, îl văd așezat pe treptele de la intrare, uitându-se în telefon. Îi spun Danielei să aștepte în mașină, apoi cobor și mă îndrept spre fiul meu.

El se ridică, uluit de apariția mea. De felul în care arăt. Mă reped la el, îl strâng lângă mine cu putere și izbucnesc înainte să mă pot stăpâni:

— Doamne, ce dor mi-a fost de tine!

— Ce cauți aici? mă întrebă. Unde-i mașina?

— Vino, trebuie să mergem!

— Unde?

Fără să răspund, îl prind de braț și-l trag după mine, spre portiera deschisă a taxiului. Urcă, îl urmez și închid portiera după mine. Șoferul ne aruncă o privire peste umăr și întrebă, cu un puternic accent rusesc:

— Încotro?

Mă gândisem la asta pe drumul dinspre secția de poliție, zicându-mi că ar trebui să fie un loc vast și aglomerat, unde – chiar dacă ne va urmări vreunul dintre ceilalți Jason – să ne putem pierde ușor în mulțime. Însă acum mă răzgândesc. Îmi trec prin minte trei variante: grădina botanică Lincoln Park, pasarela de observație de la Willis Tower și cimitirul Rosehill. Cimitirul pare cea mai sigură opțiune, cea mai neașteptată. Dar sunt atras în egală măsură spre Willis și spre Lincoln Park. Așa că merg împotriva instinctului și revin la prima alegere.

— Water Tower Place, îi spun șoferului.

Rulăm în tăcere prin oraș. Când ne apropiem de centru, telefonul Danielei începe să vibreze.

Ea se uită la ecran și întinde telefonul spre mine, ca să văd mesajul primit.

E de la un număr având cifrele 773, pe care nu-l recunosc.

Daniela, sunt Jason. Îți scriu de pe un alt telefon, dar îți explic totul atunci când ne vedem. Ești în pericol. Și tu, și Charlie. Unde sunteți? Te rog să mă suni urgent. Te iubesc.

Se uită la mine și pare înnebunită de spaimă.

Aerul din mașină trosnește de electricitate.

Șoferul virează pe Michigan Avenue, sufocată de traficul de la ora prânzului. Chicago Water Tower, cu piatra sa îngălbenită, se profilează în zare, scund pe lângă zgârie-norii care mărginesc zona Magnificent Mile¹³.

Taxiul oprește la intrarea principală, însă îi cer șoferului să ne ducă la subsol. De pe Chestnut Street coborâm în întunericul parcurii subterane. Patru etaje mai jos, îi spun să oprească la următorul șir de ascensoare. Din câte pot să văd, nu ne-a urmărit nicio mașină până aici.

Portiera închisă stârnește un ecou între zidurile și coloanele din beton, apoi SUV-ul demarează, îndepărtându-se.

Water Tower Place este un mall vertical, cu opt etaje pline de buticuri și magazine de lux, construite în jurul unui atrium din oțel cromat și sticlă.

Urcăm până la mezanin, unde se află toate restaurantele, și coborâm din liftul cu pereți de sticlă.

Ninsoarea i-a adus pe mulți localnici înăuntru.

Pentru moment cel puțin, mă simt într-un anonim perfect.

Găsim o bancă într-un colț ferit, departe de traficul pietonal, și, în timp ce mă așez între Daniela și Charlie, mă gândesc la toți ceilalți Jason aflați acum în Chicago, care ar fi în stare de orice, chiar și de crimă, numai pentru a ajunge în locul meu.

Trag aer în piept. Nici nu știu de unde să încep.

Privesc în ochii Danielei și-i așez o șuviță de păr după ureche. Apoi mă uit la Charlie. Le spun amândurora cât de mult îi iubesc. Și că am trecut prin iad ca să ajung să stau aici, între ei.

---

¹³ O zonă elegantă de pe Michigan Avenue din Chicago, renumită, printre altele, pentru că aici se află câteva dintre cele mai înalte clădiri din Statele Unite ale Americii. (n.tr.).

Încep cu răpirea mea într-o seară rece de octombrie, când am fost silit, sub amenințarea armei, să urc la volan și să conduc până la o centrală electrică părăsită din South Chicago.

Le spun cât mi-a fost de frică și cum am crezut că voi fi ucis, cum m-am trezit în hangarul unui laborator misterios, unde oameni pe care nu-i mai văzusem niciodată păreau nu doar să mă cunoască, ci chiar să-mi fi anticipat întoarcerea.

Ascultă atenți detaliile fugii mele de la Velocity Laboratories în acea primă noapte și povestea vizitei mele în casa noastră de pe Eleanor Street, o casă care nu era casa mea, în care locuiam singur fiindcă alesesem să-mi dedic viața științei. Într-o lume în care nu fusesem niciodată căsătorit cu Daniela, iar Charlie nu se născuse.

Îi spun Danielei despre dublura ei, pe care o întâlnisem la expoziția de artă din Bucktown.

Despre capturarea și întemnițarea mea în laborator.

Despre refugierea, împreună cu Amanda, în cub.

Descriu multiversul.

Fiecare ușă dincolo de care am pășit.

Fiecare lume distrusă.

Fiecare Chicago care nu era cel cunoscut, dar care m-a adus cu un pas mai aproape de casă.

Sunt și lucruri pe care nu le spun.

Lucruri pe care nu pot să le rostesc.

Cele două nopți pe care le-am petrecut cu Daniela după inaugurarea expoziției de artă.

Cele două dăți când am văzut-o murind.

La voi povesti despre aceste lucruri mai târziu, când va veni momentul.

Încerc să-mi imaginez ce trebuie să simtă Charlie și Daniela auzind toate acestea.

Când văd lacrimi care încep să curgă pe obrazul ei, o întreb:

— Mă crezi?

— Sigur că te cred.

— Tu, Charlie?

Fiul meu încuviințează tăcut, dar are o privire pierdută, îndepărtată. Se uită în gol la trecători și mă întreb cât oare din tot ce am spus a ajuns de fapt la el. Cum poate cineva să înceapă măcar să proceseze asemenea idei?

Daniela își șterge ochii și spune:

— Vreau să fiu sigură că am înțeles exact tot ce mi-ai spus. Deci în seara în care te-ai dus la petrecerea lui Ryan Holder, acel alt Jason ți-a furat viața? Te-ai dus în cub și te-ai expedit în lumea lui, pentru ca el să poată trăi în cea de aici cu mine?

— Exact ceea ce ți-am spus.

— Asta înseamnă că bărbatul alături de care am trăit este un străin.

— Nu total. Cred că eu și el am fost aceeași persoană până în urmă cu cincisprezece ani.

— Ce s-a întâmplat în urmă cu cincisprezece ani?

— Mi-ai spus că ești însărcinată cu Charlie. Multiversul există fiindcă fiecare alegere pe care o facem creează o bifurcație care duce spre o lume paralelă. Seara în care mi-ai spus că ești gravidă nu a decurs doar așa cum ne-o amintim noi doi, ci într-o multitudine de permutări. Într-o lume, cea în care trăim noi acum, am decis împreună să avem o familie. Ne-am căsătorit. L-am avut pe Charlie. Ne-am făcut o casă. În alta, eu am decis că postura de tată la nici treizeci de ani nu mi se potrivește. M-am temut că roadele muncii mele se vor pierde și că ambiția îmi va pieri. Există deci o versiune a vieții noastre în care n-am păstrat copilul, pe Charlie. Tu ți-ai urmat cariera artistică, iar eu pe cea științifică. Tipul acela, versiunea aceea a mea alături de care ai trăit tu în ultima lună... *el* a construit cubul.

— Care e o versiune de mari dimensiuni a celui la care lucrezi tu când ne-am cunoscut?

— Exact. Apoi, la un moment dat, și-a dat seama ce a pierdut când a acceptat ca munca să fie cea care îl definește în viață. A regretat hotărârea pe care a luat-o cu cincisprezece ani în urmă. Dar cubul nu te poate duce înainte sau înapoi în timp – el nu face decât să conecteze în același moment, în prezent, toate lumile posibile. Așa că a căutat printre acestea până când a găsit lumea mea. Și a făcut schimb de vieți cu mine.

Expresia de pe chipul Danielei e una de șoc și de dezgust extrem. Se ridică de pe bancă și fuge spre toaletă. Charlie e pe punctul de a se duce după ea, dar pun o mână pe umărul lui și-i spun:

— Las-o singură un minut.

— Știam eu că ceva nu e-n regulă.

— Cum adică? Îl întreb.

— Păi aveai... adică nu tu, *el* avea ceva... un fel de energie diferită. Discutam mai mult, mai ales la cină. Era, nu știu...

— Cum anume?

— Altfel.

Sunt o sumedenie de întrebări pe care aș vrea să i le pun fiului meu, întrebări care-mi roiesc prin minte.

Era mai simpatic decât mine?

Era un tată mai bun?

Un soț mai bun?

Era viața cu acest impostor mai interesantă?

Dar mă tem că răspunsurile m-ar putea zdruncina.

Daniela se întoarce. E albă la față. Se așază și o întreb:

— Ești bine?

— Am o întrebare.

— Spune!

— În dimineața asta, când ai fost arestat... ai făcut-o ca să mă determini să vin la tine?

— Da.

— De ce? De ce n-ai venit pur și simplu acasă după ce... Dumnezeu, nici măcar nu știu ce nume să folosesc pentru el!

— Jason 2.

— ... după ce Jason 2 a plecat.

— Ei bine, răspund eu, aici lucrurile devin cu adevărat nebunești.

— Păi nu sunt deja nebunești?! exclamă Charlie.

— Nu sunt eu singurul...

Chiar și cuvintele în sine par smintite. Dar trebuie să le rostesc.

— Singurul ce? intervine Daniela.

— Nu sunt eu singura versiune a mea care a reușit să se întoarcă în lumea asta.

— Cum adică?

— Și alți Jason au reușit.

— Care alți Jason?

— Versiuni ale mele care s-au refugiat în cubul din laborator, dar au luat-o pe drumuri diferite în multivers.

— Câți anume? întrebă Charlie.

— Nu știu. Mulți, probabil.

Le explic ce s-a întâmplat la magazinul de articole sportive și în camera de chat. Le povestesc despre acel Jason care mi-a telefonat în camera de hotel și despre cel care m-a atacat cu un cuțit.

Stupefacția lor se transformă în frică pură.

— De asta am făcut în așa fel încât să fiu arestat, continui eu. Din câte știu, mulți Jason v-au pândit, v-au urmărit, v-au supravegheat fiecare mișcare în încercarea de a decide cum să procedeze mai departe. Am vrut să veniți voi la mine, într-un loc mai sigur. De asta ți-am cerut să chemi un taxi. Știu că un alt Jason, cel puțin, te-a urmărit până la secția de poliție. L-am văzut când am trecut pe lângă Honda ta. De aia te-am rugat să-l aduci pe Charlie cu tine. Dar nu mai contează. Suntem împreună, în siguranță, și acum știți amândoi adevărul.

Daniela are nevoie de câteva clipe pentru a-și regăsi glasul.

— Și acești alți... Jason, spune ea încet, cum sunt ei?

— La ce te referi?

— Toți au același trecut ca tine? În esență sunt, de fapt, tu?

— Da. Până în momentul în care am intrat în multivers. După aceea am urmat fiecare o cale diferită și am avut experiențe diferite.

— Dar unii sunt exact ca tine? Versiuni ale soțului meu, care au luptat din răzputeri să se întoarcă în lumea asta? Și care nu vor decât să fie alături de mine din nou? Alături de Charlie?

— Da.

Văd cum i se îngustează pleoapele și mă întreb cum percepe ea totul. Îmi dau seama că se străduiește să asimileze imposibilul situației.

— Dani, uită-te la mine!

Privesc în ochii ei în care tremură lacrimi și-i spun:

— Te iubesc.

— Și eu te iubesc. Dar la fel mă iubesc și ceilalți, nu-i așa? La fel de mult ca tine.

Mi se rupe inima auzind cuvintele astea. Și nu am un răspuns pentru ea.

Mă uit la oamenii din jur, întrebându-mă dacă ne urmărește cineva. De când am venit noi, mezaninul s-a mai aglomerat.

Văd o femeie care împinge un cărucior de copil.

Perechi de îndrăgostiți care se plimbă agale ținându-se de mână și mâncând înghețată, pierduți în visarea lor.

Un bătrân mergând cu greu lângă soția lui, cu o expresie care pare să spună: „Du-mă acasă, te rog!”

Nu suntem în siguranță aici.

Nu suntem în siguranță nicăieri în orașul ăsta.

— Ești alături de mine? o întreb.

Ea ezită, privește spre Charlie, apoi din nou spre mine.

— Da, spune în cele din urmă. Sunt alături de tine.

— Bun!

— Și acum ce facem?

PAISPREZECE

Plecăm doar cu hainele de pe noi și cu un plic de la bancă plin cu banii scoși din conturile noastre curente și de economii. Daniela plătește cu cardul mașina închiriată, dar de acum înainte toate tranzacțiile vor fi efectuate cu banii jos, ca să ni se poată lua urma mai greu.

Pe la mijlocul după-amiezii, rulăm deja prin Wisconsin.

Pajiști întinse.

Dealuri scunde.

Hambare ruginii.

Silozuri care alcătuiesc un peisaj rustic.

Fuioare de fum din hornurile caselor.

Totul strălucește sub stratul proaspăt de zăpadă, iar cerul e de un albastru hibernal intens.

Înaintăm mai lent, dar ocolesc autostrăzile și rămân pe drumurile de țară. Virez și schimb direcția la întâmplare, fără nicio destinație în minte.

Când ne oprim să alimentăm, Daniela îmi arată telefonul ei, cu un șir de apeluri pierdute și de mesaje primite, toate de la numere cu 773, 874 și 312, din zona Chicago.

Deschid mesageria.

Dani, Jason sunt, te rog să mă suni imediat pe numărul ăsta.

Daniela, sunt Jason. În primul rând, te iubesc. Am foarte multe lucruri să-ți spun. Te rog să mă suni imediat ce primești acest mesaj.

Daniela, o să primești vești de la o serie întreagă de Jasoni, dacă nu cumva ai primit deja. Probabil că ești năucită. Sunt al tău. Ești a mea. Te iubesc pentru totdeauna. Sună-mă în clipa în care primești mesajul meu.

Daniela, Jason cel cu care ești acum e un impostor. Sună-mă.

Daniela, nici tu și nici Charlie nu sunteți în siguranță. Jason cel care e cu tine nu e cine crezi tu că e. Sună-mă imediat.

Niciunul dintre ei nu te iubește așa cum te iubesc eu. Sună-mă, Daniela. Te rog. Te implor. Te iubesc.

Îi omor pe toți pentru tine și rezolv situația. Spune un singur cuvânt. Fac orice pentru tine.

Renunț să citesc mai departe; blochez toate numerele și șterg mesajele.

Dar unul dintre ele îmi atrage în mod deosebit atenția.

Nu e de la un număr necunoscut.

E de la *Jason*.

Numărul mobilului meu. Telefonul meu a fost la el în tot acest timp. Din noaptea în care m-a răpit de pe stradă.

Nu ești acasă, nu răspunzi la mobil. Probabil că știi deja. Tot ce pot să spun e că te iubesc. Asta e motivul. Timpul pe care l-am petrecut cu tine a fost cel mai frumos din toată viața mea. Te rog să mă suni. Să ascuți ce am de spus.

Închid telefonul și-i cer lui Charlie să-l închidă și pe al lui.

— Trebuie să le lăsăm închise de acum înainte, îi spun. Oricare dintre ei ne poate lua urma după semnal.

În vreme ce se lasă seara, iar soarele apune, intrăm în zona Northwoods.

Drumul e pustiu. Al nostru în întregime.

Ne-am petrecut multe vacanțe de vară în Wisconsin, însă niciodată nu ne-am aventurat atât de departe în nord. Și niciodată iarna. Străbatem kilometri întregi fără să întâlnim vreun semn de civilizație și fiecare oraș prin care trecem pare mai mic decât cele dinainte – răspântii în mijlocul pustietății.

O liniște apăsătoare s-a așternut în mașină, un Jeep Cherokee, și nu știu bine cum anume s-o întrerup. Sau, mai bine zis, n-am curajul s-o fac.

Toată viața ți se spune că ești unic. Un individ distinct. Că nimeni altcineva în lume nu este exact ca tine. Chestia asta e un refren definitiv al omenirii.

Dar pentru mine, nu mai e adevărat.

Cum ar putea Daniela să mă iubească pe mine mai mult decât pe ceilalți Jason?

Mă uit la ea, stând așezată lângă mine, și mă întreb ce părere are despre mine acum, ce simte pentru mine. La naiba, nu știu nici măcar ce gândesc *eu însumi* despre mine.

Stă fără să scoată o vorbă, privind pădurea lunecând dincolo de portieră.

Mă întind și-i iau mâna într-a mea. Întoarce privirea spre mine și apoi din nou spre peisajul de afară.

La asfințit, intrăm într-un oraș care se numește Ice River și care mi se pare suficient de izolat. Luăm ceva de mâncare de la un fast-food și pe urmă ne oprim la un magazin, ca să cumpărăm strictul necesar și ceva provizii alimentare.

În Chicago ai impresia că orașul nu se sfârșește niciodată; nu e loc să răsuflă nici măcar în suburbii. Dar Ice River se termină brusc.

În clipa asta suntem în oraș, trecând pe lângă un centru comercial părăsit, cu vitrinele bătute în scânduri, iar în clipa următoare, clădirile și luminile devin tot mai mici în oglinda retrovizoare, iar noi ne continuăm drumul prin pădure și prin întuneric; farurile proiectează un con strălucitor, printr-un tunel îngust format din pini înalți și deși, de o parte și de alta a drumului. Asfaltul pare înghițit de acestea.

Nu întâlnim nicio mașină.

Virez la a treia ieșire, la doi kilometri de oraș, pe un drum cu o singură bandă acoperit de zăpadă, care șerpuiește printre molizi și mesteceni până în capătul unei peninsule mici.

După câteva sute de metri, lumina farurilor dezvăluie o cabană din bușteni care pare a fi exact ce căutam.

La fel ca majoritatea locuințelor de pe malul lacului din regiunea aceasta, este cufundată în întuneric și nu pare locuită. Pe timp de iarnă este încuiată.

Frânez pe aleea circulară și opresc motorul. E foarte întuneric și o liniște profundă.

Mă întorc spre Daniela și-i spun:

— Știu că nu-ți place ideea, dar e mai puțin riscant să intrăm undeva prin refracție decât să lăsăm o dâră de hârtii în urma noastră, închiriind o cameră.

Tot drumul de la Chicago – cam de vreo șase ore – abia dacă a scos câteva cuvinte. De parcă ar fi în stare de șoc.

— Înțeleg, îmi răspunde. Spargerea unei case deja nu mai înseamnă nimic pentru noi, nu-i așa?

Deschid portiera și cobor într-un strat adânc de zăpadă proaspătă. Frigul e tăios. Nimic nu se clintește în aer.

Una dintre ferestrele de la dormitor nu e blocată, așa că nici măcar nu trebuie să sparg geamul.

•

Ducem sacoșele cu cele cumpărate pe veranda acoperită.

Înăuntru e un frig teribil. Aprind lumina. În față, o scară urcă spre bezna de la etaj.

— E mizerabil aici, constată Charlie.

Nu e chiar mizerabil, dar totul în jur are un aer stătut, de neglijare. O casă de vacanță în afara sezonului.

După ce ducem sacoșele în bucătărie și le așezăm pe blat, pornim să explorăm cabana. Interiorul e la limita dintre confortabil și îmbătrânit. Electrocasnicele

sunt albe și vechi. Linoleumul din bucătărie e crăpat, iar podelele din lemn sunt roase și scârțâie.

În camera de zi, șemineul din cărămidă e străjuit de un biban de mare cu gura căscată; de altfel, toți pereții sunt decorați cu momeli de pescuit înrămate – cel puțin o sută.

La parter se află un dormitor matrimonial; alte două sunt la etaj, unul dintre ele fiind plin până la refuz cu paturi triple suprapuse.

Mâncăm din nou fast-food, din pungi de hârtie unsoase.

Becul din plafon aruncă o lumină intensă asupra mesei din bucătărie, însă restul casei e cufundat în beznă. Încălzirea centrală face eforturi pentru a aduce interiorul la o temperatură acceptabilă.

Charlie pare înghețat.

Daniela e tăcută, distantă. Ca și când s-ar prăbuși cu încetinitorul într-un puț întunecat. Abia dacă se atinge de mâncare.

După masă, ies cu Charlie și aducem câteva brațe de lemne de pe verandă, după care fac focul folosind un ziar vechi și pungile de hârtie. Lemnul e cenușiu și uscat, vechi de câțiva ani, și se aprinde repede. În scurt timp, pereții camerei de zi sunt luminați de strălucirea flăcărilor. Umbre pâlpâie pe tavan.

Întindem pentru Charlie canapeaua extensibilă și o tragem aproape de șemineu. Daniela se duce să pregătească dormitorul nostru.

Mă așez lângă Charlie, la capătul patului, lăsându-mă învăluit de căldură.

— Dacă te trezești la noapte, îi spun, să mai pui un lemn pe foc. Dacă îl ținem aprins până dimineață, poate că se încălzesc și pereții.

Își scoate pantofii din picioare și își trage hanoracul peste cap, apoi se cuibărește sub pături, iar eu îmi dau seama că are deja cincisprezece ani.

Ziua lui a fost pe 21 octombrie.

— Hei! exclam, iar el se uită la mine. La mulți ani!

— Cum adică?

— Ți-am ratat aniversarea.

— Ah, da.

— Cum a fost?

— Bine, cred.

— Ce-ați făcut?

— Am fost la film și am luat cina în oraș. Pe urmă, am stat cu Joel și Angela.

— Cine-i Angela?

— O prietenă.

— Iubită? îl întreb, iar el roșește în lumina flăcărilor. Știi, sunt foarte curios, ai luat testul de conducere?

Zâmbește anemic.

— Sunt mândrul posesor al unui permis pentru școala de șoferi.

— Grozav! Și el te-a însoțit?

Încuviințează tăcut. Mama naibii! Chestia asta doare.

Îi trag cearșaful și pătura până sub bărbie și-l sărut pe frunte. Au trecut ani de când nu mi-am mai învelit copilul seara, la culcare, și încerc să savurez clipa, s-o prelungesc. Dar, la fel ca orice lucru plăcut, se scurge prea repede.

Charlie mă privește în lumina palidă a focului și întrebă:

— Te simți bine, tată?

— Nu, nu foarte bine. Dar acum sunt împreună cu voi și asta e tot ce contează. Cealaltă versiune a mea... celălalt Jason... ți-a plăcut de el?

— Nu e tatăl meu.

— Știi, dar ți-a...?

— Nu e tatăl meu!

Mă ridic de pe canapea, mai pun un lemn pe foc și plec spre celălalt capăt al casei, prin bucătărie. Podeaua din lemn scârțâie sub pașii mei. Aproape că e prea frig pentru a dormi în camera asta, dar Daniela a înfășat paturile de la etaj și a căutat prin dulapuri după alte pături.

Pereții sunt lambrisați aici. O aerotermă luminează vag un colț al camerei, revărsând în aer un iz de praf încins.

Din baie răzbate un zgomot. Hohote de plâns. Bat la ușa din placaj.

— Daniela?

O aud trăgându-și răsuflarea.

— Ce e?

— Pot să intru?

Rămâne tăcută preț de câteva secunde, apoi ușa se deschide.

E ghemuită într-un colț și lipită de cada veche, cu genunchii strânși la piept, cu ochii umflați și roșii. N-am mai văzut-o niciodată așa – zdruncinată, prăbușindu-se sufletește exact în fața mea.

— Nu pot, băguie. Pur și simplu... nu pot.

— Ce nu poți?

— Ești aici, lângă mine, și te iubesc cu toată ființa mea, dar mă gândesc la toate celelalte versiuni ale tale și...

— Ele nu sunt aici, Daniela.

— Știi că ar vrea să fie.

— Dar nu sunt.

— Nu știu ce să cred despre asta și ce ar trebui să simt. Și mă întreb...

Brusc, își pierde și bruma de stăpânire de sine pe care o mai are. Parcă aș vedea o pojghiță de gheață crăpând.

— Ce anume te întrebi?

— Dacă... tu ești într-adevăr tu.

— Cum adică?

— De unde să știu că ești Jason *al meu*? Spui că ai plecat de acasă la începutul lui octombrie și că de atunci m-ai mai văzut abia în dimineața asta, la secția de poliție. Dar de unde știu eu că ești într-adevăr omul pe care-l iubesc?

Mă așez și eu pe podea.

— Uită-te în ochii mei, Daniela.

Se uită la mine prin perdeaua de lacrimi.

— Nu-ți dai seama că sunt eu? Nu vezi?

— Nu-mi iese din minte ultima lună, petrecută împreună cu el. Mi se face rău când mă gândesc.

— Cum a fost?

— Jason, nu-mi face asta! Nu-ți face ție asta!

— În fiecare zi petrecută pe coridorul acela din cub, încercând să-mi regăsesc drumul spre casă, m-am gândit la voi doi. Am încercat să nu mă gândesc, dar pune-te și tu în locul meu.

Își depărtează genunchii și, când mă ghemuiesc între ei, mă strânge la piept și își trece degetele prin părul meu.

— Chiar vrei să știi? mă întreabă apoi.

Nu. Dar trebuie să știu, așa că răspund:

— Altfel o să mă întreb tot timpul.

Îmi sprijin capul de ea. Îi simt pieptul ridicându-se și coborând odată cu respirația.

— Sinceră să fiu, la început a fost senzațional. Motivul pentru care mi-a rămas atât de vie în amintire seara în care te-ai dus la petrecerea lui Ryan este felul în care te-ai purtat... în care *el* s-a purtat când s-a întors acasă. La început, am crezut că ești beat, dar nu era cazul. Era ca și cum... mă priveai altfel decât până atunci. Îmi amintesc și acum prima dată când am făcut dragoste, la mine în mansardă, cu atâția ani în urmă. Eram în pat, goală, și te așteptam. Iar tu ai stat pur și simplu în picioare la capul patului, vreme de un minut, și m-ai privit. Am avut atunci senzația că era pentru prima dată când cineva mă vedea cu adevărat. A fost ceva extraordinar. Acel alt Jason așa m-a privit, iar între noi se simțea o energie diferită. Cam așa cum e când te întorci acasă după un weekend petrecut pe la vreo conferință, dar mult mai intens.

— Deci, o întreb, trebuie să fi fost cu el așa cum a fost pentru noi amândoi prima dată?

Nu răspunde imediat. Răsufală încet o vreme, după care spune:

— Îmi pare foarte rău.

— Nu e vina ta.

— După vreo două săptămâni, mi-am dat seama că nu era o chestie de o noapte și nici măcar una de o săptămână. Am înțeles atunci că ceva în tine s-a schimbat.

— Ce anume era diferit?

— O sumedenie de lucruri mărunte. Felul în care te îmbrăcai. Felul în care te pregăteai dimineața de lucru. Lucrurile despre care vorbeai la cină.

— Felul în care făceam dragoste?

— Jason!

— Te rog să nu mă minți. Țasta-i un lucru pe care nu pot să-l suport.

— Da. Era altfel.

— Mai bine.

— Ca și când era din nou prima dată. Făceai lucruri pe care nu le-ai făcut niciodată. Sau nu le-ai mai făcut de mult timp. Îmi dădeai impresia că sunt un om pe care nu numai că-l voiai, ci de care aveai o nevoie disperată. Ca și când aș fi fost oxigenul tău.

— Îl vrei pe acest alt Jason?

— Nu. Îl vreau pe omul împreună cu care mi-am clădit o viață. Pe omul cu care l-am avut pe Charlie. Dar trebuie să știu că tu ești acela.

Mă întorc și o privesc, stând în baia asta înghesuită și fără ferestre din mijlocul pustietății, în care miroase vag a mucegai. Mă privește la rândul ei. Pare teribil de obosită.

Mă ridic în picioare și-i dau mâna, s-o ajut să se ridice, apoi mergem în dormitor.

Daniela se așază în pat, iar eu sting lumina și mă întind lângă ea, sub așternuturile înghețate.

Cadrul de lemn scârțâie, iar tăblia de la cap se lovește de perete la cea mai mică mișcare, zgâlțâind ramele tablourilor.

Poartă lenjerie de corp și un tricou alb și miroase de parcă ar fi mers cu mașina toată ziua și n-a reușit să facă duș – un iz vag de deodorant și transpirație.

Îmi place.

În întuneric, o aud șoptind:

— Cum rezolvăm situația asta, Jason?

— Mă gândesc eu la ceva.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă să mă întreb din nou mâine-dimineață.

Îi simt răsuflarea în față, caldă și dulce.

Ea e esența a tot ceea ce pentru mine reprezintă acasă.

În câteva clipe adoarme, iar respirația îi devine egală și adâncă.

Îmi spun că sunt lângă ea, dar când închid ochii, gândurile mi-o iau razna. Văd versiuni ale mele coborând din lifturi. În mașini parcate. Stând pe bancă vizavi de casa noastră. Mă văd pe mine pretutindeni.

Camera e cufundată în beznă, cu excepția rezistențelor aerotermei, care lucesc într-un colț. Casa întregă e tăcută.

Nu pot să dorm. Trebuie să rezolv situația asta.

Fără să fac zgomot, mă ridic din pat. La ușă mă opresc și arunc o privire înapoi la Daniela, care doarme în siguranță sub un munte de pături. Străbat holul cu podeaua care scârțâie și simt cum aerul devine mai cald pe măsură ce mă apropiu de camera de zi.

Focul a scăzut deja. Mai adaug câteva lemne.

O vreme stau și mă uit la flăcări, la lemnul care se dezintegrează treptat în patul de jar, în vreme ce fiul meu sforăie ușor.

Ideea mi-a venit prima dată azi, în mașină, pe drumul înapoi, și de atunci am întors-o pe toate fețele.

La început, mi s-a părut complet smintită. Dar, cu cât o cântăresc mai mult în minte, cu atât mai mult îmi pare a fi singura mea opțiune.

În camera de zi, lângă televizor și combina stereo, e un birou pe care se află un Mac vechi de zece ani și o imprimantă arhaică. Dau drumul computerului. Dacă îmi cere vreo parolă sau dacă n-am conexiune la internet, va trebui să las totul pentru a doua zi, când voi putea găsi un internet-café în oraș.

Dar am noroc. Există o opțiune de logare fără parolă.

Deschid browserul web și accesez contul de e-mail *asonjayessenday*.

Hyperlink-ul e încă funcțional.

**Bun-venit la UberChat!
Acum sunt șaptezeci și doi de participanți activi.
Sunteți utilizator nou?**

Bifez „nu” și mă loghez cu numele de utilizator și cu parola mea.

**Bine ai revenit, Jason 9!
Ești conectat acum la UberChat!**

Conversația e atât de lungă – cu un număr atât de mare de participanți încât mă ia cu transpirații.

Trec rapid în revistă totul, până ajung la cel mai recent mesaj, postat cu mai puțin de un minut în urmă.

Jason 42: Casa e goală cel puțin de pe la mijlocul după-amiezii.

Jason 28: Deci care dintre voi a făcut asta?

Jason 4: Eu am urmărit-o pe Daniela de pe Eleanor Street până la secția de poliție de pe North California.

Jason 14: Ce căuta acolo?

Jason 25: Ce căuta acolo?

Jason 10: Ce căuta acolo?

Jason 4: N-am idee. A intrat și n-a mai ieșit. Honda ei e încă acolo.

Jason 66: Asta înseamnă oare că știe? Că e și acum la secția de poliție?

Jason 4: Nu știu. Ceva s-a întâmplat.

Jason 49: Eu era cât pe ce să fiu ucis noaptea trecută de unul dintre noi, care a făcut rost de cheia camerei mele de hotel și a intrat peste mine în miez de noapte, cu un cuțit.

Încep să tastez:

Jason 9: DANIELA ȘI CHARLIE SUNT CU MINE.

Jason 92: În siguranță?

Jason 42: În siguranță?

Jason 14: Cum?

Jason 28: Dovedește!

Jason 4: În siguranță?

Jason 25: Cum?

Jason 10: Secătură!

Jason 9: Nu are importanță cum, dar da, sunt în siguranță. Și sunt foarte speriați. M-am gândit mult la chestia asta. Presupun că toți ne dorim în fond același lucru – ca, orice s-ar întâmpla, Daniela și Charlie să nu aibă de suferit.

Jason 92: Da.

Jason 49: Da.

Jason 66: Da.

Jason 10: Da.

Jason 25: Da.

Jason 4: Da.

Jason 28: Da.

Jason 14: Da.

Jason 103: Da.

Jason 5: Da.

Jason 16: Da.

Jason 82: Da.

Jason 9: Mai degrabă aș muri decât să văd că li se întâmplă ceva rău. Așa că, iată ce propun. Să ne întâlnim cu toții peste două zile, la miezul nopții, la centrala electrică și să tragem la sorți în mod pașnic. Câștigătorul continuă să trăiască în lumea asta cu Daniela și cu Charlie. În plus, distrugem cubul, pentru ca niciun alt Jason să nu mai poată ajunge aici.

Jason 8: Nu.

Jason 100: În niciun caz.

Jason 21: Cum ar putea funcționa așa ceva?

Jason 38: Niciodată.

Jason 28: Dovedește că sunt cu tine sau du-te și spânzură-te.

Jason 8: De ce să riscăm? De ce să nu luptăm pentru asta? Să lăsăm meritele să decidă.

Jason 109: Și ce se întâmplă cu cei care pierd? Se sinucid?

JasonADMIN: Pentru ca această conversație să nu devină imposibil de urmărit, am blocat temporar participarea tuturor conturilor, cu excepția mea și a lui Jason 9. Totuși, toți ceilalți pot urmări discuția mai departe. Jason 9, continuă, te rog.

Jason 9: Îmi dau seama că riscurile ca ideea mea să nu funcționeze sunt mari. Eu, de exemplu, aș putea hotărî să nu vin. Iar voi n-ați avea de unde să știți. Și alți Jason, oricât de mulți, ar putea decide să nu vină, să aștepte pe margine să se limpezească apele și pe urmă să-i facă unuia dintre noi ce a făcut Jason 2. Numai că eu știu că mă voi ține de cuvânt și – deși pare o naivitate din partea mea – cred că asta înseamnă că și voi ceilalți veți face la fel. Fiindcă nu pentru voi v-ați respecta promisiunea, ci pentru Daniela și Charlie. Cealaltă alternativă ar fi să-i iau cu mine și să dispărem pentru totdeauna. Identități noi... O viață mereu pe fugă... Privind întotdeauna în spate, peste umăr... Și, oricât de mult aș vrea să fiu cu ei, nu asta e viața pe care mi-o doresc pentru soția și fiul meu. Și nici nu am dreptul să-i păstrez pentru mine. Sunt atât de convins de acest lucru, încât sunt dispus să particip la loteria despre care v-am spus și la care, judecând după cât de mulți suntem, sunt aproape sigur că voi pierde. Trebuie să vorbesc cu Daniela mai întâi, dar între timp, răspândiți voi vestea. Revin online mâine cu mai multe detalii, inclusiv cu dovezi pentru Jason 28.

JasonADMIN: Cred că cineva a întrebat deja: ce se întâmplă cu cei care pierd?

Jason 9: Încă nu știu. Tot ce contează e ca soția și fiul nostru să poată trăi mai departe în pace și în siguranță. Dacă voi simțiți altfel, înseamnă că nu-i meritați.

Mă trezește lumina care pătrunde prin perdele.

Daniela doarme în brațele mele. Mult timp rămân în pat, nemișcat.

Ținând-o lângă mine pe această femeie extraordinară.

După o vreme mă desprind de ea și-mi iau hainele de pe podea. Mă îmbrac lângă rămășițele focului – din care n-a mai rămas decât un strat de jar aproape stins în care arunc și ultimele două lemne.

Am dormit mult. Ceasul de pe cuptor arată 9:30 și pe fereastra de deasupra chiuvetei zăresc soarele strălucind pieziș printre molizi și mesteceni, formând petice de lumini și umbre pe solul pădurii, cât vezi cu ochii.

Ies în gerul dimineții și cobor de pe verandă. În spatele casei, terenul coboară lin până la buza unui lac. Mă duc până în capătul cheiului acoperit de zăpadă. La mal s-a format o pojghiță de gheață ceva mai lată de un metru, dar e prea devreme ca să înghețe tot lacul, chiar și cu viscolul abia încheiat.

Mătur zăpada de pe o bancă, mă așez și privesc soarele înălțându-se de dincolo de pini.

Frigul e revigorant ca o ceașcă de espresso. De pe suprafața apei se ridică fuioare de ceață.

Aud zăpada scârțâind în spatele meu. Mă întorc și o văd pe Daniela venind pe chei, călcând pe urmele pașilor mei. Aduce două cești cu cafea aburindă, părul îi e splendid ciufulit și și-a pus pe umeri câteva pături, ca pe niște șaluri.

O privesc apropiindu-se și prin minte îmi trece gândul că, foarte probabil, este ultima dimineață pe care o voi mai petrece cu ea. Mă voi întoarce la Chicago mâine, la prima oră. Singur.

Îmi dă ambele cești, apoi ia una dintre păturile de pe ea și o înfășoară în jurul meu. Pe urmă se așază pe bancă și, împreună, ne bem cafeaua privind în zare, peste lac.

— Întotdeauna mi-am zis că vom ajunge într-un asemenea loc, sparg eu tăcerea.

— Nu știam că ai fi vrut să ne mutăm în Wisconsin.

— Ba da, dar mai la bătrânețe. Să găsim o cabană și s-o punem la punct.

— Chiar poți să pui lucrurile la punct? întrebă ea, apoi izbucnește în râs. Glumesc. Știu ce-ai vrut să zici.

— Ne-am putea petrece verile aici împreună cu nepoții. Tu ai putea să pictezi pe malul lacului.

— Și tu ce ai face?

— Nu știu. Aș reuși să citesc, în sfârșit, toate numerele din *New Yorker* la care m-am abonat. Aș sta pur și simplu cu tine.

Îtinde mâna și atinge firul de ață de pe inelarul meu.

— Ce-i asta?

— Jason 2 mi-a luat verigheta și au fost câteva momente la început când nu mai știam bine ce e real și ce nu. Cine sunt eu... Dacă sunt sau nu căsătorit cu tine... Așa că mi-am legat ața asta în jurul degetului ca un memento că tu... că versiunea asta a ta există.

Mă sărută îndelung.

— Trebuie să-ți spun ceva, rostesc apoi.

— Ce?

— În acel prim Chicago în care m-am trezit – cel în care te-am întâlnit la expoziția pe tema multiversului...

— Ce-i? mă întrerupe ea zâmbind. Am făcut dragoste atunci?

— Da.

Zâmbetul îi dispare. Se uită la mine o clipă și nu se mai simte nici urmă de emoție în glasul ei când întreabă:

— De ce?

— Habar n-aveam unde sunt și nici ce mi se întâmplă. Toată lumea credea că mi-am pierdut mințile și începusem să cred și eu același lucru. Pe urmă te-am găsit pe tine – unicul lucru familiar într-o lume complet străină. Îmi doream din tot sufletul ca Daniela aceea să fii tu, dar nu erai. Și nu puteai să fii. Așa cum nici eu nu sunt celălalt Jason.

— Și atunci te-ai culcat în stânga și-n dreapta prin multivers?

— Aceea a fost singura dată și nici nu știam unde sunt când s-a întâmplat. Nu știam dacă-mi pierd mințile sau ce se întâmplă.

— Și ea cum era? Cum eram eu?

— Poate că n-ar trebui...

— Eu ți-am povestit!

— Ai dreptate. A fost la fel cum ai descris tu prima noapte în care celălalt Jason a venit acasă. A fost ca atunci când eram împreună înainte să-mi dau seama că te iubesc. Ca și când am fi simțit pentru prima dată acea incredibilă conexiune. La ce te gândești?

— Mă întreb cât de supărată pe tine ar trebui să fii.

— Dar de ce ar trebui să fii supărată pe mine?

— Ah, asta e argumentul tău? Că nu înseamnă că mă înșeli dacă o faci cu o altă versiunea a mea?

— Păi, ce pot să zic? Măcar sunt original!

Asta îi stârnește râsul. Și faptul că asta îi stârnește râsul spune totul despre motivele pentru care o iubesc.

— Cum era Daniela aceea? mă întreabă apoi.

— Era ca tine înainte de mine. Înainte de Charlie. Era oarecum împreună cu Ryan Holder.

— Nu mai spune! Și eram o artistă de succes?

— Erai.

— Ți-a plăcut expoziția mea?

— Era senzațională. Tu erai senzațională. Vrei să-ți povestesc despre ea?

— Mi-ar face plăcere.

Îi spun despre labirintul din plexiglas și despre senzația pe care o aveai mergând prin el. Despre imaginile frapante și despre designul spectaculos.

Cuvintele mele îi aprind în ochi o lumină nouă. Și o întristează.

— Crezi că eram fericită? mă întreabă.

— Ce vrei să spui?

— Ținând cont de toate lucrurile la care am renunțat ca să fiu cea care eram...

— Nu știu. Am stat împreună cu ea timp de patruzeci și opt de ore. Cred că, la fel ca mine și ca tine, la fel ca toată lumea, avea și ea regretele ei. Cred că i se întâmpla să se trezească noaptea și să se întrebe dacă drumul pe care a pornit e cel care trebuie. Temându-se că nu e. Și gândindu-se cum ar fi putut fi o viață împreună cu mine.

— Și eu mă gândesc uneori la lucrurile astea.

— Am văzut multe versiuni ale tale. Care erau împreună cu mine. Fără mine. Artistă. Profesoară. Grafician. Dar, până la urmă, asta este viața. Noi o privim la nivel macro, ca pe o singură poveste de mare anvergură, dar atunci când ești imersat în ea și o trăiești, o percepi treptat, zi după zi, nu-i așa? Și oare nu trebuie să ne împăcăm tocmai cu ideea asta?

În larg, în mijlocul lacului, un pește face un salt în aer, stârnind vâlurele perfect concentrice pe suprafața netedă ca sticla a apei.

— Seara trecută m-ai întrebat cum rezolvăm situația asta, îi spun.

— Și ai vreo idee strălucită?

Primul meu impuls este să-i ascund ideea la care mă gândesc, doar ca s-o protejez, dar căsnicia noastră nu e clădită pe secrete. Obișnuim să discutăm despre orice, chiar și despre cele mai dificile lucruri. Asta este o caracteristică intrinsecă a identității noastre de cuplu.

Așa că îi spun ce am propus noaptea trecută în camera de chat și-i văd expresia feței trecând de la furie la oroare, de la stupoare la frică. Într-un târziu, mă întreabă:

— Deci vrei să mă tragi la sorți? Ca pe un amărât de coș cu fructe?!

— Daniela...

— Nu simt nevoia să faci cine știe ce lucru eroic!

— Orice s-ar întâmpla, mă vei avea înapoi.

— Voi avea o altă versiune a ta. Asta vrei să spui, nu? Și dacă se nimerește una precum javra asta care ne-a distrus viețile? Dacă nu e un om bun, așa ca tine?

Îmi întorc privirea de la ea, clipind pentru a-mi alunga lacrimile.

— De ce te-ai sacrifica tu pentru ca altul să fie cu mine? mă întreabă mai departe.

— Toți trebuie să ne sacrificăm, Daniela. E singura modalitate funcțională pentru binele tău și al lui Charlie. Te rog! Dă-mi voie să fac ceea ce trebuie ca să aveți din nou o viață liniștită în Chicago.

•

Când ne întorcem în casă, Charlie e la aragaz, întorcând clătite.

— Miroase grozav! constat eu, iar el mă întreabă:

— Vrei să prepari tu desertul tău cu fructe?

— Sigur că da.

Caut câteva clipe un cuțit și un tocător, apoi mă așez lângă fiul meu, curățând mere și tăindu-le cubulețe, pentru a le pune apoi la fiert în sirop de arțar.

Afară, soarele urcă tot mai sus pe boltă, scaldând pădurea în lumină.

Mâncăm toți trei și vorbim relaxați. Sunt momente în care atmosfera dintre noi pare una aproape normală, iar gândul că acesta e probabil ultimul mic dejun pe care-l iau împreună cu ei trece undeva într-un plan secund al minții.

•

După prânz, mergem pe jos până în oraș, pe mijlocul unui drum de țară al cărui asfalt s-a uscat sub razele soarelui, cu petice de zăpadă în locurile umbrite.

Ne cumpărăm haine de la un magazin cu produse la mâna a doua, după care mergem la un cinematograful din centru, unde vedem un film lansat cu șase luni în urmă. O comedie romantică aiurită – exact ce ne trebuia. Rămânem în sală până când se termină genericul de final și se aprind luminile, iar când ieșim, observăm că cerul a început deja să se întunece.

Ajunși la periferie, ne încercăm norocul la singurul restaurant deschis în zonă, Ice River Roadhouse. Ne așezăm la bar. Daniela comandă un pinot noir, iar eu o bere pentru mine și o cola pentru Charlie.

Localul e aglomerat, fiind singurul care funcționează în cursul săptămânii în Ice River, Wisconsin.

Comandăm și de mâncare. Eu beau și o a doua bere, apoi și pe a treia. În scurt timp, suntem amândoi ușor amețiți, pe fondul crescut al zarvei din local. Ea îmi pune o mână pe picior. Ochii îi lucesc de la vin și e grozav să fiu din nou atât de aproape de ea. Încerc să nu mă gândesc că e pentru ultima dată când trăiesc fiecare mic detaliu al prezenței ei, dar faptul că știu asta mă apasă greu.

Localul e din ce în ce mai plin și delicios de animat. O formație își pregătește instrumentele pe o mică scenă din spate.

Sunt cherchelit. Nu agresiv și nici buimac, ci doar perfect energizat.

Dacă mă gândesc la orice altceva în afara momentului prezent, risc să clachez, așa că nu mă gândesc decât la momentul prezent.

Cei patru membri ai formației cântă muzică country și, nu peste mult timp, dansez împreună cu Daniela în mijlocul celorlalte cupluri de pe ring. Trupul îi e lipit de al meu și, între acordurile de chitară și felul în care mă privește, nu mai vreau nimic altceva decât s-o duc în patul nostru șubred, cu tăblia desprinsă, și să dăm jos de pe pereți toate pozele înrămate.

•

Rădem – și eu, și Daniela –, fără să știm bine de ce.

— Sunteți terminați amândoi, constată Charlie.

Poate că exagerează, dar nu mult.

— Trebuia să ne eliberăm de tensiune, spun eu în chip de explicație.

Dar el se întoarce spre Daniela și spune:

— Nu ne-am simțit la fel în ultima lună, nu-i așa?

Ea mă privește.

— Nu, nu ne-am simțit la fel.

•

Pornim pe autostradă în întuneric. Nu se zăresc lumini de faruri nici în față, nici în spate. Pădurea e tăcută. Nu suflă nici măcar o adiere de vânt. Aerul e neclintit ca într-un tablou.

•

Încui ușa dormitorului. Daniela mă ajută să scot salteaua de pe cadrul patului. O așezăm pe podea, stingem lumina și ne dezbrăcăm.

În cameră e frig, cu toate că aeroterma e în funcțiune. Ne îngheșuim sub pături, goi și tremurând. Pielea ei e catifelată și rece, lipită de a mea, iar buzele îi sunt moi și calde.

O sărut. Îmi spune că vrea să mă simtă în ea atât de adânc, încât să o doară.

Faptul că sunt împreună cu ea nu e doar ca și când aș fi acasă, ci definește însăși ideea de acasă.

Îmi amintesc că așa am simțit și în urmă cu cincisprezece ani, când am făcut dragoste cu ea prima dată. Am simțit că găsisem un lucru pe care nici măcar nu știusem că-l caut. Și este cu atât mai adevărat în noaptea asta, când podeaua geme încetșor sub noi, iar razele de lună se furișează printre perdele doar atât cât să-i lumineze fața în timp ce, cu capul dat pe spate, deschide gura și-mi șoptește numele fierbinte.

•

Suntem transpirați, cu inimile răpăind neuzite. Daniela își trece degetele prin părul meu și mă privește în întuneric cu acea expresie pe care o iubesc atât de mult la ea.

— Ce e? o întreb.

— Charlie avea dreptate.

— În ce privință?

— Cu ce-a zis când ne întorceam de la restaurant. Chiar n-a mai fost așa de când a venit Jason 2. Tu nu poți fi înlocuit. Nici măcar de tine însuși. Mă tot gândesc la felul în care ne-am cunoscut. Am fi putut întâlni atunci pe oricine altcineva. Însă *tu* ai fost cel care a apărut la petrecere și m-a salvat de nesuferitul acela. Știu că relația noastră are la bază, pe de o parte, scânteia electrică dintre noi, dar cealaltă parte a ei este la fel de miraculoasă: faptul că ai intrat în viața mea exact în momentul acela. Tu, nu altcineva. Din unele puncte de vedere, nu ți se pare că amănuntul ăsta e chiar mai incredibil decât conexiunea dintre noi în sine? Faptul că ne-am găsit, pur și simplu?

— E remarcabil, într-adevăr.

— Și mi-am dat seama că exact același lucru s-a întâmplat și ieri. Dintre toate versiunile lui Jason, tu ai fost cel care a pus la cale înscenarea aceea trăsniță de la local, care te-a dus în închisoare și care ne-a reunit pe toți trei în siguranță.

— Cu alte cuvinte, vrei să spui că e mâna sorții.

Ea zâmbește.

— Ceea ce cred că vreau să spun e că ne-am găsit unul pe altul încă o dată.

•

Facem dragoste din nou și pe urmă adormim.

La un moment dat, în miez de noapte, mă trezește și-mi șoptește la ureche:

— Nu vreau să plec.

Mă întorc pe o parte, cu fața la ea. Are ochii larg deschiși în întuneric.

Mă doare capul. Gura mi s-a uscat. Sunt încă în faza aceea intermediară dintre beție și mahmureală, când plăcerea se transformă treptat în durere.

— Dacă am continua, pur și simplu, să mergem mai departe? mă întreabă ea.

— Încotro?

— Nu știu.

— Și lui Charlie ce i-am spune? Are prieteni, poate chiar și o iubită... Îi cerem să uite de ei și gata? Când, în sfârșit, s-a adaptat bine la școală...

— Știu. Nu-mi place nici mie, dar, da, asta i-am spune.

— Dar casa și lumea în care trăim, prietenii, munca pe care o facem... Sunt lucrurile care ne definesc.

— Dar nu numai ele. Atât timp cât suntem împreună, eu știu exact cine sunt.

— Daniela, nu-mi doresc nimic mai mult decât să fiu cu tine, dar dacă mâine n-o să fac ce mi-am propus, tu și Charlie nu veți fi niciodată în siguranță. Și, orice s-ar întâmpla, pe mine tot mă veți avea.

— Dar nu vreau o altă versiune a ta. Te vreau pe tine.

•

Mă trezesc în întuneric cu o durere care-mi pulsează în cap și cu gura uscată ca hârtia. Îmbrac blugii și cămașa, apoi cobor scara. Cum aseară n-am mai făcut focul, singura sursă de lumină de la parter este o mică lampă de veghe dintr-o priză de deasupra blatului din bucătărie.

Iau un pahar din dulap și-l umplu cu apă de la robinet. Îl beau pe tot și-l umplu din nou.

Termostatul deconectează încălzirea centrală. Stau în fața chiuvetei și beau apa rece.

În cabană este atât de liniște, încât aud scândurile podelei trosnind atunci când fibrele de lemn se contractă și se dilată în diverse colțuri ale casei.

Prin fereastra de deasupra chiuvetei, privesc pădurea fără s-o văd.

Sunt fericit că Daniela mă vrea pe mine, dar nu știu ce să fac mai departe. Nu știu cum să-i feresc de pericole.

Simt că mi se învâрте capul.

Dincolo de Jeep, o mișcare îmi atrage atenția. O umbră traversând zăpada.

Adrenalina îmi năvălește în vene. Las paharul din mână, mă duc la ușă și mă încalț cu ghetele. Pe verandă, îmi închei cămașa și pășesc în zăpada frământată dintre mașină și treptele casei. Ocolesc apoi Jeepul.

Acolo!

Pot vedea acum ce anume mi-a atras privirea în bucătărie. Încă se mișcă în timp ce mă apropii. Și e mai mare decât mi s-a părut la început. E cât un om.

Nu! Dumnezeu! Chiar e un om.

Poteca pe care a urmat-o se distinge clar după dârele de sânge care, în lumina cerului înstelat, par negre. Geme în vreme ce se târăște spre veranda casei. N-o să reușească.

Ajung lângă el și mă las jos, în genunchi.

Sunt eu, cu tot cu jacheta, rucsacul cu sigla Velocity Laboratories și firul de ață de pe deget.

Se ține cu o mână de abdomen și printre degete îi șiroiește sângele. Ridică ochii spre mine cu cea mai disperată privire pe care am văzut-o vreodată.

— Cine te-a rănit? Îl întreb.

— Unul dintre noi.

— Cum m-ai găsit aici?

Tușește, împrășcând în aer stropi sângerii.

— Ajută-mă!

— Câți dintre noi sunt aici?

— Cred că o să mor.

Mă uit în jur. N-am nevoie decât de o secundă ca să zăresc perechea de urme însângerate care duc de la acest Jason spre Jeep și apoi undeva după colțul cabanei.

Muribundul Jason îmi rostește numele. Numele nostru. Mă imploră să-l ajut.

Vreau să-l ajut, dar nu mă pot gândi decât la faptul că ne-au găsit. Cumva, ne-au găsit.

— Nu-i lăsa să-i facă ei rău, îmi șoptește.

Îmi întorc privirea spre mașină. N-am observat la început, dar acum văd că toate pneurile au fost tăiate. Undeva, nu departe, aud zgomot de pași în zăpadă.

Caut semne de mișcare în jur, dar lumina palidă a stelelor nu are nicio șansă în deșul pădurii.

— Nu sunt gata să mor, bâiguie el.

Îl privesc în ochi și simt cum panica crește în mine.

— Dacă ăsta e sfârșitul, îi spun, fii curajos!

Un foc de armă sparge tăcerea. Pare că s-a auzit din spatele cabanei, dinspre lac.

O iau la fugă prin zăpadă, trec de Jeep și alerg spre intrarea în casă, încercând să înțeleg ce se întâmplă.

Dinăuntru o aud pe Daniela strigându-mă.

Urc treptele și dau ușa de perete. Ea coboară de la etaj înfășurată în pătură, pe fondul luminii care se revarsă din dormitor. Charlie iese din bucătărie.

Încui ușa în spatele meu în clipa în care Daniela și Charlie ajung în holul de la intrare.

— A fost un foc de armă? întrebă ea.

— Da.

— Ce se petrece?

— Ne-au găsit.

— Cine?

— Eu.

— Cum e posibil?!

— Trebuie să plecăm imediat. Urcați amândoi în dormitor, îmbrăcați-vă și strângeți lucrurile. Mă duc să verific dacă ușa din spate e încuiată, apoi urc și eu.

Se duc împreună.

Ușa din față e încuiată. Singura modalitate de a mai intra în casă e prin ușile din sticlă care dau din veranda închisă în camera de zi.

Mă duc în bucătărie. Daniela și Charlie se așteaptă să le spun ce e de făcut mai departe. Și n-am nici cea mai vagă idee.

Mașina n-o putem lua. Va trebui să plecăm pe jos. Când intru în camera de zi, mintea îmi e năpădită de un torent de gânduri.

Ce trebuie să luăm cu noi? Telefoane. Bani.

Unde-s banii noștri? Într-un plic, în sertarul de jos al comodei din dormitor.

De ce altceva mai avem nevoie? Ce nu ne putem permite să uităm?

Câte versiuni ale mele ne-au urmărit până aici?

O să mor în noaptea asta?

Ucis de mine însumi?

Bâjbâi în întuneric, pe lângă canapea, spre ușile din sticlă. Când încerc să văd dacă e încuiată, îmi dau seama că n-ar trebui să fie atât de frig aici.

Înseamnă că ușile au fost deschise recent. Cu câteva secunde în urmă, probabil. Acum sunt încuiate și nu-mi amintesc să le fi încuiat eu.

Prin sticla lor văd ceva în curte, dar e prea întuneric ca să disting vreun detaliu. Cred că ceva se mișcă.

Trebuie să ajung la familia mea.

Când mă răsucesc pentru a mă îndepărta de ușile de sticlă, cineva se ridică din spatele canapelei.

Inima mi se oprește în piept.

Se aprinde o lumină. Mă văd pe mine însumi la trei metri distanță, cu o mână pe întrerupătorul electric și cu cealaltă ațintind o armă spre mine.

Acest Jason nu are pe el decât o pereche de boxeri, iar mâinile îi sunt mânjite de sânge.

Ocolește canapeaua cu arma îndreptată spre fața mea și spune încet:

— Scoate-ți hainele.

E ușor de identificat grație cicatricei de pe față. Arunc o privire în spate, prin ușile din sticlă.

Becul aprins iluminează suficient curtea încât să remarc o grămadă de haine – ghete Timberland și o canadiană – și un alt Jason zăcând pe o parte, cu capul într-o baltă de sânge și cu gâtul tăiat.

— A doua oară nu-ți mai spun! mă amenință el.

Încep să-mi deschei nasturii cămășii.

— Ne cunoaștem, îi spun.

— Evident.

— Nu la asta mă refer. Tăietura de pe fața ta... Am băut o bere împreună în urmă cu două nopți.

Văd că își amintește, dar informația nu-l descumpănește, așa cum sperasem.

— Asta nu schimbă cu nimic ceea ce trebuie să se întâmple. Țta e sfârșitul, frate. În locul meu, ai face la fel, știi bine.

— Nu, n-aș face la fel. Așa am crezut inițial, dar n-aș face-o.

Îmi scot cămașa și o arunc spre el.

Știu ce are de gând. Să se îmbrace în hainele mele. Să se ducă la Daniela prefăcându-se că sunt eu. Va trebui să-și redeschidă tăietura de pe față, ca să pară o rană recent căpătată.

— Aveam un plan pentru a o proteja, îi spun.

— Mda, am citit despre el. Dar nu mă sacrific eu pentru ca altul să trăiască împreună cu soția și cu fiul meu. Scoate și blugii!

Încep să-i desfac și între timp mă gândesc că am greșit: nu suntem toți la fel.

— Câți dintre noi ai ucis în seara asta? îl întreb.

— Patru. Și sunt gata să mai ucid o mie, dacă e nevoie.

În timp ce-mi scot blugii încet, continui să vorbesc:

— S-a întâmplat ceva cu tine acolo, în cub, în lumile acelea despre care mi-ai povestit. Ce s-a petrecut de ai devenit așa?

— Poate că tu nu-i vrei suficient de mult. Și dacă lucrurile stau astfel, înseamnă că nu-i meriți mai...

Îi arunc blugii în față și mă năpustesc spre el.

Îmi înfășor brațele în jurul coapselor lui, îl ridic cu toată forța de care sunt în stare și mă reped cu el drept spre perete, izbindu-l și tăindu-i răsuflarea. Arma îi cade pe podea. O proiectez în bucătărie cu o lovitură de picior și, când Jason se prăbușește, îmi înfig genunchiul în fața lui. Aud un trosnet de os. Îl înhaț de cap și-mi pregătesc genunchiul pentru o nouă lovitură, dar el îmi trage piciorul stâng de sub mine.

Cad și ceafa mi se izbește atât de tare de podeaua din lemn, încât văd explozii de lumină. În clipa următoare, Jason e peste mine, cu sângele curgându-i din față

strivită, cu o mână încheștată în jurul gâtului meu. Când mă pocnește, simt cum obrazul mi se crapă într-o răbufnire de durere sub ochiul stâng.

Apoi mă lovește încă o dată. Clipesc prin perdeaua de lacrimi și sânge, iar când privirea mi se limpezește, văd că are în mână un cuțit.

O detunătură de armă. Urechile îmi țiuie. O gaură mică și neagră se cascadează în sternul lui; sângele țâșnește din ea, șiroindu-i pe piept. Cuțitul îi cade pe podea, lângă mine. Îl văd înfigându-și un deget în gaură, încercând s-o astupe, dar sângele îi curge în continuare.

Trage aer în piept chinuit și hârâind și ridică privirea spre cel care l-a împușcat.

Întorc și eu capul, atât cât să văd un alt Jason cu arma îndreptată spre el. E proaspăt bărbierit și poartă jacheta neagră din piele pe care Daniela mi-a dăruit-o în urmă cu zece ani, de aniversarea noastră. Pe mâna stângă îi lucește o verighetă din aur.

Verigheta mea.

Jason 2 apasă din nou pe trăgaci, iar următorul glonț izbește tâmpla celui care m-a atacat, doborându-l la podea. Mă răsucesc și mă ridic încet. Scuipe sânge, iar fața îmi arde.

Jason 2 îndreaptă arma spre mine. O să tragă, îmi spun.

Îmi văd moartea venind și nu mai am cuvinte – mă bântuie doar o imagine fugară a mea pe când eram copil, la ferma din Iowa a bunicilor. O zi caldă de primăvară. Un cer nesfârșit. Lanuri de porumb. Alerg prin curte cu o minge la picior, spre fratele meu, care apără „poarta” – locul gol dintre doi arțari.

Și mă întreb: oare de ce e asta ultima mea amintire în pragul morții? Atunci să fi fost eu cel mai fericit? Atunci să fi fost cu adevărat eu însumi?

— Oprește-te!

Daniela stă în ușa bucătăriei, complet îmbrăcată. Se uită la Jason 2. Se uită la mine. La Jason cu o gaură de glonț în cap. La Jason de pe verandă, cu gâtul tăiat.

Și nu știu cum, fără nici măcar un tremur în glas, reușește să întrebe:

— Unde e soțul meu?

Preț de un moment, Jason 2 pare descumpănit.

Eu îmi șterg sângele din ochi.

— Aici sunt.

— Ce-am făcut în seara asta? Întreabă ea.

— Am dansat pe o muzică country proastă, apoi am venit acasă și am făcut dragoste, răspund. Apoi, întorcându-mă spre bărbatul care mi-a furat viața, adaug: Tu ești cel care m-a răpit?

El privește spre Daniela.

— Știe deja totul, spun eu. N-are niciun rost să minți.

— Cum ai putut să-mi faci așa ceva? Întreabă Daniela. Mie și familiei noastre?

Charlie apare și el lângă mama lui, încercând să asimileze scena cutremurătoare pe care o vede.

Jason 2 se uită la ea, apoi la Charlie. Se află la vreo doi metri distanță de mine, însă eu sunt încă pe podea. N-aș putea să ajung la el înainte să apese pe trăgaci. „Ține-l de vorbă”, îmi spun.

— Cum ne-ai găsit? Îl întreb.

— Telefonul lui Charlie are o aplicație de tip „Găsește-mi celularul”.

— Am deschis-o doar o dată, pentru un singur SMS, seara trecută. Nu voiam ca Angela să creadă că o ignor.

— Iar ceilalți? continui să-l întreb pe Jason 2.

— Nu știu. Cred că m-au urmărit până aici.

— Câți sunt?

— N-am idee. Aveam, spune el mai departe, întorcându-se din nou spre Daniela, tot ce mi-am dorit vreodată, cu excepția ta. Gândul la tine mă bântuia mereu. Gândul la ce-ar fi putut fi. De asta...

— Atunci, ar fi trebuit să rămâi alături de mine acum cincisprezece ani, când ai avut șansa asta.

— Așa, n-aș mai fi construit cubul.

— Și de ce ar fi fost lucrul ăsta atât de îngrozitor? Uită-te în jur acum. Munca ta de-o viață a cauzat și altceva decât durere?

— Fiecare moment, fiecare clipă ne oferă o alegere, continuă el. Dar viața nu e perfectă. Facem de multe ori alegeri greșite și ajungem să trăim cu regrete permanente. Crezi că există ceva mai rău decât asta? Eu am construit ceva ce poate pune capăt oricăror regrete. Ceva care-ți permite să găsești lumile în care ai făcut alegerile corecte.

— Numai că nu așa funcționează viața, ripostează Daniela. Îți asumi alegerile, trăiești cu ele și înveți din ele. Nu încerci să păcălești sistemul.

Încet, abia simțit, îmi transfer greutatea asupra picioarelor. El însă observă și se răstește:

— Nici să nu încerci!

— Și ce faci, mă ucizi în fața lor? Serios?

— Ai avut visuri extraordinare, îmi spune el. Ai fi putut să rămâi în lumea mea, în viața pe care eu am construit-o, și să ți le împlinești.

— Ah, așa justifici tu tot ce ai făcut?

— Știi perfect cum funcționează mintea ta. Aversiunea pe care o încerci zi de zi când te duci spre colegiu, să predai, întrebându-te: *Asta să fie tot?* Poate că ești suficient de curajos încât să recunoști lucrul ăsta. Sau poate că nu.

— N-ai tu dreptul...

— Ba chiar am dreptul să te judec, Jason, fiindcă *eu sunt* tu. Poate că ne-am scindat în lumi diferite cu cincisprezece ani în urmă, dar structural suntem una și aceeași persoană. Nu te-ai născut ca să predai fizică la colegiu. Și să te uiți cum

oameni ca Ryan Holder primesc aprecieri care ți s-ar fi convenit ție. Nu există *nimic* imposibil pentru tine. Eu știu asta, fiindcă mie mi-a reușit totul. Uită-te la ce am construit! Pot să mă trezesc în fiecare dimineață în casa ta și să mă uit în oglindă cu capul sus, fiindcă am obținut tot ce mi-am dorit. Tu poți să spui același lucru despre tine? Ce-ai realizat tu în schimb?

— Mi-am clădit o viață împreună cu ei.

— Ți-am oferit – ne-am oferit și mie, și ție – tot ce-și dorește fiecare ființă în secret: șansa de a trăi două vieți. Cele mai bune două vieți ale noastre.

— Eu nu vreau două vieți. Eu îi vreau pe ei.

Privesc spre soția mea și spre fiul meu.

— Iar eu, îi spune Daniela lui Jason 2, îl vreau pe el. Te rog! Dă-ne viața înapoi! Nu trebuie să faci așa ceva!

Chipul lui devine împietrit. Pleoapele i se îngustează. Face un pas spre mine.

— Nu! strigă Charlie.

Arma e la o palmă de fața mea. Mă uit în ochii dublurii mele și întreb:

— Deci mă ucizi. Și mai departe? Ce realizezi cu asta? Tot n-o să te vrea în viața ei.

Mâna îi tremură. Charlie se repede spre Jason 2 și strigă:

— Să nu te atingi de el!

— Stai pe loc, Charlie! exclam, fără a-mi lua privirea de la țeava armei. Ai pierdut, Jason!

Charlie continuă să se apropie și, deși Daniela încearcă să-l țină, el își smucește brațul din strânsoarea ei. Surprins de mișcare, Jason 2 își ia ochii de la mine pentru o fracțiune de secundă. Îi lovesc arma din mână, înșfac cuțitul de pe jos și i-l înfig în stomac. Lama pătrunde aproape fără nicio rezistență. În picioare acum, smulg cuțitul din rană și, în timp ce Jason 2 se prăvălește peste mine, prinzându-mă de umeri, lovesc din nou.

Din nou și din nou și din nou.

Sângele îi năvălește prin cămașă și mi se revarsă pe mâini, răspândind în aer un iz de rugină. Degetele îi sunt încleștate în umerii mei, iar cuțitul i-a rămas implântat în abdomen.

Mă gândesc la el și la viața lui împreună cu Daniela și atunci răsucesc lama, apoi o smulg și-l împing departe de mine. Se clatină pe picioare. Trăsăturile i se contorsionează. Își duce mâinile la stomac, în timp ce sângele îi curge șiroaie printre degete. Genunchii îi cedează. Alunecă în șezut, apoi cade pe o parte cu un geamăt, cu capul pe podea.

Schimb o privire cu Daniela și cu Charlie. Mă aplec apoi spre Jason 2, care continuă să geamă, îi caut în buzunare și găsesc cheile de la mașină.

— Unde e Suburbanul? îl întreb.

Îmi răspunde, dar trebuie să-mi cobor urechea până aproape de gura lui ca să disting ce spune.

— La patru sute de metri după ieșirea de pe autostradă. Pe marginea drumului.

Îmi iau hainele pe care le-am dezbrăcat cu numai câteva momente în urmă și le trag repede pe mine. După ce-mi închei cămașa, mă aplec să-mi leg șireturile ghetelor și arunc o privire spre Jason 2, care sângerează pe dușumeaua cabanei.

Iau arma de pe podea și-i șterg mânerul cu blugii.

Trebuie să plecăm de aici. Cine știe câți alții mai vin încoace?

Dublura mea îmi rostește numele.

Mă întorc și-l văd ținând verigheta între degetele scăldate de sânge. Mă apropiez, o iau și mi-o pun pe deget, peste firul de ață, dar când încerc să mă îndepărtez, Jason 2 mă prinde de braț și mă trage spre el. Încearcă să-mi spună ceva.

— Nu te aud, exclam.

— Caută... în... torpedo.

Charlie se apropie, mă cuprinde cu brațele și mă strânge lângă el, străduindu-se să-și înăbușe lacrimile, dar umerii i se scutură și hohotele izbucnesc. Plânge la pieptul meu ca un copil și nu pot să nu mă gândesc la ororile pe care tocmai le-a văzut, iar asta îmi aduce și mie lacrimi în ochi.

Îi cuprind fața în palme și-i spun încet:

— Mi-ai salvat viața. Dacă n-ai fi încercat să-l oprești, eu n-aș fi avut nicio șansă.

— Serios?

— Serios. Cât despre telefonul tău, o să-l calc în picioare, o să-l fac zob. Dar acum trebuie să plecăm. Ieșim pe ușa din spate.

Dăm fuga în camera de zi, ocolind băltoacele de sânge. Descui ușile de sticlă și, în vreme ce Daniela și Charlie ies pe veranda închisă, mă uit înapoi, spre omul care a provocat tot acest dezastru. Ochii îi sunt încă deschiși, clipind rar și privindu-ne cum plecăm.

Ies și închid ușile după mine. Trebuie să trec prin dâra de sânge lăsată de un alt Jason ca să ajung la ușa verandei.

Și nu știu încotro s-o luăm. Ne îndreptăm spre țărmul lacului, spre nord, printre copaci. Fața apei e neagră și neclintită, ca obsidianul. Mă tot uit în jur după alți Jason; în orice clipă, unul dintre ei poate sări din dosul unui copac, ca să măucidă.

După o sută de metri, lăsăm lacul în spate și cotim în direcția drumului.

Patru focuri de armă răsună dinspre cabană.

Acum alergăm, găfâind prin zăpada înaltă. Valul de adrenalină mă face să nu simt durerea rănilor de la față, dar mă întreb cât timp mai rezist astfel.

Ajungem la marginea pădurii, la drum. Mă opresc pe linia dublă din mijlocul asfaltului și pentru o clipă nu se aude decât tăcere dinspre pădure.

— Încotro? mă întreabă Daniela.

— Spre nord.

Pornim din nou în pas alergător pe mijlocul drumului.

— O văd! strigă Charlie.

Exact în față, pe marginea din dreapta a carosabilului, zăresc spatele Suburbanului nostru, pe jumătate ascuns între copaci. Urcăm în grabă și, când rotesc cheia în contact, sesizez o mișcare în oglinda laterală – o umbră venind în goană spre noi, pe drum. Pornesc motorul, cobor frâna de mână și bag în viteză. Trag tare de volan, răsucind Suburbanul cu 180 de grade, și apăs accelerația până la podea.

— Aplecați-vă!

— De ce? întreabă Daniela.

— Aplecați-vă doar!

Accelerăm în întunericul înconjurător. Aprind farurile. Lumina lor cade exact asupra lui Jason, oprit pe mijlocul drumului, cu o armă îndreptată spre mașină.

Văd o scânteiere de foc. Un glonț străpunge parbrizul și se înfînge în tetieră, la două degete de urechea mea dreaptă.

O altă scânteiere, un alt glonț.

Daniela țipă.

Cât de smintită trebuie să fie această versiune a mea, încât să riște să-i lovească pe Charlie și pe Daniela?!

Jason încearcă să sară într-o parte din drum, dar o face cu o jumătate de secundă prea târziu. Colțul din dreapta al barei din față îi lovește șoldul, iar efectul e devastator: îl răsuțește cu o smucitură, iar capul i se izbește atât de tare de geamul portierei, încât sparge sticla.

În oglinda retrovizoare îl văd rostogolindu-se pe asfalt, rămas în spate tot mai mult.

— E cineva rănit? întreb.

— Eu nu, răspunde Charlie.

Daniela se ridică din nou pe banchetă.

— Daniela?

— Sunt bine, spune ea, scuturându-și fragmente de sticlă securizată din păr.

Accelerăm pe autostrada cufundată în întuneric.

Nimeni nu rostește nici măcar un cuvânt. E ora trei dimineața și mașina noastră e singura de pe drum.

Aerul șuieră prin găurile lăsate de glonț în parbriz, iar zgomotul pătrunde asurzitor prin geamul spart de lângă Daniela.

— Mai ai telefonul la tine? o întreb.

— Da.

— Dă-mi-l! Și pe al tău, Charlie.

Mi le întind amândoi, iar eu deschid puțin geamul portierei și le arunc afară.

— Vor continua să vină după noi, nu-i așa? întreabă Daniela. Nu se vor opri niciodată.

Are dreptate. Nu putem avea încredere în ceilalți Jason. Am greșit când mi-a venit ideea loteriei.

— Credeam că am găsit un mod de rezolvare a situației, spun cu glas tare.

— Și atunci, ce facem?

Extenuarea aproape că mă doboară, iar fața mă doare din ce în ce mai tare.

Întorc capul spre Daniela.

— Deschide torpedoul, îi spun.

— Și ce să caut?

— Nu știu sigur.

Scoate dinăuntru manualul Suburbanului.

Documentele mașinii.

Un manometru.

O lanternă.

Și o punguță din piele care mi-e foarte cunoscută.

CINCISPREZECE

Suntem încă în Suburbanul străpuns de gloanțe, într-o parcare pustie. Am condus toată noaptea.

Îmi studiez fața în oglindă. Ochiul stâng e vânăt și foarte umflat, iar pielea de pe obraz e neagră din cauza sângelui acumulat dedesubt. Doare cumplit la atingere.

Mă uit peste umăr la Charlie și apoi la Daniela. Ea întinde mâna și îmi mângâie ceafa cu vârfurile degetelor. Apoi întreabă:

— Ce altă opțiune avem?

— Charlie? E și decizia ta.

— Nu vreau să plecăm.

— Știu.

— Dar cred că n-avem încotro.

Un gând bizar îmi trece prin minte, ca un nor fugar într-o zi de vară. Suntem, fără vreo umbră de îndoială, la capăt. Tot ce-am construit – casă, slujbele, prietenii, viața noastră împreună... – totul s-a dus. Nu ne mai avem decât unii pe alții, nimic altceva, și totuși, în clipa asta sunt mai fericit decât am fost vreodată.

•

Soarele dimineții se strecoară prin crăpăturile din acoperiș, desenând petice de lumină de-a lungului holului întunecat și dezolant.

— Locul ăsta arată grozav, constată Charlie.

— Știi încotro mergem? mă întreabă Daniela.

— Din nefericire, aș putea ajunge acolo chiar și legat la ochi.

Continui să-i ghidez pe culoarele părăsite, istovit de-a dreptul. Nu mă mai țin în picioare decât cafeina și frica. Mi-am înfipt la spate, în cureaua blugilor, arma pe care am luat-o din cabană, iar sub braț am pungața din piele a lui Jason 2. Îmi dau seama că, rulând spre South Side în lumina zorilor, n-am aruncat nici măcar un ochi la clădirile din centru. O ultimă privire ar fi fost o idee bună. Simt o umbră de regret, dar mi-o înăbuș imediat.

Mă gândesc la toate nopțile în care, întins în pat, mă întrebam cum ar fi fost dacă lucrurile ar fi stat altfel, dacă n-aș fi apucat-o pe drumul la capătul căruia am devenit tată și un banal profesor de fizică, în loc să ajung o celebritate în domeniul meu. Cred că totul s-a redus, de fapt, la dorința de a obține ceea ce nu aveam – ceea ce bănuiam că aș fi putut avea dacă aș fi făcut alte alegeri în viață.

Dar adevărul e că am făcut acele „alte” alegeri.

Fiindcă eu nu sunt doar eu, cel de aici.

Conceptul meu de identitate s-a transformat radical: sunt doar o fațetă a unei entități infinit fațetate pe nume Jason Dessen, care a făcut toate alegerile posibile și a trăit fiecare viață imaginabilă.

Nu pot să nu mă gândesc că suntem, de fapt, mai mult decât suma propriilor noastre alegeri și că toate drumurile pe care *am fi putut* apuca la un moment dat intervin într-un fel sau altul în matematica identității noastre.

Dar niciunul dintre ceilalți Jason nu contează.

Nu vreau viața niciunuia dintre ei.

O vreau pe a mea.

Fiindcă, în ciuda dezastrului în care s-a transformat totul aici, n-aș vrea să fiu nicăieri altundeva decât alături de această Daniela și de acest Charlie. Dacă s-ar schimba fie și un detaliu minuscul, ei n-ar mai fi cei pe care-i iubesc eu.

Urcăm încet scara spre sala generatoarelor, pașii noștri stârnind ecouri în spațiul vast.

Ajungem la primul palier și Daniela spune:

— E cineva acolo, jos.

Mă opresc. Mă uit în bezna de dedesubt și simt cum mi se usucă gura. Văd un bărbat ridicându-se de pe pardoseală.

Apoi altul de lângă el.

Și altul.

Pretutindeni în bezna dintre ultimul generator și cub, nenumărate versiuni ale mele se ridică în picioare.

Rahat!

Au venit devreme, pentru loterie. Sunt cu zecile. Și toți ne privesc.

Îmi întorc privirea în sus, pe scară, și sângele îmi năvălește în urechi cu atâta forță, încât acoperă pentru o clipă orice alt sunet, într-un șuvoi panicat de zgomot alb.

— Nu mai fugim, decide Daniela, care îmi ia arma de la brâu și își trece brațul pe sub al meu. Charlie, ia-l pe tata de celălalt braț și nu-i da drumul orice s-ar întâmpla.

— Ești sigură că facem ce trebuie? o întreb.

— Mai mult decât sigură.

Cu Charlie și cu Daniela lipiți de mine, cobor lent ultimele trepte, pășind apoi pe pardoseala din ciment.

Dublurile mele sunt interpuse între noi și cub.

În sală se simte lipsa de oxigen. Singurele sunete care se aud sunt pașii noștri și vântul, care suflă prin ramele fără geamuri ale ferestrelor de sus.

Daniela răsuflă întretăiat. Mâna lui Charlie e umedă într-a mea.

— Continuăm să mergem, le spun.

Unul dintre ei face un pas în față.

— Nu asta ne-ai propus tu, exclamă el.

— Situația s-a schimbat. Câțiva dintre noi au încercat azi-noapte să măucidă și...

— Unul dintre voi, intervine Daniela, a tras asupra mașinii noastre, cu Charlie înăuntru. Până aici! S-a terminat!

Și mă trage după ea înainte. Ne apropiem de ei. Nu se dau la o parte.

— Dar acum ești aici, spune unul dintre ei. Să tragem la sorti.

Daniela mă strânge de braț și mai tare, apoi rostește:

— Eu și Charlie urcăm în cub împreună cu *acest* Jason. Dacă ar exista o altă cale..., adaugă, iar vocea i se frânge. Încercăm să procedăm cât mai bine cu putință!

E inevitabil: îl privesc în ochi pe cel mai apropiat Jason, iar invidia și gelozia lui sunt palpabile. Îmbrăcat în haine zdrențuite, emană un aer de disperare și neajutorare.

— De ce să te alegi *tu* cu ea? mârâie el spre mine.

— Asta n-are nicio legătură cu el, îi răspunde cel din spatele lui. Important e ce vrea ea. Ce-și dorește fiul nostru. Asta e tot ce contează acum. Lăsați-i să treacă! Haideți, toți!

Mulțimea începe să se despartă. Înaintăm încet printre șirurile de versiuni ale mele.

Unii dintre ei plâng. Lacrimi fierbinți, de furie și disperare.

Plâng și eu.

Și Daniela.

Și Charlie.

Alții rezistă, stoici și încordați.

În sfârșit, ultimul dintre ei se trage într-o parte.

Cubul se înalță drept în față, cu ușa larg deschisă.

Mai întâi intră Charlie, urmat de Daniela.

Încă aștept să se întâmple ceva și inima îmi bate nebunește în piept. În momentul de față, nimic nu m-ar mai surprinde.

Trec pragul, pun mâna pe ușă și arunc o ultimă privire în lumea mea.

E o imagine pe care n-o voi uita niciodată.

Lumina pătrunde prin ferestre și se revarsă asupra generatoarelor, în timp ce aproximativ cincizeci de versiuni ale mele privesc spre cub, într-o tăcere stranie, siderată și deznădăjduită.

•

Mecanismul care încuie ușa anclanșează. Yala se blochează.

Aprind lanterna și îmi privesc familia.

Pentru o clipă, Daniela pare în pragul colapsului, dar reușește să-și păstreze stăpânirea de sine.

Scot seringile, acele și fiolele. Pregătesc totul, la fel ca în vremurile trecute.

Îl ajut pe Charlie să-și suflece mâneca până deasupra cotului.

— Prima dată, efectul e mai intens. Ești gata?

Încuviințează cu o înclinare a capului.

Îi țin brațul nemișcat, îi înțep vena, trag puțin de piston și văd un strop de sânge amestecându-se cu lichidul din seringă. În vreme ce compusul lui Ryan i se revarsă în sânge, Charlie dă ochii peste cap și alunecă pe podea, sprijinit de perete.

Leg garoul pe brațul meu.

— Cât timp durează efectul? mă întreabă Daniela.

— Cam o oră.

Charlie se ridică în șezut.

— Te simți bine? îl întreb.

— A fost o senzație ciudată, răspunde el.

Îmi injectez și eu compusul. Au trecut câteva zile de când l-am folosit ultima dată, iar drogul mă zdruncină mai tare decât de obicei.

După ce îmi revin, iau și ultima seringă.

— E rândul tău, iubita mea.

— Nu suport acele!

— Nu-ți face griji! Am ajuns să mă pricep destul de bine la injecții.

În scurt timp, suntem toți trei sub efectul drogului. Daniela îmi ia lanterna din mână și se îndepărtează de ușă. În lumina care scaldă coridorul, mă uit la chipul ei. Apoi, la chipul fiului meu. Par speriați amândoi. Stupefiați. Îmi amintesc de prima zi în care am văzut eu însumi coridorul, de spaima și de uluirea care m-au copleșit.

De senzația că mă aflu în mijlocul neantului. Între lumi.

— Cât de departe se întinde? întreabă Charlie.

— Nu are sfârșit.

•

Pășim împreună pe acest coridor care înaintează în infinit.

Abia dacă-mi vine să cred că am ajuns din nou aici. Și că sunt alături de ei.

Nu-mi dau seama exact ce simt, dar nu e frica brută, primară, pe care am trăit-o înainte.

— Deci fiecare dintre aceste uși..., bâiguie Charlie.

— ... se deschide spre o altă lume.

— Extraordinar!

Mă uit spre Daniela și o întreb:

— Ești bine?

— Da. Sunt împreună cu tine.

Mergem deja de ceva vreme și nu mai avem foarte mult timp la dispoziție.

— Efectul drogului va începe în curând să se disipeze. Cred că ar trebui să ne hotărâm, le spun.

Așa că ne oprim în fața unei uși care arată la fel ca toate celelalte.

— Mă gândeam, începe Daniela, că toți acei Jason și-au găsit drumul înapoi spre lumea lor. Cum putem fi siguri că unul dintre ei nu va ajunge și acolo unde ne vom opri noi? Teoretic, toți gândesc la fel ca tine, nu-i așa?

— Așa e, însă eu nu voi deschide nicio ușă. Și nici tu.

Mă întorc spre Charlie, iar el exclamă:

— Eu? Și dacă dau greș? Dacă vă duc în cine știe ce loc cumplit?

— Eu am încredere în tine.

— Și eu, adaugă Daniela.

— Chiar dacă tu vei fi cel care va deschide ușa, îi explic apoi, calea către lumea următoare este una pe care o creăm împreună. Toți trei.

Charlie privește ușa tensionat.

— Uite ce e, continui eu. Am încercat să-ți explic cum funcționează cubul, dar hai să uităm de asta câteva clipe. Iată cum stă treaba. Cubul nu diferă chiar atât de mult de viața în sine. Dacă pleci la drum cu frică, exact frică vei găsi la capătul lui.

— Dar nici nu știi de unde să încep!

— E o pânză goală, neîncepută, răspund eu, apoi îmi îmbrățișez fiul.

Îi spun că-l iubesc.

Că sunt mândru de el.

După aceea mă așez împreună cu Daniela pe podea, cu spatele lipit de perete, cu fața spre Charlie și spre ușă. Ea își sprijină tâmpla de umărul meu și mă ia de mână.

Pe drumul înapoi, noaptea trecută, mi-am zis că, atunci când va veni acest moment, voi fi îngrozit de gândul de a păși într-o lume nouă, dar acum nu mi-e frică deloc. Dimpotrivă, clocotesc de o curiozitate copilărească de a vedea ce anume urmează. Atâta vreme cât familia mea e cu mine, sunt gata pentru orice.

Charlie face un pas spre ușă și pune mâna pe clanță.

Înainte de a o deschide, trage aer în piept și privește spre noi, puternic și curajos așa cum nu l-am mai văzut vreodată.

Un bărbat adevărat.

Înclin din cap încurajator.

Apasă clanța și aud yala retrăgându-se. O pală de lumină pătrunde pe coridor, atât de strălucitoare încât trebuie să-mi umbresc ochii cu palma. Când privirea mi se adaptează, văd silueta lui Charlie profilată în cadrul ușii deschise.

Mă ridic, îi dau mâna Danielei și pășim împreună spre fiul nostru, în timp ce pustiul rece și steril al coridorului se umple de lumină și de căldură. O adiere de vânt aduce cu ea miros de pământ și de flori necunoscute.

O lume după ce a trecut furtuna.

Îmi așez o mână pe umărul lui Charlie.

— Sunteți gata? ne întrebă el.

— Suntem chiar aici, lângă tine.

MULȚUMIRI

Materia întunecată a fost cea mai dificilă carte din cariera mea și n-aș fi putut s-o duc la bun sfârșit fără ajutorul și sprijinul unei veritabile constelații de oameni extraordinari, generoși și talentați, care mi-au luminat cerul în timp ce am scris-o.

Agentul și prietenul meu, David Hale Smith, și-a dovedit și de această dată măiestria, iar echipa de la Inkwell Management mi-a fost alături în fiecare clipă. Le mulțumesc lui Richard Pine, pentru sfaturile înțelepte pe care mi le-a oferit atunci când am avut cea mai mare nevoie, lui Alexis Hurley, pentru inteligența și pentru dârzenia cu care mă reprezintă în plan internațional, și lui Nathaniel Jacks, un lector extraordinar.

Managerul meu de film și TV, Angela Chyeng Caplan, și avocatul meu, Joel VanderKloot, sunt două persoane cu adevărat excepționale. Sunt norocos să-i am alături de mine.

Din echipa de la Crown fac parte unii dintre cei mai abili oameni cu care am lucrat vreodată. Pasiunea și dedicarea de care au dat dovadă față de această carte sunt tară pereche. Le mulțumesc lui Molly Stern, Julian Pavia, Maya Mavjee, David Drake, Dyana Messina, Danielle Crabtree, Sarah Bedingfield, Chris Brand, Cindy Berman și tuturor celor de la Penguin Random House, pentru sprijinul acordat acestei cărți.

Și încă un mulțumesc genialului meu redactor, Julian Pavia, care m-a impulsionat mai mult ca niciodată și a avut grijă ca această carte să devină tot mai bună, pagină cu pagină.

N-aș fi putut spera la o echipă mai pricepută decât cea care s-a străduit ca *Materia întunecată*, filmul de această dată, să devină o realitate. Le mulțumesc din suflet lui Matt Tolmach, Brad Zimmerman, David Manpearl, Ryan Doherty și Ange Giannetti de la Sony. De asemenea le datorez mulțumiri lui Michael De Luca și lui Rachel O'Connor, care au susținut această carte de la bun început.

Jacque Ben-Zekry mi-a redactat toate romanele din seria *Wayward Pines* și, chiar dacă această carte n-a fost responsabilitatea ei, i-a acordat aceeași atenție și dăruire. Fără sugestiile ei, *Materia întunecată* ar fi doar o umbră a ceea ce este acum.

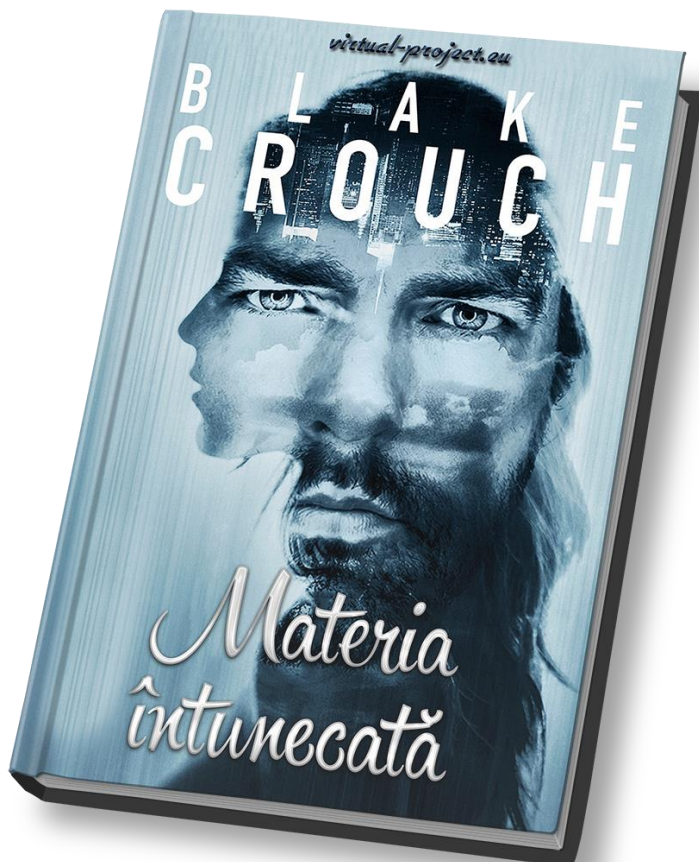
Profesorul și doctorul în fizică și astronomie Clifford Johnson m-a ajutat să nu par un profan absolut în privința conceptelor generale ale mecanicii cuantice. Dacă în ceea ce am scris s-a strecurat vreo greșeală, vina îmi aparține în totalitate.

N-aș fi putut să scriu *Materia întunecată* în lipsa activității profesionale a numeroșilor fizicieni, astronomi și astrofizicieni care și-au dedicat viața descifrării adevărilor fundamentale ale existenței umane. Stephen Hawking,

Carl Sagan, Neil deGrasse Tyson, Michio Kaku, Rob Bryanton și Amanda Geffer mi-au fost de ajutor în încercarea de a înțelege subtilitățile lumii cuantice. Eleganta analogie cu lacul, peștele și hiperspațiul, imaginată de Michio Kaku, mi-a rafinat în mod deosebit cunoștințele despre multiplele dimensiuni, pe ea bazându-se felul în care Jason 2 îi explică Danielei multiversul.

Primii mei cititori au fost bombardati cu multiple ciorne și variante și mi-au oferit opinii indispensabile. Mulțumiri speciale le mai adresez prietenului meu bun și partener de scris totodată, Chad Hodge, fratelui meu după mamă, Jordan Crouch, fraților mei după tată, Joe Konrath și Barry Eisler; minunatei Ann Voss Peterson și sufletului meu pereche, plin de idei splendide, Marcus Sakey, care, în timpul vizitei mele în Chicago din urmă cu doi ani, m-a ajutat să înțeleg potențialul acestei cărți dintr-un ocean de idei șubrede și m-a încurajat s-o scriu în ciuda temerilor mele. Sau tocmai *datorită* lor. Un salut cald se îndreaptă către personalul de la hotelul și restaurantul Longman & Eagle din Logan Square (Chicago), unde au prins contur forma și identitatea acestei cărți.

Și, lăsând ce-i mai bun la urmă, îi mulțumesc familiei mele: Rebecca, Aidan, Annslee și Adeline. Pentru tot. Vă iubesc.

virtual-project.eu

